Este Noul Testament Cuvântul lui Dumnezeu?

[Romana – Romanian – روماني]

Dr. Munqidh bin Mahmoud As-Saqqaar

Traducere:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

& *Mariam Oana*

Revizuit de: *Gharabli Gabriela*

2014 - 1435

IslamHouse.com

﴿ هل العهد الجديد كلمة الله ﴾

« باللغة الرومانية »

منقذ بن محمود السقار

ترجمة: المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& مريم وانا

مراجعة: جبريلا جرابلي

2014 - 1435

IslamHouse.com

Cuprins

بسم الله الرحمن الرحيم

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Cel Îndurător

Mulțumiri

În primul rând, toate mulțumirile I se cuvin lui Allah – Dumnezeul Atotputernic. Este o mare onoare să pot prezenta această umilă lucrare cititorului meu, sperând că Allah Cel Atotputernic îl va ajuta să beneficieze din aceasta, făcându-l pe el şi pe mine dintre cei care cunosc adevărul şi printre cei ghidați.

Urmând tradiția Profetului Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) doresc să mulțumesc celor care m-au ajutat la finalizarea acestei lucrări şi care eventual au participat la succesul acestei munci, care a fost şi rezultatul rugăciunilor lor către Allah Cel Atotputernic pentru a mă ajuta să fac această lucrare.

Aş dori să-mi exprim aprecierea şi recunoştința față de generoşii mei părinți, care mi-au făcut cea mai mare favoare încurajându-mă şi susținându-mă. De asemenea, îmi exprim aprecierea față de soția mea credincioasă, pentru susținerea şi

ajutorul ei continuu, fiindu-mi mereu alături pe perioada acestei munci.

Aş dori, de asemena, să-mi exprim din toată inima mulțumirile mele şi toată recunoştința mea față de traducătorul, care a jucat un rol major pentru ca această carte să ajungă la cititorii vorbitori de limbă engleză, Dr. Ali Qassem.

Vreau, de asemenea, să mulțumesc tuturor fraților mei, prietenilor şi colegilor care au jucat vreun rol în finalizarea acestei cărți.

Munqidh ibn Mahmoud As-Saqqaar

Introducere

Allah[1] *subhanahu wa ta'ala*[2] *a trimis mesagerii Săi, unul după celălalt, cu semnele îndrumării adevărate pentru a le revela oamenilor. Printre aceşti profeți credincioşi a fost şi marele profet şi mesager, Mesia, Isus (Pacea fie asupra lui!)*[3]. *Allah subhanahu wa ta'ala i-a dăruit lui Evanghelia:*

„Apoi, Noi i-am făcut să meargă pe urmele lor pe trimişii Noştri şi l-am făcut să urmeze pe Isus fiul Mariei, şi i-am dăruit lui Evanghelia, iar în inimile celor care l-au urmat am pus milă şi îndurare. Însă monahismul l-au născocit ei singuri - nu l-am prescris Noi pentru ei - căutând mulțumirea lui Dumnezeu! Dar ei nu au păzit aceasta aşa cum s-ar fi cuvenit să o păzească. Noi le-am dăruit acelora dintre ei care au

---

1 Musulmanii preferă să folosească numele „Allah" care este unul dintre minunatele nume ale lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Cuvântul „Allah" este pur şi unic, spre deosebire de cuvântul „Dumnezeu", care poate fi folosit în mai multe forme, inclusiv la plural. Allah este Unul şi Unic, neexistând plural pentru Allah.

2 Musulmanii nu menţionează numele lui Allah fără glorificare. Subhanahu wa ta'ala înseamnă „Mărire Lui, Preaînaltul!"

3 Musulmanii nu pronunţă numele unui profet sau mesager fără să-i onoreze prin rugăciune şi invocaţie

crezut răsplata lor, însă mulți dintre ei au fost nelegiuiți." **[Coran, Surat Al-Hadid, 57:27]**

Allah subhanahu wa ta'ala a cerut credincioşilor să creadă în toți profeții şi în revelațiile pe care El subhanahu wa ta'ala i le-a trimis:

„Spuneți (Allah se adresează musulmanilor): «Noi credem în Allah şi în ceea ce ne-a fost trimis nouă şi ceea ce a fost trimis lui Avraam, lui Ismail, lui Isaac, lui Iacob şi semințiilor[1]; în ceea ce le-a fost dat lui Moise şi lui Isus şi în ceea ce le-a fost dat [tuturor] profeților de către Domnul lor. Noi nu facem deosebire între ei! Noi Lui Îi suntem supuşi [musulmani]!»." [Coran, Surat Al-Baqara, 2:136]

Descriind credincioşii, Allah subhanahu wa ta'ala spune[2]:

„Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea şi dreptcredincioşii. Fiecare [dintre ei] a crezut în Allah, în îngerii Lui, în scripturile Lui şi în trimişii Lui.

---

1 „Seminţiilor": Nepoţii lui Iacob, adică descendenţii fiilor săi. Şi au fost aceste seminţii în număr de douăsprezece

2 În această carte, atunci când spunem Allah spune…, utilizăm traducerea sensurilor cuvintelor din versetele respective şi nu o traducere literală, deoarece nimeni nu ştie traducerea lor completă, sub toate aspectele, cu excepţia lui Allah Preaînaltul

[şi ei zic]: «Noi nu facem nici o deosebire între vreunul dintre trimişii Săi»...” [Coran, Surat Al-Baqara, 2:286]

Evanghelia pe care Allah subhanahu wa ta’ala a revelat-o lui Isus (Pacea fie asupra lui!) nu este neapărat Noul Testament, cel pe care creştinii îl consideră sfânt, el fiind scris de apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!), şi de cei de după ei. Aceste istorisiri umane, biografii şi scrisori nu sunt revelația pe care Allah subhanahu wa ta’ala i-a revelat lui Isus (Pacea fie asupra lui!).

Cum pot oamenii, în mod fals, să-i atribuie lui Allah subhanahu wa ta’ala scrierile proprii?

„Dar vai acelora care plăsmuiesc Scriptura cu mâinile lor şi spun «Aceasta este de la Allah», pentru a dobândi prin aceasta o mică simbrie! Vai pentru ceea ce mâinile lor au scris şi vai lor pentru ceea ce agonisesc!” [Coran, Surat Al-Baqara, 2:79]

Versetul este dovada divină clară că oamenii Cărții (evreii şi creştinii) au schimbat Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru dovedeşte că ceea ce au acum, Vechiul şi Noul Testament nu sunt cuvintele lui Allah subhanahu wa ta’ala. Cu toate acestea musulmanii nu au nici o obiecție cu privire la faptul că unele pasaje din Noul Testament care vorbesc despre îndrumările, vorbele şi faptele lui Isus (Pacea fie asupra lui!) sunt

adevărate. Acesta este opinia musulmanilor în ceea ce priveşte această temă.

Creştinii cred că Noul Testament este cuvântul lui Dumnezeu care a fost scris de oameni sfinți prin inspirația Duhului Sfânt. Însă, dovezile istorico-ştiințifice (chiar şi pasajele Noului Testament) susțin ceea ce spune Sfântul Coran, sau vin în sprijinul credinței creştine?

În prima noastră carte din această serie, am demonstrat că Vechiul Testament nu este cuvântul lui Allah subhanahu wa ta'ala. În această carte, care este a doua din această serie, vom răspunde la o altă întrebare: ***Este Noul Testament cuvântului lui Dumnezeu?***

Pentru a răspunde vom cerceta Sfânta Biblie, vom discuta cu teologi creştini, cercetători ştiințifici şi savanți în domeniul istoriei, urmând metodologia ştiințifică.

Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să ne ghideze pe Calea cea Dreaptă!

Dedic această carte tuturor celor care caută Adevărul.

Noul Testament

Noul Testament este o colecție a celor patru Evanghelii, Faptele Apostolilor, cele 21 de Epistole şi Apocalipsa lui Ioan, ele constituind conținutul Cărții sacre ale creştinilor. Aceste cărți sunt atribuite a opt scriitori care au trăit în prima şi a doua generație de creştini: Matei, Marcu, Luca, Ioan - sunt scriitorii celor patru Evanghelii, Pavel - autorul celor 14 Epistole[1], Petru, Iacov, Iuda - cărora le-au fost atribuite câteva Epistole.

Matei, Ioan, Petru, Iacov şi Iuda au fost apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Marcu a fost elevul lui Petru, iar Pavel a devenit creştin după timpul lui Isus (Pacea fie asupra lui!), neîntâlnindu-l niciodată pe acesta în persoană. Luca a fost elevul lui Pavel, care după cum am spus, nu l-a întâlnit niciodată pe Isus (Pacea fie asupra lui!).

Creştinii mărturisesc că Isus (Pacea fie asupra lui!), apostolii şi urmaşii lor au scris Evanghelia şi Epistolele, cum au devenit, atunci, aceste scrieri sfinte?

---

1 Dacă luăm în calcul epistolele pastorale și Epistola către evrei

În perioada Consiliului de la Vatican (1869-1870), biserica a luat o hotărâre cu privire la Sfânta Biblie, Vechiul şi Noul Testament. Se spune:

„Cărțile Sfintei Scripturi îl au ca autor pe Dumnezeu, fiind scrise cu inspirația Duhului Sfânt şi s-au dat bisericii ca atare.”

Apoi, la mai puțin de un secol după acesta, s-a întrunit un alt Consiliu la Vatican (1962-1965), care a avut loc pentru a discuta despre problemele cu care se confruntă biserica cu privire la studiile critice ale Sfintei Biblii. S-a decis, cu o majoritate de 2344 de persoane, obiectând doar 6, următoarele:

„Tora a eşuat brusc (în a fi Cuvântului lui Dumnezeu), Evangheliile fiind mai bune în această privință; iar ele (Evangheliile) au ajuns la noi cu o inspirație divină prin Duhul Sfânt. Biserica declară în mod insistent şi perseverent că cele patru Evanghelii garantează mereu autenticitatea istorică. Evangheliile ne vorbesc sincer despre faptele şi învățăturile lui Isus, fiul lui Dumnezeu. Sfinții scriitori au scris cele patru Evanghelii pentru a ne dezvălui nouă lucruri adevărate şi sincere despre Hristos.”[1]

---

1 *„Diferenţele din traducerile Sfintei Biblii”*, Ahmad Abd Al-Wahab, pp. 91-92

De asemenea, biserica a declarat că autorii au schimbat unele cuvinte; astfel nu Dumnezeu este autorul ci evangheliştii prin inspirația Duhului Sfânt. În cartea lor *„Rezumatul istoriei națiunii Copte*” învățații copți au spus:

„Sfânta Biblie este o compilație de cărți scrise de oamenii lui Dumnezeu prin inspirația Duhului Sfânt, în perioade diferite.”

Creştinii nu cred în inspirația literală (cuvânt cu cuvânt, literă cu literă) precum cred musulmanii. Ei cred că:

„Dacă Dumnezeu, Cel Atotputernic, vrea să spună umanității o parte dintre secretele Sale, El va inspira un scriitor ales pentru a scrie capitolul. Apoi, el îl va susține şi-l va inspira să aleagă evenimente, situații, fapte şi cuvinte pe care El le vrea pentru beneficiul slujitoriilor Lui. Dumnezeu, de asemenea, va fi mentorul şi ghidul scriitorului, şi-l va proteja de orice greşeală sau insuficiență, scriind numai ceea ce El l-a inspirat să scrie... acesta este de ajuns pentru a atribui o carte lui Dumnezeu.”

Preotul Fender a explicat credința creştinilor în revelație, astfel:

„Noi credem că profeții şi apostolii au fost supuşi uitării, greşelilor în toate lucrurile, însă au fost infailibili în vorbe şi scris. În cazul în care un cititor observă unele diferențe sau o

imposibilitate undeva în scrierile lor, acesta este din cauza lipsei de cunoaştere şi înțelegere a cititorului."[1]

Acesta este pe scurt ceea ce cred creştinii despre Noul Testament.

1 *„Adevărul revelat"* – Rahmatu Allah Al-Hindi Vol. 1

Codexurile Noului Testament

Am găsit cărțile Noului Testament între mii de manuscrise, pe care creştinii sunt atât de mândri. Ei cred că aceste manuscrise, prin numărul lor mare, sunt dovada clară a infailibilității cuvântului lui Dumnezeu pe care apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!) l-au scris.

Pentru a înțelege importanța acestor manuscrise şi datele pe care le conțin, pentru creştini, vom cita cuvintele preotului Jimmy Swaggart în dezbaterea sa cu savantul musulman Ahmed Deedat. El a spus:

„Există aproximativ douăzeci şi patru de mii de manuscrise scrise de mână ale Cuvântului lui Dumnezeu din Noul Testament, cea mai veche este din anul 350 e.n. Cu toate acestea, originalul primului manuscris al Cuvântului lui Dumnezeu nu există.”

Manuscrisele Noului testament se încadrează în trei categorii:

1.Codex Papirus

Scrisul pe papirus a fost folosit în al doilea şi al treilea secol. Aceste manuscrise conțin două părți ale Noului Testament. Una conține pasaje din Evanghelia după Ioan (Ioan 18:31 şi 18:37-38) fiind scrisă în secolul al doilea, iar acum

acestea se află în Manchester. Cealaltă conține două pasaje din Evanghelia după Matei (Matei 1:1-9 și 12:14-20), de asemenea, mai există unele documente pe papirus care aparțin secolelor următoare, conținând pasaje biblice scurte.

2. Codexul grecesc

Aceste manuscrise au fost scrise pe pielea animalelor, iar acest fel de scriere a fost caracteristică secolului patru. Există multe astfel de manuscrise şi ele conțin cele mai importante manuscrise dintre care: Codex Alexandrinus, Codex Sinaiticus şi Codex Vaticanus.

3. Manuscrisele aparținând secolului al XIII-lea şi mai târziu

Codex Basilenis este cel mai important dintre aceste manuscrise.

Codex Alexandrinus, Codex Sinaiticu, şi Codex Vaticanus sunt cele mai importante dintre Codexurile greceşti. Acestea au fost scrise, aşa cum am menționat, aproximativ în secolul al IV-lea. Le-am descris în cartea noastră anterioară, despre Vechiul Testament, de aceea, acum vom menționa doar ceea care se referă la Noul Testament.

1- Codex Vaticanus

În prefața Noului Testament catolic se spune:

„Cele mai multe manuscrise antice care conțin majoritatea Noului Testament, sau chiar textul complet, sunt două cărți sfinte aparținând secolului al IV-lea, iar Codex Vaticanus este cel mai important dintre acestea. Noi nu cunoaştem sursa acestui Codex, şi din păcate el a suferit unele deteriorări. Acesta conține Noul Testament cu excepția Evrei (9:14, 13:25), Timotei 1 şi 2, Tit, Filimon şi Apocalipsa, iar un scriitor necunoscut a adăugat aceste scrisori şi Epistole în secolul al XV-lea. În acest Codex, Evanghelia după Marcu se termină cu versetul (16:9).”

2- Codex Sinaiticus

Prefața în limba franceză a Noului Testament spune:

„Acest codex nu numai că conține tot Noul Testament ci, de asemenea, include Epistola lui Barnaba şi o parte din textul Păstorul lui Herma, care nu se numără printre scrierile canonice.”

Acest codex nu conține sfârşitul Evangheliei după Marcu (16:9-20), neexistând nici o pagină goală, însă Evanghelia după Luca începe imediat după versetul 8.

3.Codex Alexandrinus

Acest codex conține Noul Testament cu unele lipsuri. Un exemplu din aceste lipsuri este la începutul Evangheliei după Matei la capitolul (25:6) şi în Evanghelia după Ioan de la (6:51) până la (8:52). Acesta conține, de asemenea, cele două Epistole ale lui Clement şi alte scrieri care nu sunt incluse în Sfânta Biblie.

4. Codex Ephraemi Rescriptus

Acest codex conține numai Noul Testament, şi acum se află la Biblioteca Națională din Paris. Oamenii de ştiință presupun că acesta a fost scris în secolul al VI-lea sau al VII-lea, iar alții sunt de părere că a fost scris în secolul al V-lea.

5. Codex Bezae Cantabrigensis

Acest codex este din secolul al V-lea, iar acum se află la Universitatea Cambridge. Acesta conține cele patru Evanghelii şi cartea Faptele Apostolilor cu lipsuri de mai multe pasaje cum ar fi la începutul Evangheliei după Ioan. Autorul acestui codex a copiat genealogia lui Isus înregistrată de către Matei, iar apoi când a copiat genealogia lui Isus după Luca, şi a observat diferențele dintre ele a introdus pe cel din Matei în Evanghelia după Luca. Însă deoarece lista lui Matei nu conținea multe nume el a adăugat câteva nume de la el.

6. Codex Basilensis

Oamenii de ştiinţă susţin că acesta provine din secolul al VIII-lea, iar acum se află la biblioteca Universităţii din Basel, în Elveţia. El conţine Noul Testament cu lipsuri mari.

7 - Codex Laudianus

Acest codex aparţine secolului al IX-lea, iar acum se află Biblioteca Bodleiană din Oxford. Acesta conţine cartea Faptele Apostolilor.[1]

Diferenţele dintre codexurile Noului Testament

Primul lucru pe care-l putem observa la manuscrisele Noului Testament este că acestea nu au fost scrise de către persoanele cărora le-au fost atribuite, nefiind scrise în timpul vieţii lor, iar primul manuscris a fost scris cu cel puţin două secole după moartea acelor oameni.

Creştinii nu pot dovedi contrariul, însă preotul Fringe a recunoscut acest lucru în timpul dezbaterii sale cu savantul musulman Al-Hindi. Cerându-şi scuze preotul Fringe a spus:

---

1 „Religii comparate”, Mohammad Ezzat Tahtawi, pp 47-51, „Sfânta Biblie pe Cântar” Abd As-Salam Mohammad, pg. 91, „Citind Sfânta Biblie”, Abd Ar-Rahim Mohammad, Vol. 2, pp. 269-270

„Motivul pentru care noi (creştinii) am pierdut înregistrările sunt dificultățile şi problemele cu care s-au confruntat creştinii.”

Savantul musulman Al-Hindi a acceptat această explicație, dar acest lucru nu-i dezvinovățeşte pentru înregistrările eronate, deoarece astfel de materiale nu se pot baza pe presupuneri, bănuieli sau incertitudini. Mai mult decât atât, printre toate manuscrisele Noului Testament nu există două identice. Toate aceste manuscrise au fost supuse adăugirilor şi ştergerilor în funcție de părerea celor care le-au scris, iar acest lucru este recunoscut de către creştinii. În încercarea de minimalizare a acestor diferențe între manuscrise, Jimmy Swaggart a spus:

„În ceea ce priveşte scrierile antice, principiile ştiințifice ne spun că dacă avem zece copii ale unei anumite cărți, nu avem nevoie de original. Avem douăzeci şi patru de mii de copii şi nu negăm că există diferențe între ele. Cu toate acestea, ceea ce este important este că esența contextului nu s-a schimbat.”

În cartea sa *„Adevărul despre Biblie”* Dr. Robert nu a fost de acord cu Swaggart. Mai mult decât atât, Dr. Robert a pregătit o broşură ştiințifică pentru a fi imprimată alături de Sfânta Biblie, dar nu i s-a permis să facă acest lucru. Atunci când a fost întrebat despre motivul său, el a spus:

„Această broşură îi va face pe oameni să-şi piardă încrederea în această Carte."

De asemenea, a mai spus: *„Nu există carte care să conțină atâtea modificări, greşeli şi invenții ca şi Sfânta Biblie"* şi apoi a adăugat că preoții bisericii au recunoscut invențiile făcute, iar dezacordul dintre ei este doar cu privire la cine le-a făcut. El a mai spus:

„Nimeni nu ar trebui să susțină că Dumnezeu este autorul întregii Biblii, sau că Dumnezeu a inspirat aceste invenții."[1]

Ken Rime a spus:

„Teologii de azi sunt de acord cu un singur lucru; doar părți foarte mici din Sfânta Biblie nu au fost modificate."

În Enciclopedia Britannica, Maurice Nourn a spus:

„Cel mai vechi codex al Canonului Evanghelic a fost scris în secolul al V-lea. Perioada dintre apostoli şi secolul al V-lea nu ne-a lăsat nici un codex ale celor patru Evanghelii. Chiar dacă este aproape de vremurile noastre acesta conține invenții considerabile, în special Evangheliile după Marcu şi Ioan."

---

1 „Cea mai mare dezbatere dintre Al-Hindi şi preotul Fender", pg. 372

În ceea ce priveşte Evanghelia după Marcu, în cartea sa *„Sfântul Marcu"*, Dennis Nineham a declarat:

„Modificări inevitabile, atât intenționate cât şi neintenționate, s-au strecurat, iar printre sutele de manuscrise (care sunt copii scrise de mână) ale lui Marcu, nu există două exact la fel."[1]

De asemenea, el a mai spus:

„Nu avem nici un codex scris de mână pe care să putem compara cu celelalte."

Preotul Chorer a spus că manuscrisele Evangheliei conțin 50 000 de diferențe, în timp ce Kris Bach a susținut că au 150 000. Enciclopedia Britannica susține acest lucru, scriind:

„Colecție Noului Testament făcută de preoții bisericilor, care acoperă aproape toate lucrările, cuprinde mai mult de 150 000 de diferențe dintre pasaje."

Creştinii încearcă să găsească scuze pentru aceste diferențe. În cartea sa *„Ghidul celor care cercetează"*, Dr. Samaan Kalhuun a spus:

---

1 „Sfântul Marcu", D. E. Nineham, pg. 11

„Nu fiți surprinşi de diferențele dintre copiile sfintei Cărți, pentru că, înaintea inventării tiparului în secolul al XV-lea, aceste copii au fost scrise de mână, iar unii dintre scriitori erau ignoranți şi neglijenți.”[1]

Acesta este adevărat, însă numai jumătatea adevărului, deoarece el a ignorat invențiile intenționate ale scriitorilor, ceea ce au recunoscut cei care au scris prefața în limba franceză al Noului Testament. Aici se spune:

„Manuscrisele Noului Testament pe care le avem nu sunt la fel, iar o persoană poate observa multe diferențe de diverse importanță...Există diferențe în sensurile a unor întregi paragrafe, şi nu este o sarcină dificilă să-ți dai seama de motivul acestor diferențe. Scriitori cu capacitate de muncă diferită, au copiat textul Noului Testament de-a lungul secolelor şi nici unul nu a fost infailibil în fața variatelor greşeli...În plus, unii dintre scribi au încercat, uneori, să corecteze ceea ce li s-a părut că ar conține greşeli evidente în exprimare teologică, astfel au introdus noi interpretări ale textului, care sunt aproape toate greşite...

1 „Adevărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol.2, pp 542-543, „Sfânta Biblie pe Cântar” Abd As-Salam Mohammad, pp. 94-95

Este clar că aceşti scribi au introdus multe lucruri de-a lungul secolelor. Textul, care în cele din urmă a ajuns să fie tipărit a fost plin de numeroase modificări şi denaturări...Cel mai înalt grad al criticii este de a examina textele acestor documente diferite cu scopul de a stabili textul care este cel mai aproape de cel original, şi, este imposibil de a ajunge la textul original."

În cartea sa *„Evangheliile, originea lor şi formarea lor"*, Frederick Grant, profesor de studii teologice ale Bibliei la Institutul Federal de Teologie din New York a spus:

„Se obişnuia ca textul să fie păstrat în manuscrise copiate de scribi obosiți. În zilele noastre există 4700 de astfel de manuscrise printre care unele pe bucăți de hârtie sau uneori manuscrise complete pe bucăți de piele sau pânză. Textele tuturor acestor manuscrise variază considerabil, şi nu ne putem baza că vreunul dintre ele este fără greşeli. Majoritatea copiilor de dimensiuni diferite au fost supuse modificărilor de corectori a căror interpretare nu au fost întotdeauna cea mai bună."

Textul publicat al Noului Testament nu este definitiv, ci depinde de descoperirea a altor manuscrise. În prefața a Noului Testament a preoților iezuiți se spune:

„Azi putem aprecia textul Noului Testament ca fiind una bună, şi nu este nevoie să fie reconsiderată, atâta timp cât nu găsim documente noi.”

Noul Testament este temporar, până la noi ordine!

Exemple de modificări ale scribilor

Dintre cei care examinează Evanghelia nimănui nu-i va fi greu să găsească unele adăugiri intenționate ale scribilor în text. Următoarele paragrafe vor dezvălui câteva dintre acestea:

Matei a spus: **„De aceea, când veți vedea «urâciunea pustiirii», despre care a vorbit prorocul Daniel, «aşezată în Locul Sfânt» - cine citeşte să înțeleagă! - ~ atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; [Matei, 24:15-16]**

● propoziția **– cine citeşte să înțeleagă! –** este o adăugare făcută de scrib, care a vrut să sublinieze importanța acestui subiect, acest lucru nefiind spus de Isus (Pacea fie asupra lui!) pentru că el vorbea apostolilor săi.

La sfârşitul Evangheliei după Ioan se poate citi următoarele:

„Ucenicul acesta este cel ce adevereşte aceste lucruri şi care le-a scris. Şi ştim că mărturia lui este adevărată.” [Ioan, 21:24]

● propoziția **„Şi ştim că mărturia lui este adevărată”** este o adăugare făcută de scrib.

Precizându-şi opinia despre acesta, editorii versiunii preoției iezuite al Sfintei Biblii au spus:

„Grupul care a scris această Evanghelie a văzut-o ca pe o mărturie permanentă care a fost convenită în acel timp, şi care a fost adusă de discipolul iubit.”

Un alt pasaj din Evanghelia după Ioan spune:

„Ci unul din ostaşi I-a străpuns coasta cu o suliță; şi îndată a ieşit din ea sânge şi apă. ~ Faptul acesta este adeverit de cel ce l-a văzut: mărturia lui este adevărată, şi el ştie că spune adevărul, pentru ca şi voi să credeți.” [Ioan, 19:34-35]

● în ultima propoziție scriitorul a vrut să sublinieze şi să asigure cititorul de onestitatea lui Ioan, nefiind cuvintele lui Ioan.

Printre adăugirile din Evanghelia după Luca, este aceea care i-a fost atribuită lui Isus (Pacea fie asupra lui!) răspunzând celor doi apostoli Ioan şi Iacov atunci când aceştia l-au întrebat dacă ei să poruncească să se coboare focul pentru a-i distruge pe samariteni. El s-a întors spre ei şi i-a certat. Aici scribul a adăugat:

„Nu ştiți de ce duh sunteți însuflețiți!” (Luca 9:55)

Călugărul Matta Al-Miskeen a spus:

„Toți teologii, fără nicio excepție, sunt de acord că acest verset are o adăugare făcută de unul dintre scribi, deoarece codexul anterior nu o conține. Oricum, este în acord cu sensul şi situația din text. În vechiul codex versetul se încheie cu: ***"i-a certat"****.”*[1]

Această adăugare a fost ştearsă din multe versiuni ale Bibliei.

În mod similar, cei care au transcris Evanghelia au adăugat sau au şters pasaje în capitolul 5 din Evanghelia după Ioan. Aici găsim:

„În pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, şchiopi, uscați, care aşteptau mişcarea apei. ~ Căci un înger al Domnului se cobora, din când în când, în scăldătoare şi tulbura apa. Şi cel dintâi care se cobora în ea, după tulburarea apei, se făcea sănătos, orice boală ar fi avut. ~ Acolo se afla un om bolnav de treizeci şi opt de ani.” [Ioan, 5:3-5]

Conform călugărului Matta Al-Miskeen[2], majoritatea codexurilor importante nu conțin propoziția: **„mişcarea apei. ~ Căci un înger al Domnului se cobora, din când în când, în**

---

1 „Evanghelia după Luca”, Matta Al-Miskeen pg. 428

2 „Evanghelia după Ioan”, Matta Al-Miskeen, Vol.1, pg. 328

scăldătoare şi tulbura apa. Şi cel dintâi care se cobora în ea, după tulburarea apei, se făcea sănătos, orice boală ar fi avut.”

Astfel, în unele versiuni ale Evangheliei editorul a scos această adăugare:

„În pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, şchiopi, uscați. Acolo se afla un om bolnav de treizeci şi opt de ani.” [Ioan, 5:3, 5; nu există 4]

Demontarea susținerii că scriitorii Noului Testament au fost inspirați divin

Niciunul dintre scriitorii Noului Testament, cu excepția lui Pavel, nu a susținut că fost inspirat divin, iar scrierile lor sunt confesiuni cu privire la faptul că lucrările lor au fost bazate pe eforturi umane şi nu au fost destinate pentru a fi cărți sfinte.

Luca a mărturisit în cartea sa că el nu ştiut despre inspirația divină sau ceva de genul acesta:

„Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi, ~ după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început şi au ajuns slujitori ai Cuvântului, ~ am găsit şi eu cu cale, preaalesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârşia lor, să ți le scriu în şir unele după altele, ~ ca să poți cunoaşte astfel temeinicia învățăturilor pe care le-ai primit prin viu grai." [Luca, 1:1-4]

Prefața arată că Evanghelia lui este o scrisoare personală pe care a scris-o din motive personale, copiind-o cu precizie de la mai multe surse, unde a găsit scris despre acest subiect. Luca nu a menționat nimic în prefața cărții sale despre inspirația divină care l-ar fi inspirat ce să scrie, nici despre

faptul că Duhul Sfânt care ar fi arătat ce să scrie. Acest lucru nu este numai cu privire la Luca ci şi la ceilalți scriitori ai Noului Testament. Nici unul dintre ei nu a susținut că a fost inspirat divin în scrierile sale. Preotul Dr. Manees Abd An-Noor a spus:

„Niciunul dintre scriitorii Noului Testament nu s-ar fi gândit că scrierea lui despre Hristos va deveni Cartea Sfântă a creştinilor, pe care ei îl vor citi timp de secole peste tot în lume."[1]

Dacă apostolii şi urmaşii lor nu au ştiut sau nu au susținut că ar fi fost inspirat divin, cum se poate ca creştinii să ştie acest lucru? Nu există în Evanghelie nici o evidență care să susțină aşa ceva cu excepția a ceea ce Pavel a susținut despre el însuşi.

Scrisori personale care nu au nimic de a face cu inspirația divină

Citirea scrisorilor lui Pavel şi a apostolilor, va scoate la lumină, în multe locuri pasaje care dovedesc că aceste

---

1 „Suspiciuni false cu privire la Biblie", Preotul Dr. Manees Abd An-Noor, pg. 42

epistole sunt personale şi nu au nimic de a face cu inspirația divină. Ioan spune:

„Copiii surorii tale alese îți trimit sănătate.” [2 Ioan, 1:13]

Apoi el continuă să trimită salutări către preaiubitul Gaiu:

„Prezbiterul, către preaiubitul Gaiu, pe care-l iubesc în adevăr. ~ Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, şi sănătatea ta să sporească tot aşa cum sporeşte sufletul tău.... Nădăjduiesc să te văd în curând, şi atunci vom vorbi gură către gură. Pacea să fie cu tine. Prietenii îți trimit sănătate. Spune sănătate prietenilor, fiecăruia pe nume. Amin.” [3 Ioan, 1-14]

Epistolele lui Pavel conțin aceleaşi pasaje personale:

„Bisericile din Asia vă trimit sănătate. Acuila şi Priscila, împreună cu biserica din casa lor, vă trimit multă sănătate în Domnul. ~ Toți frații vă trimit sănătate. Spuneți-vă sănătate unii altora cu o sărutare sfântă. ~ Urările de sănătate sunt scrise cu însăşi mâna mea: Pavel.” [1 Corinteni, 16:19-20]

De asemenea, Pavel a notat sentimentele sale față de prietenul său Timotei la începutul aceste scrisori. El spune:

„Mulțumesc lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc cu un cuget curat, din moşi strămoşi, că neîntrerupt te pomenesc în rugăciunile mele, zi şi noapte. ~ Căci mi-aduc aminte de

lacrimile tale şi doresc să te văd, ca să mă umplu de bucurie ~ Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care s-a sălăşluit întâi în bunica ta Lois şi în mama ta, Eunice, şi sunt încredințat că şi în tine." [2 Timotei, 1:3-5]

Apoi, a scris o parte dintre nevoile sale personale şi i-a spus lui Timotei să-i spună prietenului său în Corint:

„Când vei veni, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa, la Carp, şi cărțile, mai ales pe cele de piele.... ~ Spune sănătate Priscilei şi lui Acuila şi casei lui Onisifor. ~ Erast a rămas în Corint, iar pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet. ~ Caută de vino înainte de iarnă. Eubul şi Pudens, Linus, Claudia şi toți frații îți trimit sănătate." [2 Timotei, 4:13-21]

Scrisorile lui Pavel continuă în acelaşi mod, trimițând salutări prietenilor şi rudelor, pe parcursul aproape a unei pagini. (vezi Romani 16:1-21). El a trimis o scrisoare lui Tit spunând:

„Când voi trimite la tine pe Artema sau pe Tihic, grăbeşte-te să vii la mine în Nicopoli, căci acolo m-am hotărât să iernez. ~ Ai grijă de legiuitorul Zena şi Apolo să nu ducă lipsă de nimic din ce le trebuie pentru călătoria lor." [Tit, 3:12-13]

Cititorul poate remarca, de asemenea, că Pavel care a fost inspirat să scrie aceste pasaje conform celor care cred în

sfințenia scrisorilor lui, nu ştie pe cine va trimite la Nicopoli, unde va ierna!

Există multe asemenea salutări personale. (vezi: Filipeni 1:21-24, 2:26-28, 4:21-22). Sunt acestea cuvintele lui Allah şi inspirația divină?

Pasaje care sunt imposibil să fie de inspirație divină

Atunci când citim Evangheliile în nici una dintre ele nu găsim indicații despre faptul că scriitorul ar fi fost inspirat divin. De exemplu Luca a spus:

„Isus avea aproape treizeci de ani când a început să învețe pe norod; şi era, cum se credea, fiul lui Iosif,...” [Luca, 3:23]

Cuvintele „aproape...cum se credea” nu ar trebui să vină de la cineva despre care se presupune că a fost inspirat divin, deoarece el trebuie să ştie exact şi să fie sigur de ceea ce scrie. Aceste cuvinte au deranjat unii învățați ai bisericii, astfel că au fost şterse din unele versiuni în limba engleză. De asemenea, Ioan nu a ştiut distanța pe care apostolii au vâslit înainte să-l vadă pe Isus (Pacea fie asupra lui!). El a spus:

„După ce au vâslit cam douăzeci şi cinci sau treizeci de stadii, văd pe Isus umblând pe mare şi apropiindu-Se de corabie. Şi s-au înfricoşat.” [Ioan, 6:19]

Dacă el ar fi fost inspirat divin ar fi trebuit să ştie exact distanța parcursă. De asemenea a spus:

„Ucenicul acesta este cel ce adevereşte aceste lucruri şi care le-a scris. Şi ştim că mărturia lui este adevărată.” [Ioan, 21:24]

nemenționând nimic despre inspirația divină, apoi a scris ceea ce dovedeşte că această lucrare este de mâna omului:

„Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris. Amin.” [Ioan, 21:25]

Această exagerare este evidentă şi este făcută pentru a atrage atenția cititorului.

Există pasaje în epistole în care ei recunosc că ceea ce au scris sau au spus sunt propriile lor idei şi nu am nimic de a face cu inspirația divină. Atunci când şi-a exprimat opinia cu privire la căsătoria dintre un bărbat credincios şi o femeie necredincioasă, Pavel a spus:

„Celorlalți le zic eu, nu Domnul...” [1 Corinteni, 7:12]

Părerea sa despre acest subiect nu are legătură cu inspirația divină, însă creştinii consideră a fi o pare din cuvintele lui Dumnezeu. În ceea ce priveşte fecioarele el a spus:

„Cât despre fecioare, n-am o poruncă din partea Domnului. Le dau însă un sfat,...” [1 Corinteni, 7:25]

Ar trebui noi să credem mărturia lui Pavel, sau să-i credem pe creştinii care spun că aceste cuvinte sunt ale lui Dumnezeu?

Pavel a subliniat din nou că ceea ce urmează este opinia sa pur umană. El a spus:

„Nu spun lucrul acesta ca să vă dau o poruncă; ci pentru râvna altora...~ În această privință, vă dau un sfat...” [2 Corinteni, 8:8-10]

De asemenea, a declarat că aceste cuvinte nu sunt sfinte, spunând:

„Iarăşi spun: să nu mă creadă nimeni nebun. Sau altminteri, suferiți-mă măcar ca nebun, ca să mă laud şi eu puțintel. ~ Ce spun în această îndrăzneală, ca să mă laud, nu spun după Domnul, ci ca şi cum aş spune din nebunie.” [2 Corinteni, 11:16-17]

şi încercând să câştige cititorii de partea sa, spune:

„O, de ați putea suferi puțintică nebunie din partea mea!...” [2 Corinteni, 11:1]

A fost el inspirat divin ca să se numească nebun? Sau Dumnezeu şi-a cerut scuze temându-se că inspirația va fi prea grea pentru cei care o citesc?

Evenimente importante pe care un scriitor inspirat divin nu trebuia să le uite

Ceea ce infirmă faptul că scriitorii Evangheliilor ar fi fost inspirați divin este faptul că unii dintre ei nu au menționat în scrierile lor evenimente foarte importante, menționând însă altele inutile şi lipsite de importanță. Cei patru evanghelişti au menționat faptul că Isus (Pacea fie asupra lui!) călărea pe măgăriță şi pe un mânz, însă numai unul dintre ei (Ioan) a menționat prima minune al lui Isus (Pacea fie asupra lui!), transformarea apei în vin (Ioan 2:1-11). A fost călărirea celor două animale mai importantă decât acest miracol?

Ioan a fost singurul evanghelist care a menționat readucerea lui Lazăr la viață dintre morți. A fost călărirea celor două animale mai importantă decât acest miracol al aducerii la viață a unui mort şi mulțimea uriaşă care a crezut în Isus (Pacea fie asupra lui!) după aceasta? (Ioan 11:1-46) Mai mult decât atât, intrarea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) în Ierusalim

călărind cele doua animale, este mai importantă decât voința lui Isus (Pacea fie asupra lui!) să predice neamurilor şi să boteze în numele Tatălui, Fiului şi al Duhului Sfânt? Acest pasaj unic şi foarte important care este pilonul creştinătății în a dovedi trinitatea, a fost menționat numai de către Matei. (vezi Matei 28:19)

Ridicarea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) la cer este un eveniment foarte important, cu toate acestea, cei doi dintre apostolii săi Matei şi Ioan nu l-au menționat, deşi se presupune că au fost prezenți şi martori la eveniment. Însă Marcu şi Luca, care au fost absenți în acea zi, au fost inspirați să menționeze acest eveniment!

Învățații neagă inspirația divină a scriitorilor Noului Testament

Pasajele pe care le-am menționat, precum şi altele i-au făcut pe învățați şi pe cercetători să nege inspirația divină a scriitorilor lor. Autorii traducerii ecumenice au spus:

„Evangheliştii au strâns şi au scris conform părerilor lor personale, ceea ce a ajuns la ei prin transmitere orală.” Astfel nu există inspirație divină.

Cu privire la Epistola lui Iacov, Luther, fondatorul sectei creştine protestante a spus:

„Este o epistolă lipsită de importanță, chiar dacă este al lui Iacov. Apostolii nu au autoritatea religioasă să dea dispoziții, această putere a avut-o doar Isus.”

- înțelegem din cuvintele lui Luther că el nu l-a considerat pe Iacov ca având inspirație divină.

Referindu-se la un fapt important şi adevărat cu privire la Pavel, Habeeb Saeed a spus:

„Atunci când Pavel a scris epistolele sale, el nu a ştiut sau crezut că scrisorile lui vor fi de valoare pentru generațiile viitoare.”

În mod surprinzător, Pavel însuşi nu ştia despre sfințenia cuvintelor sale, însă creştinii susțin acest lucru.

În Vatican Papa Ioan a format un comitet condus de savantul Hans Comb pentru studiul Evangheliilor, iar după o cercetare amănunțită comitetul a concluzionat:

„Evangheliile sunt cuvintele oamenilor şi nu există nici o dovadă că ar fi venit direct de la Dumnezeu."[1]

---

1 „Adevăratul revelat", Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol. 2, pp. 356-379; „Două dezbateri în Stockholm", Ahmad Deedat, pg. 27

Demontarea susținerii că scriitorii Noului Testament au fost mesageri

În primul rând, musulmanii nu-i consideră pe nici unul dintre apostoli ca fiind mesageri. Mai mult decât atât, niciunul dintre apostoli nu s-a declarat mesager cu excepția lui Pavel. Musulmanii nici nu cred în mărturiile pe care l-au făcut creştinii, pretinzând profeția acestor scriitori. De asemenea musulmanii nu cred în coborârea Duhului Sfânt asupra apostolilor cu cinsprezece zile după ridicarea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) la cer. Acest eveniment ciudat a fost menționat de Luca:

„Şi toți s-au umplut de Duh Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească." [Faptele Apostolilor, 2:4]

În plus, Pavel şi Luca nu au fost printre aceştia, ei ne fiind încă credincioşi creştini în aceea zi.

De asemenea, musulmanii nu cred în miracolele pe care Noul Testament i le atribuie apostolilor, deoarece aceste miracole nu au fost dovedite în mod cert. Studiul cărților Noului Testament dovedeşte că apostolii nu au fost mesageri, ei au fost oameni, ca şi alții, cu excepția perioadei când au fost cu Isus (Pacea fie asupra lui!) şi el le-a cerut să predice mesajul lui.

1. Au fost scriitorii Noului testament profeți?

Evangheliile şi Epistolele sunt pline de pasaje care demontează această susținere. Profeția acestor scriitori trebuie pusă în balanța a aceea ce au primit apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!) de la meşterul lor. În prima epistolă al lui Ioan, putem citi:

„Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulți proroci mincinoşi." [1 Ioan, 4:1]

Cum pot creştinii să-l considere pe Pavel şi pe apostoli infailibili, de încredere privind inspirația divină, în timp ce Iuda, trădătorul a fost printre ei? Iuda a fost unul dintre ce doisprezece apostoli pe care Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a trimis să răspândească mesajul lui, însă un mesager sau profet nu trădează.

Mesagerii sau profeții nu fac ceea ce a făcut Petru când s-a lepădat de Isus (Pacea fie asupra lui!) de trei ori într-o singură noapte. (vezi Luca 22:34)

Citându-l pe Isus (Pacea fie asupra lui!), Luca a spus:

„Dar cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor va fi lepădat şi el înaintea îngerilor lui Dumnezeu.” [Luca, 22:34]

Această abandonare al lui Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a făcut pe pastorul Ibrahem Saeed să-l descrie pe Petru ca: *„Scufundat într-o mare de infidelitate,”*[1]

Cum poate o persoană asupra căruia a coborât Duhul Sfânt să-l abandoneze pe Isus (Pacea fie asupra lui!), şi cum putem noi considera „profet” o persoană căruia Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a spus „Satan”?

„Dar Isus S-a întors şi a zis lui Petru: «Înapoia Mea, Satano: tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.»” [Matei, 16:23]

Pasajele Evangheliilor ne fac să ne îndoim de credința celor mai apropiați apostoli ai lui Isus (Pacea fie asupra lui!), făcându-le pe ei să fie de neîncredere în predicarea învățăturilor sale, ne vorbind de profeție. Conform lui Matei, Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a spus lui Petru:

„...Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” [Matei, 14:31]

---

1 „Explicând Evanghelia după Luca”, Ibraheem Saeed, pg. 580

Acest lucru l-a făcut pe Eckstein să-l descrie pe Petru astfel: *„El a fost instabil pentru că a crezut de câteva ori şi s-a îndoit de câteva ori.”*[1]

Dacă acesta este ceea ce a spus despre Petru, au fost oare ceilalți apostoli mai buni? În multe pasaje al Noului Testament ni se spune că şi ei au avut credință slabă, chiar Isus (Pacea fie asupra lui!) descriindu-i astfel de mai multe ori. Matei a spus:

„Ucenicii s-au apropiat de El şi L-au deşteptat, strigând: «Doamne, scapă-ne, că pierim!» ~ El le-a zis: «De ce vă este frică, puțin credincioşilor?»...” [Matei, 8:25-26]

De asemenea, mai găsim:

„Isus, care cunoştea lucrul acesta, le-a zis: «Puțin credincioşilor, pentru ce vă gândiți că n-ați luat pâini?»” [Matei, 16:8]

Luca a spus:

„Dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba, care astăzi este pe câmp, iar mâine va fi aruncată în cuptor, cu cât mai mult vă va îmbrăca El pe voi, puțin credincioşilor?” [Luca, 12:28]

1 „Adevărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol. 1, pg. 234

Vedeți, de asemenea Marcu 4:40, Matei 6:30. Ar trebui noi să credem poveştile acestor oameni, sau să le considerăm de inspirație divină?

Cel mai bun dintre aceste exemple este atunci când Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a descris fără de credință:

„Atunci ucenicii au venit la Isus şi I-au zis deoparte: «Noi de ce n-am putut să-l scoatem?» ~ «Din pricina puținei voastre credințe», le-a zis Isus. «Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muştar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici acolo.", şi s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.»" [Matei, 17:19-20]

Se poate spune despre aceşti apostoli, care nu au credință cât un grăunte de muştar, că sunt profeți şi de încredere pentru a scrie prin inspirația divină al lui Allah subhanahu wa ta'ala?

2. Miracolele apostolilor nu dovedesc că aceştia au fost profeți

Creştinii îi consideră pe apostoli, profeți pentru că au înfăptuit câteva miracole, deşi aceste miracole nu dovedesc

acest lucru, iar Isus (Pacea fie asupra lui!) în sfintele pasaje ale Evangheliilor ne-a atras atenția cu privire la falşii profeți care pot înfăptui miracole şi semne. Isus (Pacea fie asupra lui!) a spus:

„Căci se vor scula hristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putință, chiar şi pe cei aleşi. ~ Iată că v-am spus mai dinainte." [Matei, 24:24-25]

Mai mult decât atât, Noul Testament nu menționează nici un miracol de-al lui Marcu sau Luca.

Isus (Pacea fie asupra lui!) ne-a avertizat cu privire la aceşti falşi profeți şi a spus că ei vor răspândi mesajul său:

„Păziți-vă de prorocii mincinoşi! Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt nişte lupi răpitori. ~ Îi veți cunoaşte după roadele lor." [Matei, 7:15-16]

„Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» ~ Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.»" [Matei, 7:22-23]

În nici un caz, miracolele nu sunt de ajuns pentru a dovedi credința. Conform Evangheliilor fiecare credincios poate înfăptui miracole. Citându-l pe Isus (Pacea fie asupra lui!), Matei a spus:

„«Din pricina puținei voastre credințe», le-a zis Isus. «Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muştar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici acolo.”, şi s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.»” [Matei, 17:20]

Comentând acest pasaj preoțimea iezuită susține: *„Credinciosul este capabil să mute un munte ca şi Dumnezeu Însuşi.”*

Isus (Pacea fie asupra lui!), de asemenea, a spus:

„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl;” [Ioan, 14:12]

În conformitate cu acest verset, fiecare creştin este capabil să înfăptuiască minunile lui Isus (Pacea fie asupra lui!) inclusiv vindecarea bolnavilor, reînvierea mortului şi alte asemenea miracole. Învățații creştini au fost puşi într-o situație jenantă din cauza acestui pasaj, deoarece nu este potrivit să spunem că apostolii şi credincioşii pot înfăptui miracole mai mari decât

miracolele lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Cu toate acestea, ei au spus:

„Domnul Hristos nu a spus că apostolii săi pot înfăptui miracole mai mari decât ai lui, reînvierea morților este cel mai mult ce putem face.”[1]

Tot ce pot face este de a reînvia morții!

3. Profeția – conform Sfintei Biblii – nu garantează infailibilitatea în predică

Având în vedere că apostolii au fost profeți, acesta nu înseamnă – conform credinței creştine – că ei ar fi fost infailibili în ceea ce au spus. În *Împărați 1* putem citi:

„În Betel locuia un proroc bătrân. Fiii săi au venit şi i-au istorisit toate lucrurile pe care le făcuse omul lui Dumnezeu la Betel în ziua aceea, precum şi cuvintele pe care le spusese împăratului. După ce au istorisit tatălui lor toate, ~ el le-a zis: «Pe ce drum a plecat?» Fiii săi văzuseră pe ce drum plecase omul lui Dumnezeu, care venise din Iuda. ~ Şi a zis fiilor săi: «Puneți-mi şaua pe măgar.» I-au pus şaua pe măgar, şi a

1 „Interpretarea Aplicată al Sfintei Scripturi”, câţiva teologi, pg. 2222

încălecat pe el. ~ S-a dus după omul lui Dumnezeu şi l-a găsit stând sub un stejar. Şi i-a zis: «Tu eşti omul lui Dumnezeu care a venit din Iuda?» El a răspuns: «Eu sunt.» ~ Atunci el i-a zis: «Vino cu mine acasă şi să iei ceva să mănânci.» ~ Dar el a răspuns: «Nu pot nici să mă întorc cu tine, nici să intru la tine. Nu voi mânca pâine şi nici nu voi bea apă cu tine în locul acesta; ~ căci mi s-a spus prin cuvântul Domnului: „Să nu mănânci pâine, nici să nu bei apă acolo şi nici să nu te întorci pe drumul pe care te vei duce."» ~ Şi el i-a zis: «Şi eu sunt proroc ca tine; şi un Înger mi-a vorbit din partea Domnului şi mi-a zis: „Adu-l acasă cu tine ca să mănânce pâine şi să bea apă."» Îl mințea. ~ Omul lui Dumnezeu s-a întors cu el şi a mâncat pâine şi a băut apă în casa lui."]1 Împărați (1 Regi), 13:11-19]

Apoi, capitolul continuă să vorbească despre pedeapsa prorocul sărman care a ascultat de profetul mincinos, crezând că el îi spunea ceea ce Dumnezeu i-a poruncit sau inspirația divină.

Un alt exemplu este în *Împărați 2*. Atunci când Ben-Hadad, regele Siriei l-a trimis pe Hazael la profetul Elisei cerându-i să-l întrebe despre boala de care suferea, Profetul Elisei (nefiind firesc pentru un profet să mintă) a mințit în răspunsul său. El a spus:

„Elisei i-a răspuns: «Du-te şi spune-i: „Te vei tămădui!”, măcar că Domnul mi-a descoperit că va muri.»” [2 Împărați (2 Regi), 8:10]

Demontarea atribuirii Evangheliilor şi Epistolelor apostolilor

Cele douăzeci şi şapte de cărți ale Noului Testament aparțin a opt scriitori, fiecare având un număr diferit de scrieri. În timp ce scrisoarea lui Iuda are două pagini, scrierile care-i sunt atribuite lui Pavel au mai multe sute de pagini. Mai mult decât atât, relația dintre autori şi Isus (Pacea fie asupra lui!) variază, pentru că în timp ce Ioan, Petru, Iuda şi Iacov au fost printre cei doisprezece apostoli, Luca şi Marcu nu l-au întâlnit, iar Pavel a devenit creştin după ridicarea la cer al lui Isus (Pacea fie asupra lui!).

Creştinii consideră aceşti opt autori ființe umane inspirate divin, ei scriind ceea ce le-a dictat Duhul Sfânt, însă fiecare în felul său. Însă, am demonstrat că autorii Noului Testament nu au fost inspirați divin în ceea ce au scris.

Totuşi, este corect să se atribuie cărțile Noului Testament acestor opt autori, în special Matei, Ioan şi Petru, care se presupune că au fost apostoli distinşi al lui Isus (Pacea fie asupra lui!), sau această atribuire este, de asemenea, o invenție? Este posibil, ca aceste cuvinte, găsite în Noul Testament, să provină de la apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!) cu care el a umblat de-a lungul anilor în misiunea sa?

Studierea cu atenție a Noul testament i-a făcut pe oamenii de ştiință să se îndoiască de faptul că apostolii credincioşi lui Isus (Pacea fie asupra lui!) au scris aceste cărți.

Noi nu trebuie să căutăm autenticitatea unor cărți, deoarece cei care i-au scris nu au fost apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Bazat pe acest fapt, nu contează dacă Marcu şi Luca au scris cărțile care li se atribuie, sau oricare dintre creştinii care au trăit la sfârşitul primului secol. Niciunul dintre ei nu a fost infailibil, inspirat divin, de asemenea, nu au fost lăudați de către Isus (Pacea fie asupra lui!). Acelaşi lucru este valabil şi pentru scrisorile lui Pavel, duşmanul lui Isus (Pacea fie asupra lui!) care a pretins că este mesager şi infailibil, chiar dacă el nu l-a cunoscut niciodată pe Isus (Pacea fie asupra lui!).

Prima: Evanghelia după Matei

Este prima carte a Noului Testament, conținând douăzeci şi opt de capitole, care vorbesc despre viața lui Isus (Pacea fie asupra lui!) şi învățăturile lui, de la naşterea până la ridicarea sa la cer.

Biserica atribuie această carte lui Matei unul dintre cei doisprezece apostoli ales de către Isus (Pacea fie asupra lui!). Biserica susține că Matei a scris această carte prin inspirația Duhului Sfânt, pentru poporul din Palestina, format din evrei şi creştini. Informațiile variază în ceea ce priveşte data scrierii sale, însă s-a căzut de acord că a fost scrisă între anii 37-100 e.n.

În prefața Evangheliei după Matei, versiunea monahală, se spune:

„Mulți autori datează aceste cărți între anii 80 şi 90, sau poate puțin mai înainte, dar nu putem fi siguri de acest lucru.”

Fenton, criticul Evangheliei lui Matei (pg. 11) a considerat că:

„Aceasta a fost scrisă între anii 85 şi 105 e.n.”[1]

---

1 „Tora, Biblia, Coranul şi ştiința”, Maurice Bucaille, pp. 8-12; „Istoria Bisericii”, Eusebiu, pg. 146

În ceea ce priveşte limbajul acestei cărți, unii oamenii de ştiință sunt de acord, că a fost limba ebraică, iar alții susțin că a fost siriană sau greacă. Cea mai importantă dovadă istorică cu privire la această Evanghelie este mărturia lui Papias de Hierapolis (155 e.n.):

„Matei a scris cuvintele în limba ebraică, iar mai apoi, traducătorii greci l-au tradus, fiecare, cum a ştiut."

În cartea sa *„Împotriva ereziilor"* Irineu de Lyon (200 e.n.) a spus:

„Matei a scris Evanghelia pentru evrei în limba lor."[1]

Toate manuscrisele existente ale Evangheliei sunt în limba greacă, astfel oamenii de ştiință se întreabă dacă originalul a fost în ebraică sau greacă. Există multe păreri în această privință dar nu există deloc documente care să le justifice.

Vorbind despre acest lucru călugărul Matta Al-Miskeen a spus că aceste păreri sunt: *„ipoteze fără evidențe"*. Alții au spus că traducătorul a fost Matei însuşi, Ioan evanghelistul şi alții. Adevărul este ceea ce a spus şi Sfântul Ieronim (420 e.n.), şi anume că: *„Traducătorul cărții lui Matei din ebraică în greacă este necunoscut."* Este mult mai probabil că au fost mai mulți traducători, aşa cum a spus Papias.

1 „Istoria bisericii", Eusebiu, pp. 146-214

Norton, cel care este cunoscut ca şi „Păzitorul Evangheliei” a spus despre traducătorul Evangheliei:

„Cel care a tradus Evanghelia după Matei a fost ca omul care a strâns lemne noaptea, şi care nu a făcut diferența între lemnul umed şi cel uscat. El a tradus ceea ce a fost corect şi ceea ce a fost greşit.”[1]

Biografia lui Matei

Cine a fost Matei? Care a fost relația sa cu Evanghelia care-i este atribuită? Conține aceasta cuvintele lui Dumnezeu sau vreo inspirație divină?

Răspunzând la aceste întrebări, ceea ce ştim noi despre despre Matei este ceea ce învățații creştini au spus despre el. A fost unul dintre cei doisprezece apostoli, şi a fost perceptor de taxe din satul Nahom, până când l-a urmat pe Isus (Pacea fie asupra lui!).

Surse istorice au menționat că Matei a plecat în Abissinia, unde a fost ucis în anul 70 e.n.. Noul Testament nu-l menționează decât de două ori, prima dată atunci când Isus

---

1 „Adevărul revelat”, Al-Hindi, Vol.2, pp. 523-533; „Evanghelia după Matei”, Matta Al-Miskeen, pg. 29

(Pacea fie asupra lui!) l-a chemat să-l urmeze (vezi Matei 9:9), şi a doua oară în versetul în care se menționează numele celor doisprezece apostoli (vezi Matei 10:3, Luca 6:15).

Trebuie să menționăm faptul că Marcu şi Luca au spus că perceptorul de taxe care şedea la vamă a fost Levi, fiul lui Alfeu (vezi Marcu 2:14 şi Luca 5:27), şi nu Matei. Cu toate acestea, biserica susține – fără dovezi – că Levi fiul lui Alfeu este un nume al lui Matei, perceptorul de taxe.

John Fenton decan al Facultății de Teologie din Linchfield şi critic al Evangheliei după Matei, a declarat că nu există dovada că Matei a fost numele creştin al lui Levi. El crede că este mult mai probabil ca:

„Nu a existat nici o legătură între Matei, discipolul, şi biserica pentru care a scris Evanghelia. Astfel, autorul acestei Evanghelii a lăsat munca sa fondatorului sau învățătorul sau bisericii a cărui nume a fost Matei. Este probabil ca autorului Evangheliei a profitat de ocazia dată de Marcu, atunci când a vorbit despre chemarea unuia dintre apostoli, pe care l-a numit Matei, el fiind învățatul bisericii pe care l-a urmat."[1]

1„Hristos în resursele credinţelor creştine", Ahmad Abd Al-Wahab, pg.58

Evidențele bisericii în atribuirea Evangheliei lui Matei

Biserica afirmă că Matei este autorul Evangheliei pe baza unor aspecte:

Primul: *„Există semne şi evidențe clare că scriitorul a fost evreu care s-a convertit la creştinism.”*

Al doilea: *„Nu are sens ca o Evanghelie atât de importantă, şi anume prima, să fie atribuită unei persoane necunoscute, altul decât un discipol al lui Isus.”*

Al treilea: Papias a menționat că: *„În secolul al doilea Matei a strâns spusele lui Isus.”*

La final: *„Este incontestabil ca munca de vameş este de a păstra toate documentele, fiind una dintre sarcinile cele mai importante prezentarea lor. Ca atare, acest evanghelist a păstrat toate vorbele lui Isus cu acuratețe.”* [1]

Observații privind Evanghelia după Matei

Urmărind dovezile anterioare ale creştinilor, oamenii de ştiință cred că aceştia nu au dovezi solide pentru atribuirea acestei Evanghelii lui Matei. Nu este necesar ca un vameş să

1 „Lexiconul Sfintei Biblii”, pg. 832

înregistreze datele religioase cu acelaşi acuratețe cu care-şi înregistrează documentele. În plus, faptul că Matei a notat spusele lui Isus (Pacea fie asupra lui!) nu este de ajuns pentru a-i atribui această Evanghelie a zilelor noastre. Multe dovezi arată că scriitorul acestei Evanghelii nu a fost unul dintre apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!), aşa cum este menționat în multe pasaje, că scriitorul acesteia nu este Matei discipolul.

Matei a depins de Evanghelia după Marcu deoarece a copiat 600 de pasaje din cele 612 de pasaje ale Evangheliei după Marcu. De asemenea, el s-a bazat pe un document pe care oamenii de ştiință l-au numit *M*.

J.B. Philips, profesor de Teologie în cadrul Bisericii Anglicane, în prefața sa la Evanghelia după Matei a spus:

„Sfântul Matei a citat din Evanghelia după Sfântul Marcu şi l-a corectat, încercând să ajungă la o mai bună imagine al lui Dumnezeu.”

În cartea sa „Prefață la Evanghelie” Pastorul Faheem Aziz a spus că adaptarea lui Matei la Evanghelia după Marcu este cunoscută pentru toți cei care au studiat Biblia. Dacă Matei discipolul, a fost scriitorul Evangheliei, de ce a trebuit să copieze de la Marcu, care a avut zece ani pe timpul lui Isus (Pacea fie asupra lui!). De ce ar fi copiat oricare dintre apostoli

de la el? Ar copia cineva cine a fost martor la evenimente de la cineva cine nu a fost prezent?[1]

Evanghelia după Matei îl menționează pe Matei vameşul, de două ori, ne indicând în nici un fel că el ar fi scriitorul. Scriitorul Evangheliei îl menționează pe Matei ca fiind unul dintre cei doisprezece apostoli, ne menționându-l nici primul nici ultimul. Atunci când vorbeşte despre el urmându-l pe Isus (Pacea fie asupra lui!), vorbeşte la persoana a treia . El spune:

„De acolo, Isus a mers mai departe şi a văzut pe un om, numit Matei, şezând la vamă. Şi i-a zis: «Vino după Mine.» Omul acela s-a sculat şi a mers după El.” [Matei, 9:9]

Dacă Matei ar fi fost scriitorul trebuia să scrie: *„El mi-a spus”, „m-am sculat şi am mers după El”, „m-a văzut”,* iar acest lucru arată faptul că nu Matei a fost scriitorul.

Citind Evanghelia cu atenție veți observa cunoştințele vaste ale scriitorului despre Tora. Acesta nu poate să vină de la un perceptor de taxe, deci scriitorul nu a fost Matei vameşul.

În comentariile sale despre Noul Testament, A. Tricot (1960) a spus că biserica nu mai acceptă credința în faptul că Matei a fost un vameş din satul Nahom şi pe care Isus (Pacea

---

1„Două dezbateri în Stockholm”, Ahmad Deedat, pg. 66; „Iudaism şi creştinism”, Mohammad Al-A'athamy, pg. 321

fie asupra lui!) l-a chemat să-l urmeze. Acesta nu este ceea ce biserica susține.[1]

Cei care au refuzat atribuirea aceste Evanghelii lui Matei

Mulți dintre cercetătorii creştini, antici şi moderni, au refuzat atribuirea acestei Evanghelii lui Matei. Istoricul Festus în secolul al IV-lea a spus:

„Evanghelia care i-a fost atribuită lui Matei nu a fost scrisă de el.”

În prefața sa la Evanghelia după Matei, J.B. Philips a spus:

„Vechea tradiție a atribuit această Evanghelie lui Matei, discipolul, dar cei mai mulți oameni de ştiință a zilelor noastre resping această opinie.”

Profesorul Haring a spus:

„Evanghelia după Matei nu a fost scrisă de Matei, ea fiind scrisă de un autor necunoscut, care din anumite motive şi-a ascuns identitatea.”

---

1 „Tora, Evanghelia, Coranul şi ştiinţa”, Maurice Bucaille, pg. 80

Prefața versiunii monahale la Evanghelia lui Matei spune:

„În ceea ce priveşte autorul, Evanghelia nu a făcut nici o menționare despre el. Cea mai veche tradiție a bisericii, (Papias din Hierapolis m.155 e.n.), a atribuit-o Apostolului Matei... Cu toate acestea, cercetarea Evangheliei nu întăreşte şi nici nu anulează acest punct de vedere. Deşi nu suntem siguri cine a fost autorul, ar trebui să fim mulțumiți de ceea ce găsim în Evanghelie însăşi....”

În cartea sa *„Prefața la Evanghelie”* Pastorul Faheem Aziz a spus despre autorul necunoscut al Evangheliei după Matei:

„Noi nu putem să-l numim, scriitorul putea să fie Matei apostolul sau putea fi altcineva.”

In comentariul său despre această Evanghelie, John Fentom spune:

„Identitatea acestui discipol este aproape sigur o invenție.”[1]

Sectele creştine antice, ebioniții şi unitarienii, s-au îndoit de atribuirea acestei Evanghelii lui Matei. Ei au susținut că primele două capitole s-au adăugat la aceasta şi că începutul real al Evangheliei este:

---

1 „Sfântul Matei”, J. C. Fenton, pg. 136

„În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul şi propovăduia în pustiul Iudeii.” [Matei, 3:1]

Astfel, Evanghelia începea cu povestea lui Ioan Botezătorul, aşa cum este în Evanghelia după Marcu şi Ioan. Mai mult decât atât, cuvintele *„În vremea aceea”* nu se referă la capitolele anterioare, deoarece sfârşitul capitolului al doilea vorbeşte despre Irod care porunceşte uciderea copiilor după naşterea lui Isus (Pacea lui Allah fie asupra sa!). Deci, acesta are loc în primii ani de viață ai lui Isus şi Ioan, cel care a fost mai mare cu şase luni decât Isus. Însă capitolul trei ne vorbeşte despre predica lui Ioan Botezătorul, atunci când acesta era un om tânăr, ceea ce înseamnă că există o lipsă înainte de capitolul trei, sau acesta este de fapt începutul Evangheliei.[1]

Cine este autorul real al Evangheliei după Matei?

Dacă nu Matei a fost autorul Evangheliei care-i poartă numele, atunci cine a fost autorul real?

Ca răspuns la această întrebare, am spune că rezultatele studiilor occidentale au dovedit că scriitorul Evangheliei nu este Matei discipolul. Adevăratul autor poate fi unul dintre

1 „Adevărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol. 2 pg. 538

ucenicii lui Matei care i-a atribuit aceasta lui Matei încă din secolul al II-lea.

Coleman şi criticii traducerii ecumenice au încercat să identifice unele dintre caracteristicile adevăratului autor. Autorul, aşa cum rezultă din Evanghelia sa este un creştin evreu care a legat Tora de viața lui Isus (Pacea fie asupra lui!). El, aşa cum este descris de Coleman, a vrut să taie legătura sa cu iudaismul, şi să continue pe linia Vechiului Testament. Este un autor evreu care respectă Legea, şi prin asta era considerat diferit de Pavel, care nu o respecta. Autorul Evangheliei spune:

„Aşa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci şi va învăța pe oameni aşa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi şi va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor." [Matei, 5:19][1]

Dovada solidă cu privire la faptul că nu Matei a scris Evanghelia care-i poartă numele este că aceasta a fost scrisă după anul 70 e.n., anul morții lui Matei.

---

1 „Tora, Evanghelia, Coranul şi ştiinţa", Maurice Bucaille, pp. 8-12

Întrebăm acum, unde este Evanghelia pe care l-a scris Matei în al II-lea secol aşa cum a menționat Papias. Ca răspuns la această întrebare spunem că Papias a menționat că Matei a strâns şi a scris spusele lui Isus (Pacea fie asupra lui!), totuşi ceea ce găsim noi în Evanghelie este povestea vieții lui Isus (Pacea fie asupra lui!) şi nu o colecție a spuselor. Mai mult decât atât, dacă este dovedit că nu Matei a scris Evanghelia care-i este atribuită, acesta nu înseamnă că el nu a scris alta. Este important de menționat că printre Evangheliile pe care biserica le-a respins a fost Evanghelia după Matei şi probabil Papias a vorbit despre aceea.

Astfel, oamenii de ştiință cred că există multe lucruri care împiedica afirmarea că această Evanghelie este cuvântul lui Allah subhanahu wa ta'ala sau inspirația divină, aşa cum învățatul Abu Zahra a spus:

„O Evanghelie scrisă de un autor necunoscut. Noi nu cunoaştem când a fost scrisă, în ce limbă, unde şi de către cine. Nu cunoaştem caracterul scriitorului, cunoştințele sale în domeniul religiei şi în cele două limbi, cea din care a fost tradusă şi cea în care a fost tradusă, toate acestea sunt puncte lipsă a cercetării ştiințifice."

A doua: Evanghelia după Marcu

A doua Evanghelie al Noului Testament îi este atribuită de către creştini lui Marcu.

Cine este Marcu? Ce ştim noi despre autorul aceste Evanghelii? Îi este corect atribuită lui Marcu?

Evanghelia după Marcu conține şaisprezece capitole, care spun povestea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) de la botezul său de către Ioan Botezătorul şi până la moartea, şi învierea sa după crucificare.

Este cea mai scurtă Evanghelie dintre toate, iar criticii consideră, aşa cum Willis a spus, că este şi cea mai exactă Evanghelie care vorbeşte despre viața lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Criticii sunt de acord că a fost prima Evanghelie scrisă, iar Matei şi Luca au copiat din ea. Autorii cărții *„Introducere în Sfânta Scriptură”* au spus:

„Poate că Evanghelia după Marcu este cea mai veche dintre cele patru Evanghelii. A fost scrisă între anii 65-70 e.n., înainte de distrugerea templului din Ierusalim. Se pare că Matei şi Luca au copiat din această Evanghelie după Marcu.”[1]

1 „Prefaţa la Sfânta Scriptură”, John Balkan şi alţii

Savantul german Royce a spus:

„Această Evanghelie este cea originală, din care au copiat Matei şi Luca. Ea este singura şi unica Evanghelie care se numeşte Evanghelia lui Hristos, după cum începe:

„Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.” [Marcu, 1:1]*”*

Surse creştine susțin că Marcu a scris Evanghelia sa în Roma sau Alexandria. Ea a fost scrisă, conform diferitelor surse, între anii 39-75 e.n. Este mult mai probabil, că a fost scrisă între anii 44-75 e.n. bazat pe declarația istoricului Irineu:

„Marcu a scris Evanghelia după moartea lui Pavel şi Petru.”

Cea mai veche menționare al acestei Evanghelii a fost al lui Papias (140 e.n.) atunci când a spus:

„Marcu a scris Evanghelia sa bazată pe amintiri transmise lui de către Petru.”[1]

---

1 „Studiu critic asupra Evangheliei după Marcu”, Mohammad Abd Al-Alim Abu Assaad, pp 265-267; „Lexiconul Sfintei Biblii”, pg. 854

Cine este Marcu?

Cercetătorii au adoptat ceea ce au menționat sursele creştine despre biografia lui Marcu, aflată în Lexiconul Sfintei Biblii. A fost numit Marcu, însă numele lui a fost Ioan, fiind cel care l-a însoțit pe Barnaba şi pe Pavel în călătoria lor, apoi i-a părăsit, întorcându-se mai târziu să-l însoțească pe Pavel.

Biografii sunt de acord că Marcu a fost translator pentru Petru, care avea legătură cu această Evanghelie. Josephus, istoricul, a menționat că Marcu a fost primul care a predicat Evanghelia în Alexandria, unde a fost ucis.

Observații cu privire la Evanghelia după Marcu

Cercetătorii au studiat această Evanghelie şi pe scriitorul ei în profunzime, şi au făcut unele observații:

Marcu nu a fost dintre apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!) însă a fost unul dintre apostolii lui Pavel şi Petru.

Dennis Nineham a spus în explicația sa la Evanghelia după Marcu (pg. 39):

„Nimeni cu acest nume nu este cunoscut ca având o relația specială cu Domnul nostru, sau să fi fost deosebit de important în cadrul bisericii timpurii."

Există şi alte dovezi puternice aduse de către istoricul Papias, atunci când a spus:

„Ioan, bătrânul obişnuia să spună: "Marcu a fost un translator al lui Petru, scriind în detaliu ceea ce Petru a spus. Cu toate acestea, ceea ce a scris nu a fost conform cu spusele sau faptele lui Isus, deoarece el nu l-a întâlnit sau auzit pe Isus, însă, aşa cum a spus, el s-a alăturat lui Petru, cel care a formulat învățăturile lui Isus pentru a se potrivi nevoilor ascultătorilor. El nu a spus o poveste care să fie cu adevărat legată de Isus în discursurile sale.”

Dennis Nineham a spus:

„Este incert dacă autorul Evangheliei după Marcu este Ioan sau Marcu, aşa cum a fost menționat în cartea Faptele Apostolilor (12:12,25), sau a fost Marcu care este menționat în prima scrisoare al lui Petru, sau Marcu care este menționat în scrisorile lui Pavel... Biserica timpurie avea obiceiul să presupună că aparițiile unui nume în Noul Testament aparțin unei singure persoane. Dar când ne amintim că Marcu (Marcus) a fost cel mai frecvent nume latin în Imperiul Roman, şi că biserica timpurie include nenumărate personaje cu numele de Marcu, ne dăm seama cât de riscantă este orice atribuire de identitate în acest caz.”

Cel mai important aspect care a atras atenția cercetătorilor cu privire la această Evanghelie este modul în care se termină.

Încheierea acestei Evanghelii (16:9-20) nu se găseşte în vechile manuscrise importante, cum ar fi în Codexurile Vaticanus şi Sinaiticus.

William Perkily a spus:

„Celebra încheiere, în plus față de absența din cele originale, are un stil al cărui limbaj este diferit față de restul Evangheliei.”

Rahmatu Allah Al-Hindi a citat din Sfântul Ieronim în secolul al V-lea, faptul că preoții timpurii au pus la îndoială încheierea sa. Versiunea Revizuită Standard a considerat aceste pasaje suspecte şi le-a şters din versiunea editată în anul 1951.

Prefața Evangheliei după Marcu în ediția preoției iezuite spune:

„Este incontestabil că sfârşitul aşa cum este acum (16:9-20) a fost adăugat pentru a atenua sfârşitul brusc la versetul 8.”

Părintele Kissinger a spus despre această încheiere:

„Ultimele versete trebuiau să fie şterse atunci când Evanghelia după Marcu a fost primită de către oamenii care l-au îmbrățişat. Atunci când scrierile similare ale lui Matei, Luca şi Ioan au fost acceptate imediat, o încheiere al Evangheliei

după Marcu a fost scrisă de ici-colo...ceea ce ne conferă o idee despre cum au fost Evangheliile tratate."

Comentând cu privire la acest lucru Maurice Bucaille a spus:

„Ce dovadă evidentă că oamenii au făcut modificări în pasajele sfinte!"[1]

---

1 „Adevărul revelat", Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol.1 pg. 152; „Tora, Evanghelia, Coranul şi ştiinţa", Maurice Bucaille, pp. 85-86; „Hristos în resursele credinţelor creştine", Ahmad Abd Al-Wahab, pp. 64-65

A treia: Evanghelia după Luca

Este a treia şi cea mai lungă Evanghelie, conținând douăzeci şi patru de capitole. Primele două capitole vorbesc despre prorocul Ioan şi naşterea lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Restul capitolelor vorbesc despre viața lui Isus (Pacea fie asupra lui!) până la învierea de după crucificare. Sursele variază în ceea ce priveşte determinarea datei la care a fost scrisă această Evanghelie, şi anume între anii 53-80 e.n.

Autorul acestei Evanghelii s-a bazat în scrierile sale pe Marcu, copiind trei sute cincizeci de pasaje de la acesta, de asemenea a copiat şi de la Matei, sau Matei a copiat de la aceeaşi sursă.[1]

Cine este Luca?

Biserica atribuie această Evanghelie lui Luca, în timp ce sursele creştine nu ne spun prea multe despre biografia sa. Însă, biserica este de acord că el a fost unul dintre apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!), aşa cum apare la începutul Evangheliei lui:

1 „Tora, Evanghelia, Coranul şi ştiinţa", Maurice Bucaille, pp. 87-90; „Hristos în resursele credinţelor creştine", Ahmad Abd Al-Wahab, pp. 64-54, 150

„Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi, ~ după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început şi au ajuns slujitori ai Cuvântului." [Luca, 1:1-2]

De asemenea, sursele creştine sunt de acord că el nu a fost evreu ci un companion al lui Pavel care a fost menționat în Coloseni 4:14, şi care a scris Evanghelia sa pentru prietenul său Teofilie:

„Am găsit şi eu cu cale, preaalesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârşia lor, să ți le scriu în şir unele după altele, ~ ca să poți cunoaşte astfel temeinicia învățăturilor pe care le-ai primit prin viu grai." [Luca, 1:3-4]

Observații cu privire la Evanghelia după Luca

Cercetătorii au atras atenția asupra unor lucruri în Evanghelia după Luca, dintre care cele mai importante sunt:

1. La începutul Evangheliei după Luca se vorbeşte despre o scrisoare personală care este produsul activității proprii şi nu a inspirației divine. Mulți dintre savanții creştini au recunoscut acest lucru, negând faptul că această Evanghelie este inspirată

divin. Printre ei Keadell, în cartea sa *„Scrisoare inspirată”*, Watson şi mulți alții. Sfântul Augustin a spus:

„Nu aş fi crezut în Evanghelie dacă nu l-aş fi luat de la sfânta biserică.”

2. Mulți cercetători au pus la îndoială primele două capitole ale acestei Evanghelii. În plus acest dubiu, aşa cum a fost spus de Ieronim, se întoarce la părinții timpurii ai bisericii şi la copia sectei Marcion care nu a conținut aceste două capitole. Învățații confirmă faptul că aceste două capitole nu au fost scrise de Luca, deoarece în cartea Faptele Apostolilor el spune:

„Teofile, în cea dintâi carte a mea am vorbit despre tot ce a început Isus să facă şi să învețe pe oameni.” [Faptele Apostolilor, 1:1], însemnând miracolele sale, aşa cum arată în următorul verset:

„De la început până în ziua în care S-a înălțat la cer...” [Faptele Apostolilor, 1:2], iar primele două capitole vorbesc despre naşterea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) şi nu despre faptele sale. Referitor la acest lucru Ieronim a spus:

„Unii dintre vechii învățați s-au îndoit de capitolul douăzeci şi doi din această Evanghelie.”

Astfel, putem observa că există patru autori ai acestei Evanghelii care au schimbat pasajele şi capitolele sale.

3. Caracterul autorului este acoperit cu incertitudine, nu se cunoaşte oraşul său, munca sa, pentru cine a scris Evanghelia şi data scrierii ei. Ceea ce ştim este că fost unul dintre cei care l-au urmat pe Pavel şi că nu l-a cunoscut niciodată pe Isus (Pacea fie asupra lui!).

Cum se poate aduce această carte ca dovadă, şi cum putem noi considera cuvintele ei sfinte?

A patra: Evanghelia după Ioan

A patra Evanghelie este cea Evanghelia după Ioan şi este cea mai importantă şi interesantă dintre Evanghelii, astfel că cei care susțin divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) se referă la unele dintre pasajele sale ca dovadă.

Această Evanghelie conține douăzeci şi una de capitole care vorbesc despre Isus (Pacea fie asupra lui!) într-un mod diferit de celelalte trei Evanghelii. Învățații cred că a fost scrisă între anii 68-98 e.n., însă unii spun că ar fi fost scrisă mai târziu. Biserica atribuie această Evanghelie lui Ioan pescarul.

El este Ioan fiul lui Zebedei, pescarul din Galileea. El, împreună cu fratele său l-au urmat pe Isus (Pacea fie asupra lui!). De asemenea, mama lui a fost una dintre persoanele apropiate lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Editorii Bibliei cred că este foarte probabil ca ea să fi fost mătuşa lui Isus (Pacea fie asupra lui!), sora Mariei (Pacea lui Allah fie asupra ei!). Ioan a trăit până la sfârşitul secolului, însă istoricul Eranemous crede că a trăit până în anul 98 e.n. Biserica susține că el a scris Evanghelia care-i poartă numele la Efes înainte să moară.[1]

1 „Lexiconul Sfintei Biblii”, pp.110 -111

Evidențe creştine pentru atribuirea aceste Evanghelii lui Ioan

Pentru a susține atribuirea acestei Evanghelii lui Ioan, biserica se raportează la evidențele editorilor Lexiconului Sfintei Biblii. Aceste evidențe sunt:

1. Autorul Evangheliei a fost evreu din Palestina, care se recunoaşte după cunoştințele sale despre geografia Palestinei, al Ierusalimului şi despre tradițiile evreieşti, de asemenea reiese şi din forma greacă a Evangheliei, după unele influențe semitice.

2. Scriitorul a fost unul dintre apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!), şi acesta rezultă din forma plurală folosită atunci când se menționează detalii ale faptelor lui Isus (Pacea fie asupra lui!) şi a emoțiilor apostolilor. După cum rezultă din:

„Ucenicul acesta este cel ce adevereşte aceste lucruri şi care le-a scris. Şi ştim că mărturia lui este adevărată." [Ioan, 21:24]

3. Autorul aceste Evanghelii a fost unul dintre apostolii pe care-l iubea Isus (Pacea fie asupra lui!), şi acest discipol a fost chiar Ioan.[1]

1 ibidem

Însă, această Evanghelie a fost puternic contestată în a fi recunoscută canonic.

Demontarea atribuirii acestei Evanghelii lui Ioan

Învățații au depus toate eforturile lor în aflarea adevărului în ceea ce priveşte atribuirea acestei Evangheliei lui Ioan, şi aflării adevăratului autor. Ei au refuzat atribuirea acestei Evanghelii lui Ioan, discipolul, bazându-se pe următoarele:

1. Există un refuz mai vechi în atribuirea acestei Evanghelii lui Ioan, şi anume din partea unor secte creştine printre care şi secta alogen din secolul al II-lea. Autorul cărții *„Dumnezeul Slavei”* a spus:

„Cei care neagă divinitatea lui Isus Hristos au constat că Evanghelia după Ioan este un obstacol major şi o piatră de poticnire în calea lor, la fel cum primele generații de eterodocşi l-au negat pe Ioan.”

Enciclopedia Britannica spune:

„Există o mărturie de susținere pentru cei care critică Evanghelia după Ioan, şi anume că a existat o sectă de creştini în Asia Mică în anul 165 e.n. care a refuzat să-l recunoască pe Ioan ca autorul Evangheliei, ea fiind atribuită unui ateu pe nume Sirenthon, care fără îndoială a fost o atribuire falsă.

Cu toate acestea există o întrebare cu privire la această sectă. Sfântul Ebivaniuos a numit această sectă „Alogi” (opoziția la cuvântul Evangheliei).

Dacă atribuirea Evangheliei lui Ioan a fost mai presus de orice suspiciune, ar fi putut produce o astfel de sectă oricare din aceste teorii, în acea perioadă şi într-o astfel de țară? Sigur că nu!”

O dovadă a atribuirii greşite a acestei Evanghelii lui Ioan este acela că Iustin Martirul a vorbit despre Ioan la mijlocul secolului al II-lea, însă nu a menționat că el ar fi scris Evanghelia. În plus, Filimon (165 e.n.) a citat din Evanghelia după Ioan, ne atribuind-o lui.

Atribuirea Evangheliei lui Ioan a fost refuzată în prezența lui Irineu, discipolul lui Policarp, care de asemenea a fost discipol al lui Ioan, însă el nu a apărat Evanghelia după Ioan, nu a dezbătut în nici un fel acest refuz. Deci, este puțin probabil ca el să fi auzit de la Policarp că Ioan a avut o Evanghelie, şi să nu-l apere.[1]

1 „Adevărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol.1 pp. 155-156; „Diferenţa dintre Creator şi creaţie”, Abd Ar-Rahman Baji Al-Baghdadi, pp. 560-561

Savanții au continuat să refuze atribuirea acestei Evanghelii lui Ioan timp îndelungat. Printre aceste mărturii găsim una în Enciclopedia Franceză:

„Această Evanghelie şi alte trei capitole din Noul Testament îi sunt atribuite lui Ioan, cu toate acestea cercetările ştiințifice în teologie nu susțin această atribuire.”

În cartea sa *„Stindardul Crucii şi răsucirea Adevărului”*, Pastorul Indian Barakat-Allah a spus:

„Oamenii de ştiință nu mai pot crede că Ioan, fiul lui Zebedei a scris cea de a patra Evanghelie fără a face cercetări şi studii. Mai mult decât atât, toate comentariile, în general, nu sunt de acord cu această teorie.”

Enciclopedia Britannica spune:

„În ceea ce priveşte Evanghelia după Ioan nu există nicio îndoială că este o Evanghelie falsă. Autorul ei a vrut să-i pună față în față pe cei doi apostoli, Matei şi Ioan. Ne este milă de eforturile tuturor care încearcă să lege, chiar şi într-o foarte mică măsură filosoful care a scris această Evanghelie, în al II-lea secol, de Ioan pescarul din Galileea, pentru că ei îşi irosesc eforturile, făcând acest lucru fără nici o umbră a îndrumării.”[1]

---

1 „Diferenţa dintre Creator şi creaţie”, Abd Ar-Rahman Baji Al-Baghdadi; „Hristos (Pacea lui Allah fie asupra sa!) între

Mai mult decât atât, citind această Evanghelie, ne dăm seama, fără îndoială că însăşi Evanghelia anulează această atribuire lui Ioan, discipolul. Aceasta a fost scrisă într-un stil agnostic, vorbind despre teoria Logosului şi filosofiei din Alexandria. Este imposibil ca Ioan, pescarul să fi scris aşa ceva, deoarece conform cărții Noului Testament el a fost analfabet:

„Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru şi a lui Ioan, s-au mirat, întrucât ştiau că erau oameni necărturari şi de rând...” [Faptele Apostolilor, 4:13]

La finalul Evangheliei găsim:

„Ucenicul acesta este cel ce adevereşte aceste lucruri şi care le-a scris. Şi ştim că mărturia lui este adevărată.” [Ioan, 21:24] ceea ce ar fi trebuit să fie o dovadă în favoarea atribuirii Evangheliei lui, este de fapt o dovadă împotriva aceste atribuiri, deoarece aici autorul vorbeşte despre Ioan la persoana a treia.

Învățații occidentali cred că acest pasaj a fost adăugat la text, şi ar fi fost cuvintele bătrânilor din Efes, episcopul Gore, susține la fel deoarece pasajul nu a fost găsit în codexul

---

fapte şi iluzii”, Mohammad Wasfi, pp. 41-42; „Diferenţe între traducerile Sfintei Biblii”, Ahmad Abd Al-Wahab, pp. 87-88

Sinaiticus. Prefața preoției iezuite spune despre acest pasaj şi despre pasajul care-l urmează:

„Ele sunt adăugiri recunoscute de către toți criticii.”

În cartea sa *„Cele patru Evanghelii”* savantul Burnett Hillman Streeter este de părere că:

„Scopul acestor adăugiri de text la sfârşitul Evangheliei după Ioan este de a încuraja şi de a convinge oamenii să creadă că autorul acestei cărți este Ioan, o teorie care a fost refuzată de către oamenii din aceea epocă.”[1]

În plus, unii istorici precum Charles Alfred şi Robert Easels, au spus că Ioan a murit spânzurat de către Agrippa I în anul 44 e.n., astfel el nu putea să fie autorul acestei Evanghelii atâta timp cât ea a fost scrisă la sfârşitul secolului I sau începutul secolului al II-lea.[2]

---

1 „Cărţile Sfinte între adevăr şi modificări” Yahya Rabee, pg. 155; „Ce este creştinismul”, Mohammad Al-Othmany, pp. 150 – 152; „Iudaism şi Creştinism” Mohammad Dhia Al-A’thamy, pg. 329; „Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?” Ahmad Deedat, pg. 79

2 „Iertare între Islam şi Creştinism” Ibrahim Khalil Ahmad, pg. 18; „Creştinismul” Mustafa Shaheen, pg. 85

Cine a scris Evanghelia după Ioan?

Dacă nu Ioan a fost autorul acestei Evanghelii, atunci cine a fost autorul real?

În prefața sa la această Evanghelie, Pastorul Fahem Aziz a răspuns:

„Este o întrebare dificilă, iar răspunsul necesită un studiu amplu care de multe ori se termină cu propoziția: «Numai Dumnezeu ştie cine a scris această Evanghelie.»”

Există unii învățați care au încercat să răspundă la această întrebare prin determinarea caracteristicilor autorului Evangheliei, fără a menționa un anumit nume. Grant spune:

„El a fost un creştin şi agnostic de asemenea. Este probabil să nu fi fost evreu, putea să fie estic sau grec. Acest lucru rezultă din faptul că el nu a fost supărat atunci când a scris despre distrugerea oraşului izraelit.”

În prefața Evangheliei, citim că unii critici:

„Nu menționează numele autorului, şi-l descriu ca pe un creştin care a scris în greacă la sfârşitul secolului I, în bisericile din Asia.”

John Marsh comentatorul Evangheliei după Ioan a spus (pg.81):

„Este probabil că în ultimii zece ani ai primului secol să fi existat un om numit Ioan. El putea să fie Ioan Marcus, nu Ioan fiul lui Zebedei, aşa cum este cunoscut. El a strâns o mulțime de informații despre Isus şi putea să ştie despre una sau mai multe Evanghelii sinoptice. Apoi, a scris povestea lui Isus într-un stil nou, stilul sectei sale, care se considera internațională, fiind influențat de discipolii lui Ioan Botezătorul.”

Învățatul Ritchbunder a spus:

„Această Evanghelie, ca un întreg, precum şi scrisorile lui Ioan nu au fost scrise de Ioan. Le-a scris cineva la începutul secolului al II-lea şi i le-a atribuit lui Ioan pentru ca oamenii să creadă în ele.”

Stedline este de acord cu această declarație. El crede că autorul:

„A fost un elev al scolii din Alexandria.”

În cartea sa *„Tohfat Algel”*, Yousof Alkhory spune:

„Autorul Evangheliei este Proclos, discipolul lui Ioan.”

Învățați precum James McKinnon şi Burnett Hillman Streeter, în cartea *„Cele patru Evanghelii”*, cred că Ioan este altul decât discipolul lui Isus care a fost Ioan cel înțelept. Irineu, cel care a atribui această Evanghelie lui Ioan fiul lui Zebedei, a fost confuz între cei doi apostoli.

În cartea sa *„Mărturia Evangheliei după Ioan”*, George Elton a menționat că autorul acestei Evanghelii este unul din trei: un elev al lui Ioan discipolul, Ioan cel Bătrân (nu discipolul), sau un savant necunoscut din Efes. De asemenea, Elton care considera Evanghelia după Ioan, sfânt, nu a fost convins pentru că:

„Oricare ar fi teoria noastră despre autorul acestei Evanghelii, ceea ce este clar pentru noi este că omul care a scris-o a avut viziunea unui profet. Dacă unul dintre apostolii lui a scris-o este clar că a fost influențat şi umplut cu spiritul lui.”

Oamenii de ştiință, printre care şi Coleman, consideră că această Evanghelie are mai mulți autori. El a spus:

„Totul arată că textul de față publicat are mai mulți autori. Această Evanghelie putea fi publicată de către elevii autorului, care puteau să adauge la ea.”

Prefața la Evanghelia după Ioan spune acelaşi lucru.

Toate acestea dovedesc că Ioan, discipolul, nu a scris Evanghelia după Ioan şi că autorul real nu este cunoscut. Nu este corect să se atribuie sfințenie şi infailibilitate unui autor necunoscut.

Indiferent dacă se cunoaşte sau nu autorul, şi imposibilitatea sfinţeniei sale, există multe alte probleme cu privire la această Evanghelie, care au fost menţionate de către oamenii de ştiinţă. Iată câteva dintre acestea: Evanghelia este mult diferită de celelalte trei Evanghelii deşi toate patru au ca subiect istoria şi viaţa lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Istorisirile despre viaţa lui Isus (Pacea fie asupra lui!) sunt similare în celelalte trei Evanghelii sinoptice, în timp ce în a patra Evanghelie diferă de ele.

În cartea sa *„Prefaţă la Evanghelie”* Părintele Roget spune:

„Este o altă lume, este diferită de restul Evangheliilor în selecţia de subiecte, discursuri, stil, geografie şi istorie, şi chiar şi în viziunea teologică.”

Aceste diferenţe au condus la o prezentare de imagine foarte diferită al lui Isus (Pacea fie asupra lui!) faţă de celelalte trei Evanghelii numite „sinoptice” sau „similare”. În acest sens Enciclopedia Americană spune:

„Este greu a lega cele trei Evanghelii de această Evanghelie, ceea ce înseamnă că dacă cele trei sunt corecte atunci aceasta este falsă.”

În cartea sa *„Universul extins”*, comentând cu privire la aceste diferenţe, Sir Arthur Findlay spune:

„Evanghelia după Ioan nu are nici o valoare demnă de a fi menționată în ceea ce priveşte evenimentele reale. Se pare că conținutul ei este imaginația scriitorului.”

Una dintre problemele acestei Evanghelii este că ea a fost modificată. Povestea femeii prinsă în preacurvie a fost adăugată la aceasta (vezi Ioan 8:1-11), despre care în prefața preoției iezuite s-a spus:

„Există o convenție care a fost luată dintr-o referință necunoscută şi mai apoi adăugată. Această poveste a fost omisă din versiunea standard revizuită, deoarece a fost considerată ca o expunere adăugată la Evanghelie.”[1]

În plus, mulți cercetători cred că ultimul capitol nu a fost scris de către autorul Evangheliei. Crones spune:

„Evanghelia a avut douăzeci de capitole iar biserica din Efes a adăugat al douăzeci şi unu de capitol după moartea lui Ioan.”[2]

---

1 „Lecturi din Sfânta Scriptură”, Abd Ar-Rahim Muhammad, Vol.2 pp. 272; „Răstignirea lui Hristos”, Ahmad Deedat, pg. 68; „Tora, Evanghelia, Coranul şi ştiinţa”, Maurice Bucaille, pg. 91; Traducerea arabă pune aceste pasaje între două ghilimele şi explică la margine că nu există în codexul vechi, în traducerile asiriană şi latină

2 „Adevărul revelat”, Vol.1 pg. 156

Acest lucru este de netăgăduit de către autorii prefaței preoției iezuite, astfel crezând şi ei în faptul că ultimul capitol al Evangheliei a fost capitolul douăzeci, iar capitolul douăzeci şi unu a fost adăugat mai târziu. Ei susțin că:

„Acest capitol care urmează după 20:30-31, pare a fi un indicator, iar sursa sa este încă subiect de dezbatere. Acest capitol putea fi adăugat de către unul dintre discipolii lui Ioan."

Astfel, am ajuns la o concluzie evidentă, şi anume că atribuirea celor patru Evanghelii apostolilor lui Isus (Pacea fie asupra lui!) *„Ridică probleme de toate tipurile. Azi privim la aceste Evanghelii ca fiind scrise de autori necunoscuți."*[1] Şi acesta este adevărul!

---

1 „Rezumatul istoriei Religiilor," Philsian Chali, pg. 230

A cincea: Epistolele Noului Testament

În continuarea celor patru Evanghelii există o serie de epistole precum: Faptele Apostolilor, cele 14 epistole pauline, epistola lui Iacov, cele două epistole al lui Petru, cele trei epistole ale lui Ioan, epistola lui Iuda şi Apocalipsa.

1. Faptele Apostolilor

Această carte conține douăzeci şi una de capitole care vorbesc despre activitatea desfăşurată de către apostoli şi discipoli. Îi este atribuită lui Luca, autorul celei de a treia Evanghelii, aşa cum la începutul ei se spune:

„Teofile, în cea dintâi carte a mea am vorbit despre tot ce a început Isus să facă şi să învețe pe oameni." [Faptele Apostolilor, 1:1]

2. Epistolele pauline

Cele paisprezece scrisori îi sunt atribuite Sfântului Pavel, şi ele sunt pline de pasaje care arată că el este autorul. Aceste scrisori au fost scrise ca şi scrisori personale ne fiind de natură teologică, doar cu caracter personal cu introducere şi concluzie.

Nu există un acord cu privire la autenticitatea atribuirii acestor scrisori lui Pavel, astfel unii învățați tind să creadă, că unii dintre discipolii lui ar fi scris patru dintre aceste scrisori cu douăzeci de ani după moartea sa, conform Enciclopediei Britannica.

În comentariul său la Evanghelia după Ioan, Argon se îndoieşte cu privire la aceste scrisori. El spune

„Pavel nu a scris nimic pentru biserici, el a scris doar două sau patru rânduri.”

Cel mai mare conflict a fost cu privire la scrisoarea către Evrei. În timp ce biserica Răsăriteană îi atribuie lui Pavel, Luther îi atribuie lui Apolo. Tertulian, istoric din secolul al II-lea e.n., a declarat:

„Ea a fost scrisă de Barnaba.”

Ragus, un savant protestant, a spus:

„Unii dintre savanții protestanți cred în falsitatea scrisorii către evrei.” [1]

1„Adevărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol.1 pp. 163-165; „Diferenţa dintre Creator şi creaţie”, Abd Ar-Rahman Baji Al-Baghdadi, pg. 306; „Iudaism şi Creştinism”, Dhia Al A’thamy, pp. 325-327

Prefața preoției iezuite spune:

„Nu există nici o îndoială că sunt multe dovezi împotriva autenticității atribuirii acestei scrisori lui Pavel. Se poate crede că unul dintre tovarăşii lui Pavel a scris-o, dar nu există nici o modalitate pentru a găsi numele autorului. Trebuie, în cele din urmă să recunoaştem că nu ştim numele autorului.”

Autorii din „Prefața la Sfânta Biblie” spun:

„Noi, pur şi simplu, nu ştim cine a fost autorul, cu toate că scrisoarea se termină cu felicitări calde, ea nu are titlul. Cu toate acestea presupunerea generală este că Pavel este cel care a scris-o. Autorul poate fi Barnaba (Faptele Apostolilor 4:36), care trebuie să fi ştiut totul despre preoți şi munca lor. A treia posibilitate este că Luca a fost autorul din cauza similitudinii de stil dintre Evrei, Evanghelia după Luca şi Faptele Apostolilor. Există şi o a patra posibilitate şi anume că Apolo a fot autorul, cel care l-a cunoscut foarte bine pe Timotei (13:23). Faptele Apostolilor (18:24) ne vorbeşte despre faptul că Apolo a avut darul vorbirii şi a scrierii, iar persoana care a scris această scrisoare a fost un astfel de om. Există multe alte posibilități, iar la final trebuie să recunoaştem că nimeni nu ştie cine a scris această scrisoare.”[1]

---

1 „O introducere la Sfânta Scriptură”, John Balkan şi alţii, pg. 556

Părintele Oreganos a fost de acord cu această ultimă afirmație, atunci când a spus:

„Dumnezeu Ştie cine a scris cu adevărat această scrisoare. Unii au spus: Clements, episcopul Romeii a scris-o, iar alții au spus că a fost scrisă de Luca."[1]

3. Epistolele catolice şi Apocalipsa

Aceste scrisori sunt în număr de şapte, trei fiind atribuite lui Ioan, două lui Petru, una lui Iuda şi una lui Iacov, iar ultima carte a Noului Testament este Apocalipsa. Oamenii de ştiință atribuie aceste scrisori celor despre care ei cred că au fost printre cei doisprezece apostoli ai lui Isus.

Petru a fost un pescar din satul Nahom, cunoscut ca Simon. Învățații cred că el a fost unul dintre discipolii lui Ioan Botezătorul, înainte ca el să-l fi urmat pe Isus (Pacea fie asupra lui!), fiind cel mai bun dintre apostoli. El a ținut predici în Antiochia, fiind ucis în Roma la mijlocului primului secol e.n.

Iacov a fost fiul lui Zebedei, pescarul, fratele lui Ioan şi foarte apropiat de Isus (Pacea fie asupra lui!). A condus

1 „Istoria Bisericii", Eusebiu, pg. 276

consiliul din Ierusalim în anul 34 e.n., fiind ucis de Agripa I, probabil în anul 44 e.n. Unii au susținut că:

„Evreii l-au ucis atunci când l-au scos din templu şi l-au pietruit în anul 62 e.n.”

În ceea ce-l priveşte pe Iuda, sursele nu spun nimic despre el cu excepția faptului că a fost fratele mai tânăr al lui Iacov, fiul lui Zebedei, sau că a fost discipolul Lebos care a fost cunoscut sub numele lui Tadeu. Totuşi unii spun că acesta este un alt Iuda.[1]

Versurile sunt educative prin conținutul lor, personale prin stilul lor, de multe ori menționând numele autorului ei în introducere. Cu toate acestea, atribuirea acestor scrisori au făcut obiectul a multor dezbateri în primul secol al creştinismului. Ceea ce am menționat despre scrisoarea către Evrei, se aplică majorităților dintre ele. Acesta a fost până în mijlocul secolului al IV-lea, când a doua scrisoare al lui Petre, a doua şi a treia scrisoare al lui Ioan, cele două scrisori al lui Iacov, Iuda, şi Apocalipsa au fost subiectul a multor controverse înainte să fie consimțite şi recunoscute.

---

1 „Lexiconul Sfintei Biblii”, pp. 174-176, 1075; „Ce cred evanghelistii despre elementele de bază ale credinței creştine”, Wayne Gerdom, pg. 46.

Cartea Apocalipsei conține un vis ciudat care are ca scop să confirme divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra lui!), puterea lui în Ceruri, şi supunerea îngerilor față de el, precum şi unele previziuni care au fost formulate într-un mod simbolic şi ambiguu. Ioan a avut această viziune în visul său, şi are douăzeci și șapte de pagini! Aceste tipuri de vise sunt ciudate şi departe de realitate.

Preoții timpurii s-au îndoit de această carte. Kees Brisbter (212 e.n.) a spus:

„Cartea Apocalipsei a fost scrisă de către Sirenthon, ateul.” Acelaşi lucru l-a susținut şi Dionisie, unul dintre învățații antici.

Dionisie, capul Şcolii din Alexandria în anul 250 e.n. a făcut legătura între unii cercetători predecesori care au studiat toate capitolele din cartea Apocalipsei, şi a constatat că:

„Fără nici un sens sau dovadă, acesta este un titlu fals. Nu a fost scrisă de către Ioan...nu a fost scrisă de nici unul dintre discipolii săi, preoți sau oamenii bisericii. Corinthius fondatorul aşa-numitei secte Corinteni a vrut să susțină povestea sa fictivă şi a atribuit-o lui Ioan.”

Corinthius credea că Hristos este regele de pe Pământ, ceea ce se recunoaşte din ideea cărții despre evenimentele din ultimele zile ale Pământului.

Dionisie, marele autor, nu a fost sigur de lucrările foştilor săi studenți. El a studiat cartea şi a concluzionat:

„Cartea a fost scrisă de o persoană pe nume Ioan, un sfânt inspirat de Duhul Sfânt, dar nu cred că acesta a fost discipolul fiul lui Zebedei, autorul Evangheliei după Ioan şi a epistolelor. Cred că au existat mai multe persoane cu aceeaşi nume ca al apostolului Ioan.”[1]

Luther a spus:

„Cartea nu ne învață despre Isus, nu-l menționează în mod clar, şi nu apare evident dacă a fost inspirată de Duhul Sfânt.”

Succesorul său, reformatorul Zwingli a spus:

„Nu avem nimic de-a face cu cartea Apocalipsei, deoarece aceasta nu este o carte religioasă, este diferită de scrierile lui Ioan, şi pot să-l resping.”

Exegetul Barkley adnotează:

„Mulți au fost de acord cu Lurher şi Zwingli.”

Următorul citat aparține mai multor comentatori:

---

1 „Istoria bisericii,” Eusebiu, pp. 329-331

„Numărul de puzzle-uri în cartea Apocalipsei este acelaşi cu numărul cuvintelor sale.”

Alții au spus:

„Studiul cărții Apocalipsei face ca omul să înnebunească, sau, cel care încearcă să-l studieze este nebun.”

Prefața la această carte a ediției preoției iezuite spune:

„Cartea lui Ioan nu ne spune nimic despre autorul ei, el autonumindu-se Ioan, dându-şi singur titlul de profet dar ne menționând dacă este unul dintre cei doisprezece apostoli. Există un text care ar putea fi adevărat şi care a fost găsit în secolul al II-lea şi care a afirmat că autorul Apocalipsei a fost apostolul Ioan. Cu toate acestea, nu există un acord asupra acestui fapt în tradiția veche, iar originea cărții Apocalipsei a rămas un subiect controversat. Părerile învățaților tipurilor noastre sunt diverse, unii confirmând faptul că diferențele de formulare, de ambianță şi gândire teologică face dificilă atribuirea Apocalipsei şi Evangheliei a IV-a unui singur autor. Alți învățați nu sunt de acord cu acest lucru... Ei cred că există o relație între cartea Apocalipsei şi Evanghelie, şi că profetul a fost învățat de profesorii din împrejurimile de la Efes.”

În prefața la comentariul său cu privire la Apocalipsa, exegetul William Barclay a spus:

„Este puțin probabil ca autorul să fi fost un apostol, dacă ar fi fost el ar fi subliniat mai mult acest fapt decât că a fost profet. În plus, el vorbeşte despre apostoli ca şi cum niciodată nu le-ar fi cunoscut. Acesta este stilul unui cronicar de pe vremea apostolilor, iar titlul cărții sugerează această idee, ea numindu-se "Viziunea lui Ioan teologul".”

Este posibil ca „teologul” din titlu să se refere la o persoană care are studii în teologie, iar acesta să fi fost adăugat la numele de Ioan pentru a-l distinge de apostolul Ioan.

Eusebiu, istoric al bisericii, a spus:

„Este probabil ca al doilea Ioan să fie avut viziunea care i-a fost atribuită lui Ioan, în cazul în care nimeni nu vrea să creadă că primul Ioan (discipolul) a avut această viziune.”[1]

Astfel, nu există nici o dovadă că Ioan a scris cartea Apocalipsa şi cei mai mulți dintre noi am putea spune că cel care a scris-o este un autor necunoscut instruit de Ioan în Efes.

Oamenii de ştiință au consemnat negarea atribuirii Epistolelor catolice aşa cum şi Horn neagă, susținând că originalele lor nu există în traducerea siriană veche. Eusebiu a spus:

---

1 „Comentariul Noului Testament”, William Barclay, pg. 9

„Fără discuție, toată lumea a acceptat cărțile noastre cunoscute cu excepția epistolei către Evrei, epistola lui Iacov, epistola lui Iuda, a doua epistolă al lui Petru, Apocalipsa şi a doua şi a treia epistolă al lui Ioan. Publicul le-a acceptat dar de unele s-a îndoit. Cele două epistole ale lui Ioan sunt scrisori personale şi este dificil de dovedit autenticitatea lor." [1]

În ceea ce priveşte epistola lui Iacov, el a spus:

„Scrisoarea este contestată, sau cel puțin, nu mulți dintre savanții antici le-au menționat în scrierile lor, aşa cum este cazul în epistola lui Iuda, însă noi ştim că aceste scrisori au fost citite împreună cu restul Cărții, în mod public în multe biserici."[2]

În ceea ce priveşte epistola lui Iuda, savantul Krutis a menționat în cartea sa *„Istoria Bibliei"* că:

„Aceasta este scrisoarea lui Iuda, cel care a fost al cincisprezecelea dintre Arhiepiscopii de Ierusalim." Întocmirea acestei scrisori a fost munca unui episcop care a trăit în al II-lea secol e.n.

1 „Istoria bisericii", Eusebiu, pg. 145

2 „Istoria bisericii", Eusebiu, pg. 88

Biserica siriacă nu recunoaşte, nici acum, a doua epistolă al lui Petru, iar despre a doua şi a treia epistolă al lui Ioan, Escalger a spus:

„Cel care a scris a doua epistolă al lui Petru, şi-a pierdut timpul.”

În ceea ce priveşte a doua epistolă al lui Petru, prefața preoției iezuite spune:

„Opinia că autorul celei de a doua epistole este Simon Petru este încă subiect de dezbatere, care ridică o mulțime de semne de întrebare. Nu este nevoie să mai amintim de referințele în care însuşi autorul va orbit despre viața lui, şi în care a spus că el este apostolul Petru (autorul necunoscut a mințit atunci când a susținut că el este Petru)... Din aceasta nu apare că scriitorul ar face parte din prima generație de creştini. Deoarece datarea acestei scrisori, îmbibată cu tradiții creştine şi evreieşti, nu poate fi întârziată, putem sugerea că ea a fost scrisă în jurul anului 125 e.n., ceea ce demonstrează faptul că nu Petru a scris-o.”

Interpretarea aplicată a Sfintei Biblii spune despre această scrisoare:

„Nu suntem siguri când a fost scrisă această scrisoare sau cine a scris-o, subiectul autorului fiind controversat. Astfel, a

doua scrisoare al lui Petru a fost ultima care a fost inclusă în Noul Testament.”

Eusebiu, a scris în *„Istoria Bisericii”*:

„Am constat că această a doua scrisoare nu este între cărțile legislative, cu toate acestea se dovedeşte utilă pentru mulți, fiind folosită alături de alte cărți. Ceea ce ştiu este că există o singură scrisoare legislativă, care este recunoscută de către savanții antici.”

În prefața preoției iezuite se spune cu privire la legalitatea lor:

„Amândouă, atât această scrisoare cât şi Apocalipsa au fost în Noul Testament, care a fost cea mai greu de recunoscut dintre cărți, a intrat încet în biserică. Nu a fost recunoscută în cele mai multe biserici până în secolul al V-lea iar în Siria până în secolul al VI-lea.”

Putem concluziona cu ceea ce Dr. William Barclay, profesor specialist în Noul Testament la Universitatea din Glasgow, a spus:

„Martin Luther a refuzat să-i dea acestei cărți (Apocalipsa) un loc în Noul Testament, adăugând-o altor cărți cum ar fi epistolele lui Iacov, epistolele lui Petru, epistolele lui Iuda, şi

epistola către evrei. El a propus aşezarea Apocalipsei la sfârşitul Noului Testament."[1]

1 „Comentariul Noului Testament", William Barclay, pg. 9

Sursele păgâne străvechi ale Noului Testament

Textele păgânilor străvechi au fost o importantă sursă de referinţă pentru evanghelişti în formarea poveştilor lor despre Hristos, în special a acelor părţi unde nu au fost martori, cum ar fi cele legate de naşterea lui, pretinsa sa răstignire sau presupusul său proces.

Savanţii menţionează o serie de similitudini între naraţiunile din Evanghelii şi naraţiunile păgânilor străvechi, cei cu multe secole de dinaintea creştinismului, despre zeii lor.

Apariţia de stele la naşterea zeilor

Matei a vorbit despre naşterea lui Hristos:

„După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit nişte magi din răsărit la Ierusalim ~ şi au întrebat: «Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în răsărit şi am venit să ne închinăm Lui.» ... După ce au ascultat pe împăratul, magii au plecat. Şi iată că steaua pe care o văzuseră în răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit şi s-a oprit deasupra locului unde era Pruncul. ~ Când au văzut ei

steaua, n-au mai putut de bucurie. ~ Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ şi I s-au închinat; apoi şi-au deschis vistieriile şi I-au adus daruri: aur, tămâie şi smirnă." [Matei, 2:1-11]

Narațiunea lui Matei este similară cu ceea ce budiştii spun despre Buddha. În cartea sa *„Îngerul Hristos"*, Benson spune:

„Este menționat în cărțile sfinte budiste că cerurile au anunțat naşterea lui Buddha, prin apariția unei stele strălucitoare, aceasta fiind numită în cărțile lor "Steaua lui Buddha"." Istoricul Bail a spus la fel.

În cartea sa *„Istoria Chinezilor"*, Thornton relatează că la naşterea lui „Yu", cel care a fost născut de o virgină, pe cer a apărut o stea, şi la fel s-a întâmplat şi la naşterea înțeleptului chinez Lautze.

În cartea sa *„Viața lui Hristos"* pastorul Geeks a spus:

„Evenimentele extraordinare au fost frecvente, în special la naşterea sau moartea unui om important şi a fost anunțată prin apariția unei stele sau comete, sau de contactul dintre două corpuri cereşti."[1]

---

1 „Păgânism în creştinism", Mohammad Tahir At-Tenneer, pp. 65-85; „Creştinism", Ahmad Shalabi, pg. 153

Cadouri pentru divinitățile nou născute

Matei vorbeşte, în contextul poveştii magilor, despre cadourile pe care aceştia i-au adus noului născut:

„Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie. ~ Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ şi I s-au închinat; apoi şi-au deschis vistieriile şi I-au adus daruri: aur, tămâie şi smirnă." [Matei, 2:1-11]

De asemenea, este cunoscut la păgânii străvechi, că atunci când s-a născut Krishna iar păstorii au aflat de naşterea sa, i-au dus cadouri constând în lemne şi parfumuri. La fel au făcut înțelepții la naşterea lui Buddha. De asemenea, la naşterea lui Mithra, mântuitorul, magii înțelepți i-au dus cadouri în aur, şi parfumuri. La fel au făcut magii la naşterea lui Socrates (469 î.e.n.), trei dintre ei venind din est aducându-i cadouri în aur, parfumuri şi mâncare.

Bucurie divină la naşterea zeităților

Luca a menționat că îngerii au fost foarte fericiți la naşterea lui Hristos:

„În ținutul acela erau nişte păstori care stăteau afară în câmp şi făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. ~ Şi iată că un înger al Domnului s-a înfățişat înaintea lor, şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoşat foarte tare. ~ Dar îngerul le-a zis: «Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul...» ~ Şi deodată, împreună cu îngerul, s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu şi zicând: ~ «Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.»” [Luca, 2:8-14]

În păgânismul antic (hinduism) s-a vorbit despre asta înainte de Luca, afirmând în cartea *„Fishno Burana”:*

„Virgina Devaki a fos însărcinată cu protectorul lumii şi gloria divinităților. Ziua naşterii a fost plină de bucurie, universul umplându-se de lumină, zeii din cer au fost fericiți iar spiritele cereşti au cântat atunci când s-a născut protectorul. Şi norii au fost fericiți astfel că a început o ploaie de flori. ”

Budiştii cred acelaşi lucru:

„Spiritele care au înconjurat-o pe virgina Maya şi pe fiul ei, mântuitorul, au început să se roage şi să cânte: "Slavă Ție Regină, fii fericită deoarece fiul pe care l-ai conceput este sfânt. "”

Acesta este aproape la fel de ceea ce egiptenii spun despre naşterea lui Osiris, iar chinezii despre Confucius, aşa cum Sfântul Francisc a menționat şi Bounwick a citat în cartea sa *„Credința egipteană”*. Lucruri asemănătoare au fost menționate şi în cazul altor națiuni.

Locurile de naştere ale divinităților

Evanghelia după Luca ne spune că Hristos a fost născut într-o iesle (vezi Luca 2:16), şi la fel apare la păgânii antici, Krishna, aşa cum au spus ei, s-a născut într-o peşteră iar după naştere l-au pus într-o iesle, un păstor având grija de el. Pe Ze Huat, „Fiul Cerului” la chinezi, mama l-a părăsit când era mic, iar el a fost protejat de vaci şi oi, care l-au înconjurat să-l ocrotească de rău.

Experiența lui Hristos în ținerea postului

Evanghelia după Matei vorbeşte despre încercările la care a fost supus Hristos de către diavol timp de patruzeci de zile.

„Acolo a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopți; la urmă a flămânzit.” [Matei, 4:2]

Acelaşi lucru a fost spus şi despre Buddha în China, şi despre Zoroster cu magii şi despre alte zeităţi din naţiunile păgâne.

În cartea sa *„Postul lumesc al lui Buddha*”, Monsieur Connery a spus:

„Marele Buddha s-a extenuat până în punctul de a nu mânca sau respira. Prinţul Mara (prinţul diavolilor) a trecut pe acolo testându-l pe Buddha.” [1]

Învierea divinităţilor şi dreptul lor privind judecata

Autorii Noului Testament au vorbit despre judecata oamenilor asupra lui Hristos. Evanghelia după Ioan spune:

„Şi I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului.” [Ioan, 5:27]

Aceasta face parte, de asemenea, din credinţa păgână. Istoricii au vorbit despre credinţa egiptenilor în învierea

1 „Păgânism în creştinism”, Mohammad Tahir At-Tenneer, pp. 97-98; „Discuţie onestă între un adorator al lui Allah şi un adorator al lui Hristos”, Abd Al-Wadoud Shalabi, pp. 43-46

mântuitorului lor, şi de faptul că el îi va răsplăti sau pedepsi pe cei morți în Ziua Judecății. Aceştia au menționat în legendele lor că Osiris a fost doar un conducător, pe care fratele l-a trădat şi apoi l-a ucis, împrăştiind părțile corpului său în provinciile egiptene. Văduva sa, Isis, a adunat părțile corpului său, iar din cer a coborât o lumină care i-a unit corpul. Apoi a urcat în locuința sa din cer pe scara milei şi a dreptății.

Indienii cred despre zeul Krishna că este mântuitor. Pastorul George Cox a spus:

„Ei îl descriu pe Krishna ca un erou cu inima puternică, o divinitate, deoarece s-a sacrificat pe el însuşi. Ei cred că nimeni nu poate face ceea ce el a făcut.”

Istoricul Doan a spus:

„Indienii cred că Krishna, primul născut, este acelaşi cu zeul Vishnu, care nu are început sau sfârşit, aşa cum cred ei, a fost binevoitor şi a salvat Pământul de poverile lui. El a venit şi s-a sacrificat pentru a salva oamenii.”[1]

Învățatul Hawk a susținut acelaşi lucru.

1„Păgânism în creştinism”, Mohammad Tahir At-Tenneer, pp. 29-32; „Citind din Sfânta Biblie”, Abd Ar-Rahim Muhammad, Vol.2, pp. 238-239

Iată o întrebare importantă: Cum explică creştinii asemănarea dintre credința lor şi credințele păgânilor străvechi, care a făcut din creştinism o versiune modificată a acestor religii?

Mulți au susținut că aceste religii au credința lor luată din creştinism, însă acestea au existat cu secole înainte de creştinism. Manuscrisele şi fosilele, care au fost la baza credinței lor, sunt mult mai vechi decât creştinismul şi implicit Evangheliile. Prin urmare, creştinii trebuie să recunoască că cei care au scris Noul Testament s-au inspirat din legendele păgânilor străvechi, pentru a evada într-o lume de secrete şi întuneric unde nu există raționament şi dovezi şi mitul preia controlul.

Părintele James Ted, lector la Universitatea din Oxford a vorbit despre aceste similitudini:

„Este un secret divin, dincolo de înțelegerea ființelor umane, şi nu poate fi înțeleasă prin interpretarea şi percepția acestor oameni.”[1]

Allah subhanahu wa ta'ala spune despre acest lucru:

---

1 „Discuţie onstă între un adorator al lui Allah şi un adorator al lui Hristos”, Abd Al-Wadoud Shalabi, pg. 41

„...Acestea sunt cuvintele lor, [rostite] cu gurile lor. Ei spun vorbe asemănătoare cu ale acelora care nu au crezut de dinaintea lor...” [Coran, Surat At-Tawaba, 9:30]

De asemenea Allah subhanahu wa ta’ala le-a avertizat să nu fie ca şi necredincioşii:

„Spune: «O, voi oameni ai Scripturii! Nu treceți în credința voastră peste adevăr şi nu urmați poftele unor oameni care sunt rătăciți, de mai înainte, şi care i-au dus întru rătăcire pre mulți şi s-au abătut de la calea cea dreaptă!” [Coran, Surat Al-Ma’ida, 5:77]

Evanghelia lui Isus (Pacea fie asupra lui!)

Dacă oamenii au scris Evangheliile şi epistolele, şi dacă autorii nu au pretins că ar fi scris cuvintele lui Dumnezeu, cum se face că aceste scrieri au devenit sacre, şi unde este Evanghelia pe care Allah subhanahu wa ta'ala i-a revelat-o lui Isus (Pacea fie asupra lui!) şi în care musulmanii cred?

Adevărata Evanghelie: Evanghelia lui Hristos

Oamenii de ştiinţă s-au întrebat de mult timp despre Evanghelia lui Hristos, cea pe care Allah subhanahu wa ta'ala i-a revelat-o lui Isus (Pacea fie asupra lui!), în care cred musulmanii, şi care este des menţionată în celelalte Evanghelii. La întrebarea unde este această Evanghelie, răspunsul creştinului este tăcere absolută şi ignoranţă faţă de existenţa ei. Creştinii cred că Evanghelia sau Noul Testament începe atunci când apostolii au început să scrie epistolele şi Evangheliile.

Epistolele lui Pavel, care au fost scrise în a doua jumătate al primului secol, vorbesc în multe pasaje despre Evanghelia lui Hristos, însă nu amintesc despre celelalte Evanghelii. Pavel, cel care are paisprezece epistole în Noul Testament, a fost ucis în anul 62 e.n., în timp ce Marcu a fost cel care a scris prima

Evanghelie în anul 65 e.n. şi zeci ce Evanghelii au fost scrise după acesta, care de asemenea pomenesc de Evanghelia lui Hristos sau Evanghelia lui Dumnezeu.

Pasaje care vorbesc despre Evanghelia lui Hristos

Atunci când evangheliştii au vorbit despre Evanghelia lui Hristos în mai multe pasaje, Pavel a spus:

„Mă mir că treceți aşa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă Evanghelie. ~ Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură şi voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. ~ Dar, chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!" [Galateni, 1:6-8]

El a vorbit despre o Evanghelie reală, pe care însă oamenii l-au lăsat, întorcându-se spre una falsă. Avertizându-i, el a spus:

„Într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. ~ Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veşnică de la fața Domnului şi de la slava puterii Lui," [2 Tesaloniceni, 1:8-9]

Toate cele patru Evanghelii au menționat Evanghelia Adevărată. Atunci când femeia a turnat mir pe corpul lui Isus (Pacea fie asupra lui!), el a spus:

„Adevărat vă spun că oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune şi ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei.” [Matei, 26:13]

Fără îndoială, Isus (Pacea fie asupra lui!) nu a pomenit de Evanghelia lui Matei, pe care Matei a scris-o cu mulți ani după această întâmplare.

Evanghelia după Marcu spune:

„Căci oricine va vrea să-şi scape viața, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viața din pricina Mea şi din pricina Evangheliei, o va mântui.” [Marcu, 8:35]

Trebuie subliniat că în acest pasaj se vorbeşte despre o Evanghelie şi nu de patru Evanghelii sau cele şaptezeci pe care biserica le-a respins. Toate pasajele numesc această Evanghelie, Evanghelia lui Dumnezeu şi Evanghelia lui Hristos. Textul este cunoscut ca inspirația lui Allah subhanahu wa ta’ala asupra lui Hristos (Cuvântul lui Dumnezeu).

Oamenii s-au înghesuit pe malul lacului să audă vorbele lui Hristos, inspirate de către Allah subhanahu wa ta’ala:

„Pe când Se afla lângă lacul Ghenezaret şi Îl îmbulzea norodul ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu.” [Luca, 5:1]

Acelaşi lucru s-a întâmplat atunci când Isus (Pacea fie asupra lui!) a intrat în Capernaum:

„Şi s-au adunat îndată aşa de mulţi, că nu putea să-i mai încapă locul dinaintea uşii. El le vestea Cuvântul.” [Marcu, 2:2]

Discursul Divin, pe care oamenii se înghesuiau să-l asculte a fost Evanghelia în care musulmanii cred. Acesta este Cuvântul lui Allah subhanahu wa ta'ala inspirat lui Isus (Pacea fie asupra lui!) pe care Coranul cel Nobil îl numeşte *„Injiil”* – Evanghelia.

Creştinii evită recunoaşterea existenței adevăratei Evanghelii - Evanghelia lui Hristos. Ei spun că nimic nu i-a fost revelat lui Hristos şi că Evanghelia conține vorbele sale pe care evangheliştii l-au citat. Desigur, aceasta este în concordanță cu credința creştină despre divinitatea lui Hristos. Este adevărat că Dumnezeu a trimis o Carte; aceasta este pentru profeți. Afirmația lor este infirmată de textul care vorbeşte despre inspirația divină al lui Allah subhanahu wa ta'ala asupra lui Isus (Pacea fie asupra lui!).

„Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu; şi voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru.” [Ioan, 8:38]

De asemenea, Isus (Pacea fie asupra lui!), a asigurat că el a primit revelația şi inspirația de la Allah subhanahu wa ta'ala, atunci când a spus:

„Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuşi Mi-a poruncit ce trebuie să spun şi cum trebuie să vorbesc. ~ Şi ştiu că porunca Lui este viața veşnică. De aceea lucrurile pe care le spun, le spun aşa cum Mi le-a spus Tatăl" [Ioan, 12:49-50] şi mai spus: **„... ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu." [Ioan, 8:28]**

Ioan Botezătorul (Pacea fie asupra lui!) a considerat cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala pentru Isus (Pacea fie asupra lui!) „mărturia", iar el a prezis ceea ce mulți dintre oamenii din Israel au refuzat. El a spus:

„Cel ce vine din cer este mai presus de toți; cel ce este de pe pământ este pământesc şi vorbeşte ca de pe pământ. Cel ce vine din cer este mai presus de toți. ~ El mărturiseşte ce a văzut şi a auzit, şi totuşi nimeni nu primeşte mărturia Lui. ~ Cine primeşte mărturia Lui adevereşte prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul. ~ Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură." [Ioan, 3:31-34]

În alte pasaje Isus (Pacea fie asupra lui!) a spus că el a primit revelația la fel cum au primit şi ceilalți profeți, iar apostolii săi au crezut în el ca mesager şi au crezut în faptul că

ceea ce le spunea erau cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala. Isus (Pacea fie asupra lui!) spune:

„Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, şi Tu Mi i-ai dat; şi ei au păzit Cuvântul Tău. ~ Acum au cunoscut că tot ce Mi-ai dat Tu vine de la Tine. ~ Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit şi au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieşit şi au crezut că Tu M-ai trimis." [Ioan, 17: 6-8]

Astfel, atunci când mama şi fraţii lui au venit la el stând la uşa lui, s-a întors de la ei plecând la apostolii săi, pentru că ei au ascultau cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala şi le-au urmat.

„Dar El, drept răspuns, a zis: «Mama Mea şi fraţii Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l împlinesc.»" [Luca, 8:21]

Cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala nu sunt doar despre veşti bune în care oamenii să creadă – aşa cum oamenii cred că Evanghelia este vestea bună despre mântuire - ci şi fapte. Pentru a confirma revelaţia lui Allah subhanahu wa ta'ala lui, Isus (Pacea fie asupra lui!) a spus:

„Cine nu Mă iubeşte nu păzeşte cuvintele Mele. Şi Cuvântul pe care-l auziţi nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis." [Ioan, 14:24]

Această Sursă de inspirație va fi Judecătorul în Ziua Judecății.

„Pe cine Mă nesocoteşte şi nu primeşte cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi. ~ Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi...” [Ioan, 12:48-49]

Evanghelia lui Hristos este cea despre care musulmanii cred că este cuvântul lui Allah subhanahu wa ta’ala revelate lui Isus Hristos (Pacea fie asupra lui!) şi care azi ne lipseşte, pentru că, din păcate a fost distrusă în perioada persecuției şi dificultăților cu care s-au confruntat creştinii în perioada primului secol.

Documentația şi canoanele Noului Testament

Noi întrebări ne vin în minte: Cum au apărut Evangheliile după dispariția Evangheliei lui Hristos, cine le-a scris şi în ce condiții au fost ele scrise?

Răspunzând la aceste întrebări, putem spune că unii dintre istoricii creştini sunt de acord că acestea au fost relatări şi declarații verbale. Ele au fost formulate, mai târziu, pentru a fi scrise sub formă de texte care satisfăceau nevoile bisericii creştine sub dezvoltare. Este suficient să amintim ceea ce

prorocul Ieremia a spus în cartea sa *„Cuvintele lui Hristos care nu apar în Evanghelii”*, şi care a fost publicată de biserica egipteană:

„Trebuie să avem în vedere două lucruri cheie cu privire la Evanghelii şi scrierea lor: faptul că pentru o perioadă lungă de timp toate tradițiile legate de Isus au fost declarații orale, şi au continuat la fel timp de aproximativ treizeci şi cinci de ani după Isus. Situația nu s-a schimbat până la persecuția lui Nero asupra creştinilor, apoi marii bisericii s-au întâlnit în toamna anului 64 e.n., şi au ajuns la concluzia că i-au pierdut pe cei mai buni oameni ai bisericii. Ei nu l-au găsit decât pe Ioan cunoscut sub numele de Marcu, un tovarăş al lui Petru, apostolul, pentru a înregistra cât de mult posibil din ceea ce îşi amintea el din învățăturile lui Hristos. Astfel, Marcu a scris scurta sa Evanghelie, care-i poartă numele, fiind cea mai scurtă relatare despre viața lui Hristos.

Al doilea este faptul că povestea lui Marcu despre Isus şi vorbele sale, i-au făcut şi pe alții să facă la fel, astfel rezultând celelalte Evanghelii...existând un număr considerabil de Evanghelii. Atunci când biserica a simțit pericolul situației a început să investigheze bazele acestor patru Evanghelii cunoscute, pe celelalte le-a catalogat Apocrife, fiind strânse şi arse până la dispariția completă.”

Vorbind despre istoria documentației Noului Testament, prefața preoției iezuite spune:

„Evanghelia lui Marcu a fost scrisă între anii 65-70 e.n., iar în Evangheliile lui Matei şi Luca nu se reflectă acelaşi mediu, ceea ce indică faptul că ei au fost scrise în alte locuri, fiind scrise cu 10-25 ani după Evanghelia lui Marcu.”

În mijlocul secolului al II-lea a existat o mişcare de colectare a Cărții sacre creştine, precum şi cea a evreilor. Această mişcare a avut ca rezultat cărțile pe care le avem în Noul Testament. Prefața franceză a Noului Testament spune:

„Primii creştini nu şi-au dat seama de nevoia de a scrie despre faptele apostolilor şi de a păstra aceste documente, până la moartea ultimului apostol.”

Se pare că creştinii, până în anul 150 e.n. au progresat încet cu instituirea unui nou set de Cărți Sfinte. Cel mai probabil, au început prin strângerea scrisorilor lui Pavel, pe care le-au folosit în bisericile lor, scopul lor nefiind niciodată adăugarea unui nou capitol la Sfânta Biblie. Independent de importanța acestor texte, nu există nici o mărturie scrisă înainte de secolul al II-lea (2 Petru 3:16) care să dovedească că oamenii aveau cunoştințe despre textele evanghelice scrise. Nu există nici o mențiune dacă aceste texte au corespuns criteriilor necesare, ele apărând abia în a doua jumătate al secolului al II-lea. Putem spune că aceste patru Evanghelii au

fost acceptate în mod legal în anul 170 e.n. chiar dacă aceste termen nu a fost folosit până atunci.

Este important să menționăm ceea ce s-a întâmplat între anii 150-200, şi anume că a fost acceptată treptat cartea Faptele Apostolilor, fiind un acord cu privire la prima scrisoare al lui Ioan...Există un număr mare de lucrări pe care unii preoți le menționează în cărțile juridice, în timp ce ceilalți considerau acestea lecturi benefice. Au existat şi alte cărți care au fost considerate parte a Sfintei Scripturi şi o parte a Legii (doctrinei). Cu toate acestea, ele nu au durat ca atare prea mult timp, fiind în cele din urmă eliminate din Lege. Acest lucru s-a întâmplat cu Păstorul lui Herma, Didahia, Prima epistolă a lui Clement, Epistola lui Barnaba şi Apocalipsa lui Petru.[1]

Putem sintetiza ceea ce s-a scris în prefața Noului Testament, şi anume că, strângerea Evangheliilor a început după moartea celor mai importanți apostoli, fiind acceptate la mijlocul secolului al II-lea. Marcion din Sinope a asistat la alcătuirea Noului Testament în anul 160 e.n., atunci când a cerut respingerea Vechiului Testament, din necesitatea de a oferi bisericii alte cărți sfinte. Adepții săi au contribuit la

---

1 „Lecturi din Sfânta Scriptură”, Abd Ar-Rahim Muhammad, Vol.2, pp. 268-269; „Hristos în resursele credinţelor creştine”, Ahmad Abd Al-Wahab, pp. 33 -35

răspândirea acestor Evanghelii, el strângând o singură Evanghelie în perioada vieții care se află la începutul Noului Testament.

Istoricii bisericii au fost de acord că cele patru Evanghelii şi Epistola lui Pavel au fost acceptate la sfârşitul secolului al II-lea. Primul istoric care a vorbit despre cele patru Evanghelii a fost Irineu în anul 200 e.n., apoi ele au fost menționate de către Clement, care le-a apărat şi a considerat utilă acceptarea lor.

În cartea sa *„Disertație despre Irineu”*, Dr. Dodwell a spus:

„În această zi avem certitudinea că majoritatea scriitorilor bisericii ale acelor timpuri, cum ar fi Clemens Romanus, Barnaba, Hermas, Ignatie al Antiohiei şi Policarp, au scris în ordinea în care le-am numit, şi după toți scriitorii Noului Testament. Însă, în Hermas nu veți găsi un pasaj sau vreo menționare al Noului Testament, şi nici la careva dintre evangheliştii menționați.”

Iustin Martirul, unul dintre cei mai eminenți dintre primii preoți, a scris la mijlocul celui de al II-lea secol despre divinitatea lui Hristos. El a folosit mai mult de trei sute de citate din cărțile Vechiului Testament şi aproape o sută din cărțile Apocrife ale Noului Testament, însă nici un citat din cele patru Evanghelii.

În cartea sa *„Înregistrări creştine”*, (pg. 71) Rev. Dr. Giles a spus:

„Nici măcar numele evangheliştilor, Matei, Marcu, Luca sau Ioan, nu sunt niciodată menționate de către el (Iustin), şi nu apar în niciuna dintre scrierile sale.”

Restul cărților Noului Testament au rămas subiect de dispută între bisericile din secolul al II-lea. Câteva dintre aceste cărți au fost acceptate în bisericile din orient, cum ar fi Epistola către Evrei, care a fost însă respinsă de către adepții bisericilor din occident, în schimb, însă, ei au acceptat cartea Apocalipsei.[1]

Astfel, persecuțiile au cauzat pierderea Evangheliei lui Hristos, şi a fost necesar ca biserica să vină cu noi Evanghelii şi Epistole, cunoscute la mijlocul celui de al doilea secol. Apoi, acestea au fost adoptate de către biserici în diferite grade de sfințenie. Neînțelegerile în cadrul bisericii au durat secole până în secolul VI când această Carte a fost unanim acceptată ca fiind una sfântă. Oamenii au scris-o şi tot oamenii au au considerat-o una sfântă şi ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Este făcută de om şi omul a numit-o Carte Sfântă.

---

1 „Adevărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol.2 pg. 381

Erorile Evangheliilor

Orice lucru făcut de om este supus erorilor, aşa şi Evangheliile. Ele sunt pline de erori care au fost confirmate de istorie şi realitate, iar ele dovedind imposibilitatea de a fi o carte sfântă şi transformarea într-un miraj a revendicării că ar fi de inspirație divină. Există multe erori în Evanghelii, de diferite tipuri; Cartea Sfântă evidențiază însuşi unele ca fiind greşeli sau minciuni, mintea şi raționamentul respinge unele în timp ce istoria şi realitatea dovedesc alte erori.

1. Erori evidențiate de cărțile sfinte

Cât de departe sunt aceste pasaje de onorarea lui Dumnezeu şi a profeților Săi!

Cartea Apocalipsa vorbeşte despre viziunea lui Ioan, atunci când l-a văzut pe fiul lui Dumnezeu stând pe scaunul de domnie sub formă de miel cu şapte coarne şi şapte ochi Allah Atotputernicul este cu mult deasupra acestor lucruri! Autorul spune:

„Şi la mijloc, între scaunul de domnie şi cele patru făpturi vii şi între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat şi avea şapte coarne şi şapte ochi, care sunt cele

şapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot Pământul." [Apocalipsa lui Ioan, 5:6]

Pasajul continuă să vorbească despre cei care stau în fața sa:

„Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu şi-l slujesc zi şi noapte în Templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie Îşi va întinde peste ei cortul Lui. ~ Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arşiță. ~ Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor." [Apocalipsa lui Ioan, 7:15-17]

Apoi, textul dezvăluie că cel ce stă pe scaunul de domnie sub formă de miel este Dumnezeu Fiul, a doua divinitate din trinitate. El a spus:

„Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor şi Împăratul împăraților. Şi cei chemați, aleşi şi credincioşi, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui." (Apocalipsa lui Ioan 17:14)

Textul lui Ioan vine să reamintească faptul că mulțimea care se află în fața tronului lui Dumnezeu a strigat pentru mântuirea lui Dumnezeu şi al mielului:

„După aceea m-am uitat şi iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod şi de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; ~ şi strigau cu glas tare şi ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului!» ~ Şi toți Îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor şi împrejurul celor patru făpturi vii. Şi s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, şi s-au închinat lui Dumnezeu, ~ şi au zis: «Amin. A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea şi tăria, în vecii vecilor! Amin.»” [Apocalipsa lui Ioan, 7:9-12]

De mântuirea cui are nevoie Dumnezeu, şi cine-l va mântui pe El? Nu există o cale mai bună de a se referi la adorarea lui Dumnezeu Atotputernicul?

Noul Testament vorbeşte de un Dumnezeu cuprins de nebunie şi slăbiciune, însă nebunia Lui este mai înțeleaptă decât oamenii, iar slăbiciunea sa este mai puternică decât oamenii. În această privință Pavel spune:

„Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii; şi slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii.” [1 Corinteni, 1:25]

Este imposibil să acceptăm aceste cuvinte care-l fac pe Dumnezeu Atotputernicul cuprins de slăbiciune şi nebunie, deoarece noi ştim că Allah subhanahu wa ta'ala este Cel Înțelept şi Atoateştiutor.

Pavel, sau mai exact autorul necunoscut al Epistolei către Evrei, a jignit Cartea lui Dumnezeu şi Legea Sa descriindu-l ca vechi. Acest lucru nu poate fi în cartea lui Dumnezeu sau ceea ce El a revelat profeților Săi, a căror sarcini a fost confirmarea şi glorificarea revelației şi cuvintelor Sale. Pavel spune:

„Astfel, pe de o parte, se desființează aici o poruncă de mai înainte, din pricina neputinței şi zădărniciei ei - ~ căci Legea n-a făcut nimic desăvârşit - şi, pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu." [Evrei, 1:18-19]

Pavel a spus despre Tora revelată lui Moise (Pacea lui Allah fie asupra sa!):

„Prin faptul că zice: "un nou legământ", a mărturisit că cel dintâi este vechi; iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de pieire." [Evrei, 8:13]

De asemenea, mai spune:

„În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea." [Evrei, 8:7]

Ignorând toate cărțile în care s-au interzis unele alimente (vezi Leviticul 11:1-47) şi considerându-le ca mituri evreieşti sau voințe ale apostolilor, Pavel a spus:

„Şi să nu se țină de basme evreieşti şi de porunci date de oameni care se întorc de la adevăr. ~ Totul este curat pentru cei curați; dar pentru cei necurați şi necredincioşi, nimic nu este curat: până şi mintea şi cugetul le sunt spurcate." [Tit, 1:4-15]

Acesta este ceea ce a spus Pavel sau autorul necunoscut al Epistolei către Evrei despre Legea lui Dumnezeu, care este descris în Psalmi, astfel:

„Legea Domnului este desăvârşită şi înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată şi dă înțelepciune celui neştiutor. ~ Orânduirile Domnului sunt fără prihană şi înveselesc inima; poruncile Domnului sunt curate şi luminează ochii." [Psalmii, 19:7-8]

Noul Testament îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra lui!) insultarea fraților săi profeți, descriindu-i ca hoți şi acuzându-i că nu şi-au îndrumat poporul. Ioan a spus:

„Isus le-a mai zis: «Adevărat, adevărat vă spun că Eu sunt Uşa oilor. ~ Toți cei ce au venit înainte de Mine sunt hoți şi tâlhari; dar oile n-au ascultat de ei. ~Eu sunt Uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra şi va ieşi şi va găsi

păşune. ~ Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie şi să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, şi s-o aibă din belşug. ~ Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun Îşi dă viața pentru oi. ~ Dar cel plătit, care nu este păstor şi ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le împrăştie.»” [Ioan, 10:7-12]

Este imposibil ca Allah subhanahu wa ta'ala să fi revelat asemenea cuvinte în cărțile Lui şi despre mesageri Săi.

Lipsa de fapte şi caractere din Lege

În încercarea de a consolida autenticitatea Vechiului Testament, evangheliştii i-au atribuit lui Isus (Pacea fie asupra lui!) cuvintele:

„Este mai lesne să treacă cerul şi pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege.” [Luca, 16:17]

În plus, el a spus în Evanghelia după Matei că:

„Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” [Matei, 5:18]

Sunt aceste afirmații adevărate, sau existe cuvinte, pasaje sau chiar cărți care au fost pierdute din Lege?

Multe astfel de exemple au fost citate în prima carte a acestei serii, de aceea noi vă vom prezenta doar trei exemple, lăsând nobilul cititor să reflecteze asupra textului. Aceste exemple dovedesc că afirmațiile de mai înainte nu sunt Cuvântul lui Dumnezeu sau cuvintele profetului Isus (Pacea fie asupra lui!), ele fiind adăugiri făcute de autori şi fals atribuite lui Dumnezeu.

Printre dovezile insuficienței şi pierderii de fapte şi caractere din Lege pe care le-am găsit menționată în Cronici:

„Fiii lui Ezra: Ieter, Mered, Efer şi Ialon **. Nevasta lui Mered a născut pe Miriam, pe Şamai şi pe Işbah, tatăl lui Eştemoa." [1 Cronici, 4:17]**

Nu sunt menționați restul copiilor lui Ezra, nici pe cea care a conceput-o pe Maria şi pe sora ei, iar dactilografii pun cele cinci stele pentru a atrage atenția supra pierderii de text.

Pierderile şi greşelile se extind şi asupra altor cărți care conțin mii de semne cum ar fi Cartea războaielor Domnului care este menționată în cartea Numeri al Vechiului Testament:

„De aceea se zice în cartea războaielor Domnului: «Vaheb în Sufa, şuvoaiele Arnonului.»" [Numeri, 21:14]

Această carte nu poate fi găsită, aşa cum nici cartea prorocului Natan, în prorocia lui Ahia din Silo, care este menționată în Cronici:

„Celelalte fapte ale lui Solomon, cele dintâi şi cele de pe urmă, nu sunt scrise oare în cartea prorocului Natan, în prorocia lui Ahia din Silo şi în descoperirile prorocului Ieedo despre Ieroboam, fiul lui Nebat?” [2 Cronici, 9:29]

Mai multe cărți sau scrisori sunt menționate dar care nu există, le găsiți în: (2 Samuel 1:18), (1 Cronici 29:29), (2 Cronici 12:15) şi în multe alte pasaje.

Toate acestea sunt dovezi ai pierderii de cuvinte ale Legii, astfel ca Cerurile şi Pământul şi dăinuirea lor sunt martorii inocenței lui Hristos față de ceea ce evangheliştii i-au atribuit.

Matei se referă greşit la Cartea lui Ieremia

Într-o profeție spusă de Matei, el face o greşeală atunci când citează din Tora. Matei spune:

„Atunci Iuda, vânzătorul, când a văzut că Isus a fost osândit la moarte, s-a căit, a dus înapoi cei treizeci de arginți, i-a dat preoților celor mai de seamă şi bătrânilor ~ şi a zis:

«Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat.» «Ce ne pasă nouă?», i-au răspuns ei. «Treaba ta.» ~ Iuda a aruncat arginții în Templu şi s-a dus de s-a spânzurat. ~ Preoții cei mai de seamă au strâns arginții şi au zis: «Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă sunt preț de sânge.» ~ Şi după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia «Țarina olarului» ca loc pentru îngroparea străinilor. ~ Iată de ce țarina aceea a fost numită până în ziua de azi: «Țarina sângelui.» ~ Atunci s-a împlinit ce fusese vestit prin prorocul Ieremia, care zice: «Au luat cei treizeci de arginți, prețul Celui prețuit, pe care L-au prețuit unii din fiii lui Israel; ~ şi i-au dat pe „Țarina olarului", după cum îmi poruncise Domnul.»" [Matei, 27: 3:10]

Referirea în acest pasaj la prorocul Ieremia este greşită, deoarece nimic din cele spuse nu există în această carte, ci în Cartea lui Zaharia:

„Eu le-am zis: «Dacă găsiți cu cale, dați-mi plata; dacă nu, nu mi-o dați!» Şi mi-au cântărit ca plată, treizeci de arginți. ~ Dar Domnul mi-a zis: «Aruncă olarului prețul acesta scump cu care m-au prețuit!» Şi am luat cei treizeci de arginți şi i-am aruncat în Casa Domnului pentru olar." [Zaharia, 11:12-13]

Aici este important de menționat că povestea din Cartea lui Zaharia nu are nici o legătură cu Hristos şi Iuda. Plata cerută de Zaharia a fost unul decent, pentru munca sa, pe când plata

primită de Iuda a fost una pentru trădare. Adevărul este că referirea nu era la Cărțile lui Zaharia şi Ieremia ci la o carte necanonică atribuită prorocului Ieremia. Adam Clarke, în interpretarea sa asupra Bibliei, l-a citat pe Ieronim spunând că:

„Evreii din Nazaret i-au arătat această profeție în copia ebraică a Cărții lui Ieremia, care este o carte discutabilă (apocrifă), însă este probabil ca ei să fi făcut această profeție în cartea lui Ieremia doar pentru a dovedi citatul găsit în Cartea lui Matei.”

Reverendul Saman Calhoun crede că în exemplarul original nu se specifică numele profetului citat; *„Atunci s-a împlinit ceea ce a fost spus de profet”*, aşa cum se menționează în traducerea siriacă.

Tovarăşii lui David nu au mâncat din pâinea pentru punerea înainte a Domnului pe timpul preotului Abiatar

Autorul Evangheliei după Marcu a făcut o greşeală de două ori atunci când a vorbit despre ceea ce a făcut David care, fiind înfometat a mâncat din pâinea pentru punerea în fața Domnului, şi care doar preoții o pot mânca. El a spus:

„Isus le-a răspuns: «Oare n-ați citit niciodată ce a făcut David, când a fost în nevoie şi când a flămânzit el şi cei ce erau împreună cu el? ~ Cum a intrat în casa lui Dumnezeu, în zilele marelui preot Abiatar, şi a mâncat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, pe care nu este îngăduit să le mănânce decât preoții? Şi cum a dat din ele chiar şi celor ce erau cu el?»” [Marcu, 2:25-26]

Vorbele: **„el şi cei ce erau împreună cu el”** cu siguranță nu corespund adevărului, deoarece David a fost singur atunci când a venit la marele preot Abiatar după ce a fugit din Saul, aşa cum este menționat în cartea lui Samuel:

„David s-a dus la Nob, la preotul Ahimelec, care a alergat speriat înaintea lui şi i-a zis: «Pentru ce eşti singur şi nu este nimeni cu tine?» ~ David a răspuns preotului Ahimelec: «Împăratul mi-a dat o poruncă şi mi-a zis: „Nimeni să nu ştie nimic de pricina pentru care te trimit şi de porunca pe care ți-am dat-o.” Am hotărât un loc de întâlnire cu oamenii mei. ~ Acum ce ai la îndemână? Dă-mi cinci pâini sau ce se va găsi.» ~ Preotul a răspuns lui David: «N-am pâine obişnuită la îndemână, ci numai pâine sfințită, doar dacă oamenii tăi s-au ferit de împreunarea cu femei!»” [1 Samuel, 21:1-4]

A doua greşeală apare atunci când Marcu l-a numit pe marele preot *Abiatar*, deoarece în cartea lui Samuel se afirmă că marele preot a fost tatăl lui, Ahimelec, cel care a fost ucis

de Saul deoarece i-a dat pâinea sfințită lui David. (vezi 1 Samuel 22:20-23)

Editorii Lexiconului Sfintei Scripturi reamintesc că Abiatar s-a refugiat la David, împreună cu Saduk, după moartea tatălui său Ahimelec.

Biserica Catolică a recunoscut această eroare în cartea „Erori" citându-l pe Joe Will care a spus:

„Marcu a făcut o greşeală, el scriind Abiatar în loc de Ahimelec."[1]

Lăudarea lui Iuda, trădătorul

Atunci când evangheliştii au scris despre apostoli, au scris foarte frumos despre toți cei doisprezece apostoli, chiar şi despre Iuda, trădătorul, ei menționându-l chiar şi atunci când vorbeau despre evenimente petrecute după moartea sa.

Matei l-a citat pe Isus (Pacea fie asupra lui!) care a vorbit celor doisprezece apostoli ai săi:

---

1 „Adevărul revelat", Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol.2 pg. 339; „Lexiconul Sfintei Biblii", pg. 20

„Adevărat vă spun că atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al măririi Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți şedea şi voi pe douăsprezece scaune de domnie şi veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel." [Matei, 19:28]

Matei nu l-a exclus pe Iuda trădătorul, cel pe care Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a descris astfel:

„...vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!" [Matei, 26:24]

Luca a observat greşeala făcută de Matei şi nu a repetat-o, el ne menționând doar numărul de scaune de domnie (vezi Luca 22:28-29). Pavel, însă, a făcut aceeaşi greşeală atunci când a vorbit despre învierea lui Hristos, care se presupune să fi avut loc după moartea lui Iuda şi înainte de alegerea lui Matia (vezi Faptele Apostolilor 1:26). Pavel spune:

„Că a fost îngropat, şi a înviat a treia zi, după Scripturi; ~ şi că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. ~ După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit." [1 Corinteni, 15:4-6]

Autorul Evangheliei după Marcu a observat greşeala atunci când a spus aceeaşi poveste, şi a reformulat:

„În sfârşit, S-a arătat celor unsprezece, când şedeau la masă...” [Marcu, 16:14]

Trebuie să menționăm aici că Isus (Pacea fie asupra lui!) a apărut pentru prima dată celor zece apostoli ai săi, pentru că Toma nu a fost atunci alături de ceilalți apostoli. Ioan spune:

„Toma, zis Geamăn, unul din cei doisprezece, nu era cu ei când a venit Isus.” [Ioan, 20:24]

Perioada în care Hristos a rămas în inima pământului nu a fost de trei zile şi trei nopți.

Matei a mai făcut o altă greşeală atunci când a spus că fiul omului (Hristos) a rămas în inima pământului trei zile şi trei nopți. El spune:

„Atunci unii din cărturari şi din farisei au luat cuvântul şi I-au zis: «Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!» ~ Drept răspuns, El le-a zis: «Un neam viclean şi preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul proorocului Iona. ~ Căci, după cum Iona a stat trei zile şi trei nopți în pântecele chitului, tot aşa şi Fiul omului va sta trei zile şi trei nopți în inima Pământului.»” [Matei, 12:38-40]

Este bine cunoscut din Evanghelii că Isus (Pacea fie asupra lui!) a fost răstignit în ziua de vineri, înmormântat vineri spre-sâmbătă noaptea, iar a ieşit din mormânt duminică înainte de ivirea zorilor. Acest lucru înseamnă că el a stat în mormânt doar sâmbătă şi duminică noaptea, ceea ce înseamnă două nopți şi o zi, şi nu trei zile, aşa cum a spus Matei.

Basle, un savant creştin, a recunoscut că Matei a făcut o greşeală, şi a susținut că acesta a înțeles greşit cuvintele lui Hristos; astfel o interpretare cum că ar fi stat în inima pământului trei zile şi trei nopți, a fost bazată pe înțelegerea greşită al lui Matei.

Pentru că ceea ce Isus a vrut, a fost:

„Ca oamenii din Ninive să creadă în învățăturile sale şi să nu ceară miracole, oamenii ar trebui să asculte învățăturile sale fără să ceară miracole.”

În încercarea de a explica textul, Yohanna Fam Athahab a avut propria interpretare spunând:

„Cele trei zile şi trei nopți se calculează din ziua de joi, atunci când Isus a luat cina alături de apostolii săi, iar

mâncarea a devenit corpul său. Inima pământului este o expresie figurativă pentru stomacul lor."[1]

Aceasta cu siguranță este o afirmație dezgustătoare!

2. Erori dovedite de realitate

Apropiata reîntoarcere al lui Hristos şi venirea rapidă a sfârşitului lumii

Există multe alte texte în care evangheliştii au comis erori, iar dovadă pentru acestea este realitatea şi istoria. Evanghelia după Matei menționează apropierea Zilei Judecății care este asociată cu reîntoarcerea apropiată al lui Hristos, fiind specificată de însuşi Hristos, aşa cum susțin ei, înainte de sfârşitul generației sale. Aşadar, el le-a cerut apostolilor săi să nu predice în oraşele Samaritenilor, deoarece atunci va avea loc Ziua Învierii. Există aproximativ zece pasaje în Evanghelii

1 „A devărul revelat", Rahmatu Allah Al-Hindi, vol.2 pg. 318

care vorbesc despre întoarcerea lui Hristos şi Ziua Învierii. Cele mai importante sunt:

„Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său cu îngerii Săi; şi atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui. ~ Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăția Sa." [Matei, 16:27-28]

De asemenea, el spune:

„Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului." [Matei, 10:23]

Părintele Matta Al-Miskeen a comentat cu privire la acesta pasaj:

„Savanților le-a luat prea mult timp să explice acest pasaj, însă ei au declarat că nu au găsit soluția, deoarece nu există o soluție."[1]

În plus, în cartea Apocalipsei, spune:

„Eu vin curând." [Apocalipsa lui Ioan, 3:11]

1 „Evanghelia după Matei", Matta Al-Miskeen, pp. 364-365

Matei a menționat evenimentele care vor însoți revenirea lui Isus (Pacea fie asupra lui!):

„El a şezut jos pe Muntele Măslinilor. Şi ucenicii Lui au venit la El la o parte şi I-au zis: "Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuia? "” [Matei, 24:3]

Părintele Matta Al-Miskeen a spus:

„Odată cu întrebarea despre distrugerea templului ei au mai întrebat care este semnul venirii fiului omului? Ei au fost absolut siguri că distrugerea templului înseamnă sfârşitul lumii, venirea Fiului omului iar încheierea Judecății de Apoi înseamnă începutul Împărăției lui Dumnezeu.”[1]

Isus (Pacea fie asupra lui!) a răspuns la prima întrebare al apostolilor, descriind semnele distrugerii templului. Apoi a continuat răspunzând la cea de-a doua întrebare despre venirea sa şi sfârşitului lumii. El a spus:

„Îndată după acele zile de necaz "soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, şi puterile cerurilor vor fi clătinate." ~ Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere

1 Idem, pg. 367

şi cu o mare slavă. ~ El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare, şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. ~ De la smochin învăţaţi pilda lui: când îi frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa, ştiţi că vara este aproape. ~ Tot aşa, şi voi, când veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul omului este aproape, este chiar la uşi. ~ Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla toate aceste lucruri. ~ Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece." (Matei 24:29-35) (vezi Marcu 13:24-31)

În Evanghelia după Luca găsim:

„Vor cădea sub ascuţişul sabiei, vor fi luaţi robi printre toate neamurile; şi Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor. ~ Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe Pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; ~ oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. ~ Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare... ~ Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până când se vor împlini toate aceste lucruri. ~ Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece." (Luca 21:24-33)

Părintele Matta Al-Miskeen a spus:

„Toți învățații au fost de acord asupra faptului că acest verset face referire la distrugerea Ierusalimului şi a templului, care s-a întâmplat cu adevărat în perioada sa.”[1]

Ideea întoarcerii rapide şi a învierii i-a copleşit pe scriitorii de epistole. Printre aceştia, era Pavel, care a spus:

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde şi au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor.” [1 Corinteni, 10:11]

În scrisoarea sa adresată Tesalonicenilor, Pavel a vorbit despre modul în care el îl va întâlni pe Isus după ce aceia care cred în Isus (Pacea fie asupra lui!) or fi înviați din morți, spunând:

„Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. ~ Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morți în Hristos. ~ Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în

1 „Evanghelia după Luca”, Părintele Atta Al-Miskeen, pg. 674

văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” [1 Tesaloniceni, 4:15-17]

El a confirmat credința sa în acest lucru atunci când a spus:

„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, ~ într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbați.” [1 Corinteni, 15:51-52]

Ordinul monastic iezuit a comentat cu privire la versetul dinainte, spunând:

„Apostolul Pavel a vorbit ca o persoană care se aştepta să fie în viață atunci când Hristos va reveni pe Pământ.”

În *„Dicționarul de teologie”*, găsim:

„Se pare că dreptcredincioşii de la începutul Bisericii timpurii au crezut că revenirea lui Hristos pe Pământ se va petrece curând... Apostolul Pavel nu a spus că cea de a doua venire glorioasă se va întâmpla după un timp îndelungat; pare a fi mai mult contrarul acestui lucru: el credea că va fi încă în viață atunci când acest lucru se va întâmpla.” (a se vedea în acest sens şi 1 Tesaloniceni, 4:17)

Ioan a spus: **„Copilaşilor, este ceasul cel de pe urmă. Şi, după cum ați auzit că are să vină Antichrist, să ştiți că acum**

s-au ridicat mulți antichrişti: prin aceasta cunoaştem că este ceasul de pe urmă.” [1 Ioan, 2:18]

Toate aceste cuvinte, ca şi altele asemeni lor, arată faptul că Învierea şi cea de a doua venire a lui Isus (Pacea fie asupra lui!) pe Pământ erau considerate a avea loc chiar în timpul în care trăia prima generație de credincioşi. Însă, nenumărate secole au trecut şi aceste evenimente nu au avut loc încă, iar acest lucru indică faptul că toate aceste profeții nu sunt decât erori ale evangheliştilor.

Miracolele credincioşilor

Realitatea a dovedit şi alte greşeli făcute de către evanghelişti. Isus (Pacea fie asupra lui!) nu a mințit şi este imposibil ca el să fi afirmat ceea ce evangheliştii îi atribuie în pasajele care urmează.

La sfârşitul Cărții lui Marcu, figura lui Isus (Pacea fie asupra lui!) le apare apostolilor săi după crucificare, când acesta le spune:

„Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; ~ vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma;

îşi vor pune mâinile peste bolnavi, şi bolnavii se vor însănătoşi.” [Marcu, 16:17-18]

Apropiat acestor cuvinte, Marcu a afirmat, de asemenea, că Isus (Pacea fie asupra lui!) le-ar fi spus apostolilor săi:

„... Aveți credință în Dumnezeu! ~ Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te şi aruncă-te în mare!», şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.” [Marcu, 11:22-23]

Pe lângă aceasta, în Cartea lui Matei găsim:

„Tot ce veți cere cu credință, prin Rugăciune, veți primi.” [Matei, 21:22]

Atunci când un bărbat s-a apropiat de Isus (Pacea fie asupra lui!) cerându-i să îl vindece pe fiul său, bolnav de epilepsie, spunându-i:

„...«Dar dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi şi ajută-ne.» ~ Isus a răspuns: «Tu zici: „Dacă poți!”... Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!» ~ Îndată tatăl copilului a strigat cu lacrimi: «Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!»” [Marcu, 9:22-24], Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a făcut să înțeleagă faptul că dreptcredincioşii pot face orice tip de miracol. De aceea, el i-a cerut întâi să creadă pentru ca fiul său să poată fi vindecat. Omul, care nu era încă dintre credincioşi,

a promis că va crede, iar Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a vindecat pe fiul său.

Ioan l-a citat pe Isus (Pacea fie asupra lui!) atunci când a spus:

„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea...” [Ioan, 14:12]

Astfel, fiecare credincios poate face miracole impresionante, la fel ca cele pe care le-a făcut Isus (Pacea fie asupra lui!) aşa cum au fost învierea morților şi vindecarea bolnavilor, iar încercarea este cea mai bună dintre toate dovezile! Cei care se îndoiesc de adevărul acestui fapt, ar trebui să citească următoarele rânduri scrise de părintele Matta Al-Miskeen, care a spus:

„Dați-mi genunchi care se pleacă şi inimi care cred cu sinceritate în ceea ce Isus a promis şi veți putea observa cum cei orbi vor putea vedea, cei surzi vor auzi, iar cei şchiopi vor merge, alerga şi dansa. Toate tipurile de boală vor fi vindecate, chiar dacă ne referim la ceva cronic, precum cancerul, ciroza ficatului, colapsul plămânilor, sau bolile de

inimă; şi aceasta deoarece Isus este Isus, aşa cum a fost, este şi va fi pentru totdeauna."[1]

Cei care cred în sfințenia acestor pasaje, dar care nu sunt capabili să facă miracole, nu au suficientă credință. Matei ne-a povestit despre apostolii care au mers în secret la Isus (Pacea fie asupra lui!) pentru a îl întreba despre cauza pentru care ei nu au putut să îl vindece pe cel lepros. El le-a răspuns:

„«Din pricina puținei voastre credințe.», le-a zis Isus. «Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muştar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici acolo!", şi s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.»" [Matei, 17:20]

Astfel, ar trebui ca fiecare credincios creştin să fie capabil să învie oamenii din morți, să îi vindece pe cei bolnavi şi să scoată demonii din cei posedați, iar, cei care nu pot face aceasta, nu sunt cu adevărat credincioşi.

Toate aceste pasaje vorbesc despre miracolele ce pot fi înfăptuite de toți cei care sunt credincioşi. Se întâmplă cumva ca vreunul din toate aceste miracole să se fi petrecut în viața vreunuia dintre cei care îl urmează pe Hristos?! Este vreunul dintre preoții bisericii creştine capabil să înfăptuiască

1 „Evanghelia după Matei", Matta al-Miskiin, pg. 514

miracole asemănătoare celor înfăptuite de Isus (Pacea fie asupra lui!) sau chiar şi mai bune decât acestea?! Sunt ei capabili să învie morții, să vindece bolnavii sau să vorbească mai multe limbi, sau ei nu sunt credincioşi deoarece nu sunt în stare să înfăptuiască astfel de miracole?!

În timpul unei dezbateri dintre Ahmed Deedat şi mai marele preoților din Suedia, Stanlez Sjoberg, unul dintre spectatori s-a ridicat în picioare şi i-a citit reverendului Sjoberg unul dintre pasajele scrise de Marcu (Marcu, 16:16-18). Apoi, acesta i-a cerut preotului să bea o sticlă cu otravă, spunându-i: *„Bea această otravă puternică, deoarece nu vei muri, căci ai credință în Isus şi ai credință adevărată."* În acel moment, fața lui Sjoberg s-a schimbat, şi, bâlbâindu-se, a spus:

„Nu murim dacă vom bea otravă! Aceasta este ceva ciudat. Cred în Dumnezeu şi în Duhul Sfânt. Duhul Sfânt ne spune ce se va întâmpla cu noi. Soția mea mi-a spus în urmă cu treizeci de zile: «Stanlez, fii atent, cineva te va omorî prin otrăvire!»... Văd că răul se află în interiorul tău (omule), nu vreau să fac niciun spectacol..." Apoi, a luat sticluța de otravă şi a turnat-o într-un vas de flori.

Recompensele rapide primite de credincioşi în această viață

Din nou, realitatea şi viaţa au demonstrat alte erori ale evangheliştilor. Marcu a menţionat că Petru i-a spus lui Isus (Pacea fie asupra lui!):

„... «Iată că noi am lăsat totul şi Te-am urmat.» ~ Isus a răspuns: «Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă, sau fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde pentru Mine şi pentru Evanghelie ~ şi să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, fraţi, surori, mame, copii şi holde, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viaţa veşnică.” [Marcu, 10:28-30]

În Evanghelia lui Matei, găsim: **„... va primi însutit şi va moşteni viaţa veşnică.” [Matei, 19:29]**

În Evanghelia lui Luca găsim: **„Vor primi mult mai mult în veacul acesta de acum...” [Luca, 18:30]**

Învăţaţii nu au înţeles cum anume pot fi obţinute toate aceste răsplăţi; cum poate un om avea mai multe mame şi mai mulţi taţi... ***Dacă înţelesul asupra acestui lucru este acela că expresiile de mame, taţi şi fraţi sunt utilizate cu sens figurativ, cum putem înţelege situaţia holdelor?! Când am putut observa că s-a întâmplat aceasta cu cei care şi-au părăsit casele pentru a predica creştinismul?! Ei şi-au lăsat mamele, surorile şi averile, când vor primi acele răsplăţi însutite promise?!***

Versetul vorbeşte în mod clar despre o răsplată pământească **„împreună cu prigoniri**” şi că se va petrece **„în acest veac”** venind împreună cu o răsplată veşnică în Viața de Apoi. Acesta nu poate fi altceva decât o minciună, deoarece dacă ar fi fost un adevăr, oamenii s-ar fi grăbit cu toții să răspundă chemării, iar acest experiment nu ar face altceva decât să aducă cu sine întrecerea şi cearta între oameni pentru a primi cât mai mult din răsplăți promise. Mai mult decât atât, părintele Matta Al-Miskeen a descris aceste promisiuni printr-un simbolism straniu. El a spus:

„În locul tatălui, Isus îi va oferi omului spiritul Fiului părintelui ceresc; iar în locul mamei, acesta va simți maternitatea Bisericii. În locul femeilor de aici, luate de lângă bărbații lor şi a femeilor care au nevoi alături de bărbați... devine o necesitate a Cerului să dea naştere, în mod spiritual, copiilor care vor moşteni Împărăția Cerului. De asemenea, toate poftele copiilor se vor transforma în nostalgia dorinței de a fi copiii lui Dumnezeu.”[1]

Pământul este rotund sau plat?

1 „Evanghelia după Matei”, Matta Al-Miskeen, pg. 553

Cartea Apocalipsei lui Ioan vorbeşte despre viziunea acestuia atunci când a văzut Pământul ca fiind plat şi cu patru colțuri, cu câte un Înger stând în fiecare dintre colțuri. Ioan a spus:

„După aceea am văzut patru Îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale Pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale Pământului, ca să nu sufle vânt pe Pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac." [Apocalipsa lui Ioan, 7:1]

Ioan a menționat din nou cele patru colțuri ale Pământului atunci când a spus:

„Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat ~ şi va ieşi din temnița lui, ca să înşele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale Pământului..." [Apocalipsa lui Ioan, 20:7-8]

Matei a confirmat această perspectivă asupra Pământului atunci când a vorbit de încercările pe care Satana i le-a adus lui Hristos. Când a vrut să îi arate lui Isus (Pacea fie asupra lui!) toate împărățiile Pământului, Satana l-a luat pe un munte foarte înalt şi i-a arătat toate cele patru împărății ale Pământului:

„Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii şi strălucirea lor..." [Matei, 4:8]

El a putut vedea toate împărățiile Pământului de pe cel mai înalt munte deoarece Pământul era plat, ştiut fiind faptul că acest lucru ar fi imposibil dacă Pământul ar fi rotund, după cum ştim acum.

3. Erori demonstrate prin intermediul rațiunii

Anumite erori pot fi demonstrate prin intermediul rațiunii, iar acestea nu pot fi considerate a fi inspirații Divină. Mintea poate observa că aceste lucruri sunt greşite şi poate înțelege ignoranța celor care au scris legile naturale ale lui Allah, Preaînaltul şi Preaslăvitul.

O stea pe cerul Ierusalimului

Matei a menționat povestea celor trei magi care au venit la naşterea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) pentru a i închina acestuia. El a afirmat:

„După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit nişte magi din răsărit la Ierusalim ~ şi au întrebat: «Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în răsărit şi am venit să ne închinăm Lui.» ~ [...] magii au plecat. Şi iată că

steaua pe care o văzuseră în răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit şi s-a oprit deasupra locului unde era Pruncul. ~ Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie." [Matei, 2:1-10]

Sunt numeroase motivele pentru care mintea va respinge această idee:

● Matei a vorbit despre o stea mişcătoare şi despre mişcările ei – chiar dacă aceasta se afla destul de departe – care erau vizibile de pe Pământ, indicând un anumit loc din Ierusalim, unde se afla Hristos. Apoi, steaua se opreşte în timp ce este încă pe cer. Cum a putut aceasta să se mişte, pentru a le indica acel loc, cum s-a oprit aceasta şi cum de au fost ei capabili să perceapă toate aceste lucruri?! Acestea sunt întrebări la care nu pot fi oferite răspunsuri.

● Cum au putut magii să aibă cunoştințe despre Isus (Pacea fie asupra lui!) şi despre steaua acestuia, din moment ce ei nu Îl cunoşteau pe Dumnezeu? Cum puteau ei să i se închine unui profet din moment ce ei nu credeau în religia sa? Toate acestea sunt minciuni, deoarece niciunul dintre magii din vechime şi niciuna dintre istoriile lor nu menționează acest fapt, nici chiar ceilalți evanghelişti nu menționează acest lucru, nici măcar Luca, cel care a urmat toate celelalte evenimente prezentate de Matei cu acuratețe.

● De ce magii au făcut o astfel de călătorie lungă, doar pentru a i se închina lui Isus (Pacea fie asupra lui!), a îi aduce cadouri şi a se întoarce de unde au venit?

● Aceste versete vorbesc despre interesul pe care Irod îl avea asupra acestui nou-născut, şi despre faptul că el intenționa să îl ucidă. El le-a cerut magilor să îi spună dacă acest copil chiar s-a născut, pentru că şi el doreşte să i se închine. Magii au visat că nu trebuie să se întoarcă la Irod, iar ei au făcut întocmai... însă, dacă Irod chiar era interesat de acest lucru, de ce nu a plecat din Bethleem, care se află aproape de Ierusalim, pentru a merge împreună cu ei la nou-născut? De ce nu l-a trimis pe niciunul dintre oamenii săi împreună cu aceştia, dacă acest fapt era atât de important pentru el?

● Matei a menționat masacrul lui Irod asupra pruncilor după plecarea magilor, înainte ca el să îl poată găsi pe copilul căutat. Istoria este falsă, deoarece niciun istoric nu menționează aceste evenimente, în ciuda importanței acestora. Menționăm aici că marele Irod a murit cu patru ani înainte de naşterea lui Isus după cum arată toate sursele istorice.

Călărirea măgăriței şi a măgarului deodată

Ceea ce mintea nu poate să îşi imagineze este ceea ce Matei a afirmat cu privire la intrarea lui Hristos în Ierusalim, atunci când a spus:

„Au adus măgărița şi măgăruşul, şi-au pus hainele peste ei, şi El (Hristos) a şezut deasupra.” [Matei, 21:7]

Cum ar fi putut Hristos să stea în acelaşi timp şi pe măgăriță, şi pe măgăruş?! Este o greşeală şi o minciună prin care Matei a vrut să se îndeplinească o promisiune din Tora:

„Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul care zice: ~ «Spuneți fiicei Sionului: „Iată, Împăratul tău vine la tine, blând şi călare pe un măgar, pe un măgăruş, mânzul unei măgărițe.”»” [Matei, 21:4-5]

Minunile menționate de Matei cu privire la moartea crucificatului

În mod similar, mintea umană nu poate accepta minunile pe care Matei le menționează cu privire la crucificare lui Hristos atunci când spune:

„Isus a strigat iarăşi cu glas tare şi Şi-a dat duhul. ~ Şi îndată perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au

despicat, ~ mormintele s-au deschis, şi multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat. ~ Ei au ieşit din morminte, după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate şi s-au arătat multora.” [Matei, 27:50-53]

Această poveste este inexactă, o eroare şi o minciună, deoarece nu s-a întâmplat vreodată ca vreun sfânt sau un om comun să se întoarcă din morți. În cazul în care ar fi aşa, se nasc întrebările: ce se întâmplă cu aceştia după ce au înviat – s-au întors la casele lor sau au mai murit apoi din nou? Care a fost reacția evreilor, a lui Pilat şi a apostolilor atunci când acest mare eveniment s-a petrecut? Răspunsul la toate acestea este „nimic”, deoarece nici Matei, nici cei care nu au vorbit despre aceste miracole nu au răspuns acestor întrebări. Dacă aceste minuni ar fi avut loc în realitate, atunci întreaga lume ar fi vorbit despre ele şi toți oamenii ar fi crezut în Hristos. Părintele Kenningser a spus:

„Nu trebuie să ne batem joc, deoarece intenția lui Matei a fost una respectabilă, el doar a încorporat cuvintele transmise pe cale orală în vechea poveste a scrierilor sale, însă povestea lui Isus Hristos este încă valabilă.”

Norton, care este supranumit a fi păzitorul Evangheliei, a spus:

„Această poveste este falsă şi cel mai probabil ea era populară printre evrei după distrugerea templului de la

Ierusalim. Este posibil ca cineva să fi adăugat această poveste pe marginea manuscrisului în ebraică al lui Matei, apoi cel care a scris aceasta a inserat în text, iar traducătorul a tradus-o aşa cum era.”

Este posibil să fi fost nenumărate pasaje notate pe marginea Noului Testament, care au fost introduse în mod greşit în interiorul textului. Cum putem identifica aceste pasaje false şi să le scoatem în afara textului biblic?

Nu este nicio îndoială asupra faptului că oamenii bisericii, care şi-au închis mintea în fața adevărului, refuză să accepte faptul că Evanghelia poate avea greşeli, deoarece ei consideră că Duhul Sfânt nu poate face greşeli. În timp ce aceia care le respectă gândirea cred acest lucru, se poate observa că această carte este una creată de om şi nu Cuvântul lui Dumnezeu, iar dovada pentru acest lucru este în ceea ce am afirmat mai sus.

Modificări ale Noul Testament

Oamenii se pot întreba de unde provin modificările prezente în Noul Testament. Sunt acestea de la evanghelişti sau de la autorii acestei cărți, sau de la cei care au transcris aceste texte, făcând aceasta în concordanță cu propriile credințe, sau provin de la aceia care au transformat scrierile personale ale apostolilor în cărți sfinte, sau provin de la toți cei amintiți? Poate că ultima dintre toate aceste supoziții este răspunsul cel corect. Vom analiza, în continuare, fiecare posibilitate în parte.

1. Modificările provin de la evanghelişti: au fost aceştia corecți atunci când copiau textele unii de la alții?

Aşa cum am amintit deja, este de necontestat faptul că Luca a copiat 51%, iar Matei 90% din Evanghelia lui Marcu. Luca şi Matei au fost corecți atunci când au copiat de la Marcu sau ei au făcut aceasta în conformitate cu propriile dorințe?

Adevărul este că amândoi au copiat de la Marcu urmând propriile dorințe şi în special Matei, care exagera întotdeauna evenimentele copiate pentru a se potrivi personalității lui Hristos sau pentru a arăta faptul că acea Profeție din Tora a

fost împlinită acolo unde povestea relatată de Marcu nu se potrivea cu aceasta.

Marcu a afirmat cu referire la crucificare: **„I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El nu l-a luat.” [Marcu, 15:23]**

Cu toate acestea, Matei a copiat schimbând sensul textului: **„I-au dat să bea vin amestecat cu fiere...” [Matei, 27:34]**

Este binecunoscut faptul că oțetul (vinul acru) şi vinul sunt două lucruri total diferite. Matei a dorit, astfel, să îndeplinească Profeția prezisă în Tora, fapt pentru care a trebuit să schimbe cuvântul „vin” cu „oțet”: **„Ei îmi pun fiere în mâncare, şi, când mi-e sete, îmi dau să beau oțet.” [Psalmii, 69:21]**

Marcu a spus: **„Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră şi mamă.” [Marcu, 3:35]**, în timp ce Matei a copiat acest text astfel: **„Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră şi mamă.” [Matei, 12:50]**, cuvintele „Tatălui Meu” fiind adăugate din motive teologice. Acelaşi lucru se întâmplă şi într-un alt verset: atunci când Hristos i-a întrebat pe apostolii săi ce părere au despre el, Petru a răspuns: **„Tu eşti Hristosul!” [Marcu, 8:29]**. Cu toate acestea, Matei a alterat sensul cuvintelor lui Petru, spunând: **„Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!” [Matei, 16:16]**

Sunt numeroase exemplele care arată modificările făcute de către Matei, iar unul dintre acestea este reprezentat de cuvintele sale atunci când Marcu a afirmat că nu a existat niciun miracol al lui Hristos la Cana Galilei:

„N-a putut să facă nicio minune acolo, ci doar Şi-a pus mâinile peste câțiva bolnavi şi i-a vindecat. ~ Şi Se mira de necredința lor. Isus străbătea satele dimprejur şi învăța pe norod." [Marcu, 6:5-6]

El nu a putut face nici măcar un singur miracol, însă a vindecat câteva persoane bolnave, dar acest lucru nu a fost de ajuns pentru ca oamenii să creadă, iar el a fost surprins deoarece ei au rămas tot necredincioşi. Acest lucru nu i-a plăcut lui Matei, care nu putea concepe faptul că Isus Hristos nu a făcut niciun miracol. De aceea, el a spus cu referire la aceasta:

„Şi n-a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor." [Matei, 13:58]

Astfel, în concepția sa, el a făcut miracole, însă nu foarte multe, iar justificare lui Matei pentru acest fapt a fost aceea că Isus (Pacea fie asupra lui!) nu putea face niciun miracol deoarece oamenii erau necredincioşi. În acest fel, necredința devine un motiv pentru a nu înfăptui nimic, în timp ce la Marcu aceasta era un lucru rezultat în urma faptelor lui Isus (Pacea fie asupra lui!).

Luca, la rândul său, a modificat ceea ce a copiat de la Marcu. Acesta din urmă – care, conform surselor creştine, a realizat o imagine realistă a lui Hristos – a precizat care au fost ultimele cuvinte ale celui crucificat. Conform acestuia, ele au fost un strigăt disperat al unei persoane: **„... Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” [Marcu, 15:34]** Însă, lui Luca – după cum afirmă Will Durant – nu i-au plăcut cuvintele aduse de Marcu, deoarece a considerat că acestea nu sunt în acord cu învățăturile lui Pavel cu privire la acel Hristos considerat a fi Mântuitorul, care a trebuit să fie crucificat. Prin urmare, el le-a schimbat, spunând: **„... Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!...” [Luca, 23:46]**

Matei a realizat schimbări asupra multor versete pe care le-a copiat de la Marcu, adăugând tot ceea ce a considerat că va creşte rangul lui Hristos. Marcu a vorbit despre omul cu duh impur pe care Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a vindecat, scoțând diavolii din el, transformându-i în porci, după cum a spus:

„Au ajuns pe celălalt țărm al mării, în ținutul gadarenilor. ~ Când a ieşit Isus din corabie, L-a întâmpinat îndată un om care ieşea din morminte, stăpânit de un duh necurat ~ [...] Când a văzut pe Isus de departe, a alergat, I s-a închinat ~ şi a strigat cu glas tare: «Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului celui Preaînalt? Te jur în Numele lui Dumnezeu, să nu mă chinuieşti!» [...] ~ Acolo, lângă munte, era o turmă

mare de porci care păşteau. ~ Şi ei L-au rugat şi au zis: «Trimite-ne în porcii aceia, ca să intrăm în ei.» ~ Isus le-a dat voie. Şi duhurile necurate au ieşit şi au intrat în porci...” [Marcu, 5:1-13]

Matei a vorbit despre doi oameni în loc de unul singur:

„Când a ajuns Isus de partea cealaltă, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi îndrăciți care ieşeau din morminte. Erau aşa de cumpliți, că nimeni nu putea trece pe drumul acela. ~ Şi iată că au început să strige: «Ce legătură este între noi şi Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuieşti înainte de vreme?» ~ Departe de ei era o turmă mare de porci care păşteau. ~ Dracii rugau pe Isus şi ziceau: «Dacă ne scoți afară din ei, dă-ne voie să ne ducem în turma aceea de porci.» ~ «Duceți-vă», le-a zis El. Ei au ieşit şi au intrat în porci...” [Matei, 8:28-32]

În interpretarea pe care o face Evangheliei după Matei, pastorul Tadrus Yacob Malaty a încercat să potrivească cele două poveşti, spunând:

„Se pare că unul dintre cei doi bărbați era o persoană foarte cunoscută în acele locuri şi, cu siguranță, era nebun, de aceea Matei şi Luca s-au concentrat asupra acestuia, ignorându-l pe celălalt.”

Astfel, popularitatea unuia dintre cei doi bărbați i-a făcut pe cei doi apostoli să neglijeze menționarea unuia dintre miracolele înfăptuite de Isus (Pacea fie asupra lui!), care l-a vindecat şi pe celălalt, iar acest lucru s-a întâmplat doar pentru că celălalt era nebun, dar nu suficient de faimos!

Marcu şi Luca au vorbit, de asemenea, despre vindecarea orbului. Marcu a afirmat:

„Au ajuns la Ierihon. Şi pe când ieşea Isus din Ierihon cu ucenicii Săi şi cu o mare mulțime de oameni, fiul lui Timeu, Bartimeu, un cerşetor orb, şedea jos lângă drum şi cerea de milă. ~ El a auzit că trece Isus din Nazaret şi a început să strige: «Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!» ~ Mulți îl certau să tacă; dar el şi mai tare striga: «Fiul lui David, ai milă de mine!» ~ Isus S-a oprit şi a zis: «Chemați-l!» Au chemat pe orb şi i-au zis: «Îndrăzneşte, scoală-te, căci te cheamă.» ~ Orbul şi-a aruncat haina; a sărit şi a venit la Isus. ~ Isus a luat cuvântul şi i-a zis: «Ce vrei să-ți fac?» «Rabuni», I-a răspuns orbul, «să capăt vederea.» ~ Şi Isus i-a zis: «Du-te, credința ta te-a mântuit.» Îndată orbul şi-a căpătat vederea şi a mers pe drum după Isus." [Marcu, 10:46-52] (Vezi şi Luca, 18:35-43)

Matei a povestit aceleaşi lucruri, însă, la el existau doi orbi:

„Când au ieşit din Ierihon, o mare gloată a mers după Isus. ~ Şi doi orbi şedeau lângă drum. Ei au auzit că trece Isus şi au început să strige: «Ai milă de noi, Doamne, Fiul lui

David!» ~ [...] Isus S-a oprit, i-a chemat şi le-a zis: «Ce vreți să vă fac?» ~ «Doamne», I-au zis ei, «să ni se deschidă ochii!» ~ Lui Isus I s-a făcut milă de ei, S-a atins de ochii lor, şi îndată orbii şi-au căpătat vederea, şi au mers după El.” [Matei, 20:29-34]

Acest lucru este doar o altă exagerare a lui Matei şi o modificare a celor copiate de la Marcu. De asemenea, ar trebui să menționăm în acest punct faptul că Luca a făcut ca această poveste să se petreacă înainte de intrarea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) în Ierihon. El a spus:

„Pe când Se apropia Isus de Ierihon, un orb şedea lângă drum şi cerşea.” [Luca, 18:35]

Astfel, se naşte întrebarea: Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a vindecat pe cel orb înainte de a intra în Ierihon sau după aceea?!

Există o altă modificare făcută de către evanghelişti cu referire la locul în care s-a petrecut acest miracol: ei afirmă că s-a petrecut fie la Gerasa, conform lui Marcu (Marcu, 5:1) şi Luca (Luca, 8:26), sau la Gadara, conform lui Matei (Matei 8:28), cele două nume indicând locuri cu totul diferite. Primul dintre acestea – conform *Enciclopediei Scrierilor biblice* – este acum *„localizat în Um Qais, pe vârful dealurilor din partea de sud a Văii Yarmouk şi se numeşte Hamma”* – este situată la aproximativ şase mile depărtare în partea de sud-est a Mării

Galiei. În schimb, Gadara este localizată la aproximativ şaizeci de kilometri la sud de Jadrah, iar rămăşițele acestui faimos oraş roman pot fi încă observate în Jerash, în Iordania. Localizarea celor două oraşe este clară pentru toți cei care au curiozitatea de a deschide o hartă ce arată oraşele menționate în Biblia cea Sfântă. De asemenea, se poate observa că niciunul dintre aceste oraşe nu era situat în apropierea unei mări, ceea ce face ca niciunul dintre aceste locuri să nu fie unul posibil pentru înfăptuirea unui miracol. Învățații nu au ştiut cum să aducă aceste două locuri atât de depărtate unul lângă altul. Autorii de enciclopedii au fost de acord cu o presupunere care nu are niciun temei logic. Ei au spus:

„Este sigur faptul că regatul Jadrah – la fel ca multe alte oraşe din regiune – s-a extins pe întreaga zonă de sud de lângă mare, incluzând printre altele şi oraşul Gerasa.”[1]

Prin această modalitate „acrobatică”, oraşul Gadara şi oraşul Gerasa au devenit unul singur.

Marcu ne-a vorbit despre intrarea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) în Ierusalim călare pe un măgăruş:

„Când s-au apropiat de Ierusalim şi au fost lângă Betfaghe şi Betania, înspre Muntele Măslinilor, Isus a trimis pe doi din

---

1 „Enciclopedia Scrierilor biblice”, Gadara

ucenicii Săi ~ şi le-a zis: «Duceți-vă în satul dinaintea voastră: îndată ce veți intra în el, veți găsi un măgăruş legat, pe care n-a încălecat încă niciun om; dezlegați-l şi aduceți-Mi-l.» ~ [...] Au adus măgăruşul la Isus, şi-au aruncat hainele pe el, şi Isus a încălecat pe el.” [Marcu, 11:1-7]

Spunând aceeaşi poveste, Matei a exagerat, spunând că Isus (Pacea fie asupra lui!) a călărit un măgăruş şi o măgăriță în acelaşi timp:

„Când s-au apropiat de Ierusalim şi au ajuns la Betfaghe, înspre Muntele Măslinilor, Isus a trimis doi ucenici ~ şi le-a zis: «Duceți-vă în satul dinaintea voastră: în el veți găsi îndată o măgăriță legată şi un măgăruş împreună cu ea; dezlegați-i şi aduceți-i la Mine.» ~ [...] Au adus măgărița şi măgăruşul, şi-au pus hainele peste ei, şi El a şezut deasupra.” [Matei, 21:1-7]

Matei nu ne-a arătat cum a putut Isus (Pacea fie asupra lui!) călări un măgăruş şi o măgăriță în acelaşi timp. Acest fapt nu este important, ceea ce prezintă importanță este împlinirea profeției aduse de Tora, în Cartea lui Zaharia:

„... Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit şi biruitor, smerit şi călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.” [Zaharia, 9:9] şi Matei a afirmat acest lucru (Matei, 21:4)

Atunci când Isus (Pacea fie asupra lui!) vorbit despre Ziua Judecății, el a spus că nu ştie când va fi aceasta. Marcu a afirmat:

„Cât despre ziua aceea sau ceasul acela, nu ştie nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.” [Marcu, 13:32]

Lui Matei nu i-a plăcut acest lucru, deoarece nu şi-a putut imagina ignoranța lui Isus (Pacea fie asupra lui!) cu privire la Ziua Judecății şi a schimbat acest verset, spunând:

„Despre Ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici Îngerii din ceruri, ci numai Tatăl.” [Matei, 24:36]

Mai mult decât atât, Matei a modificat şi evenimentele care au avut loc la crucificare, potrivindu-le cu propria sa imaginație:

„Isus a strigat iarăşi cu glas tare şi Şi-a dat duhul. ~ Şi îndată perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, ~ mormintele s-au deschis, şi multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat. ~ Ei au ieşit din morminte, după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate şi s-au arătat multora.” [Matei, 27:50-53]

Matei nu a precizat însă ce au făcut aceste persoane care s-au întors din morți şi nici care a fost reacția oamenilor la vederea acestor mărețe evenimente. Marcu nu a vorbit despre aceste evenimente, în ciuda măreției lor. Dacă acestea au fost adevărate, el nu ar fi uitat să le menționeze. De asemenea, nici Luca, deşi a notat totul cu acuratețe, nici Ioan nu au menționat nimic cu privire la acestea, ceea ce înseamnă că Matei a luat totul din propria imaginație.

Evangheliştii au modificat cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra lui!) atunci când aceştia au citat vorbele sale adresate apostolilor. Conform lui Luca, el le-a spus acestora:

„Şi chiar perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți: voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii. ~ Eu vă spun: pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor îl va mărturisi şi Fiul omului înaintea Îngerilor lui Dumnezeu.” [Luca, 12:7-8], astfel, Luca a făcut ca acceptarea sau negarea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) să se facă înaintea îngerilor lui Dumnezeu. El nu este în acord cu Matei, care a făcut ca acceptarea şi negarea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) să se facă înaintea lui Dumnezeu şi nu a îngerilor. El l-a citat pe Isus (Pacea fie asupra lui!), spunând:

„Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii. ~ De aceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este

în Ceruri; ~ dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în Ceruri." [Matei, 10:31-33], astfel, care dintre aceste cuvinte îi aparțin lui Isus şi ce se întâmplă atunci cu celelalte cuvinte?!

În interpretarea sa asupra Evangheliei lui Matei (pag. 271), John Fenton nu a putut nega acest lucru şi a admis modificarea intervenită asupra poveştii. Încercând să justifice acest fapt, el a afirmat:

„Manuscrisele (Evangheliilor) au fost modificate în mod considerabil în acele locuri în care numele Domnului au fost menționate."

El a admis faptul că în interiorul acestora există anumite modificări, însă el a dat vina pe cei care au copiat aceste manuscrise şi nu pe Matei, autorul.

De fapt, autorii Evangheliilor au fost cei care au modificat cuvintele textelor şi nu copiştii lor. Adăugirile se află întotdeauna în cărțile lui Matei, iar dacă aceste modificări s-au făcut abia apoi, la transcrierea manuscriselor, atunci acestea nu s-ar fi aflat întotdeauna în Cartea lui Matei. Învățatul Keys Man a avut dreptate atunci când a spus:

„Luca şi Matei au făcut în mod deliberat o mulțime de modificări la textul Evangheliei lui Marcu, care s-a aflat în posesia lor, din cauza unor motive religioase.”

2. Modificările evangheliştilor au apărut la copierea textelor sfinte

Autorii Noului Testament au modificat cărțile existente în Tora atunci când au copiat din acestea:

● Pavel a modificat textul atunci când a copiat din Cartea Psalmilor. El a spus:

„Căci este cu neputință ca sângele taurilor şi al țapilor să şteargă păcatele. ~ De aceea, când intră în lume, El zice: «Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; ~ n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat.»” [Evrei, 10:4-6]

Pavel a copiat din Cartea Psalmilor şi a modificat-o. În Psalmi, apare astfel:

„Tu nu doreşti nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispăşire.” [Psalmi, 40:6]

El a modificat **„tu mi-ai străpuns urechile”** cu **„Mi-ai pregătit un trup”**.

● Evangheliştii au modificat, de asemenea, toate acele lucruri pe care ei le atribuie Torei, dar care nu există cu adevărat în interiorul acesteia. Matei afirma cu privire la Hristos:

„A venit acolo şi a locuit într-o cetate numită Nazaret, ca să se împlinească ce fusese vestit prin proroci: că El va fi chemat Nazarinean.” [Matei, 2:23] Nu există un astfel de lucru în cărţile profeţilor.

Ceea ce confirmă că modificările survenite au fost ale lui Matei este ceea ce Filip i-a spus apostolului Natanael cu privire la Isus din Nazaret, fiind surprins că acest Hristos poate veni de la Nazaret:

„Natanael i-a zis: «Poate ieşi ceva bun din Nazaret?» «Vino şi vezi!», i-a răspuns Filip.” [Ioan, 1:46], dacă ar fi existat o profeţie despre Nazaret înainte, acesta nu ar fi fost atât de surprins la aflarea veştii.

Comentând asupra acestui verset, cel care a publicat ediţia asupra preoţiei iezuite a spus:

„Este dificil pentru noi să cunoaştem cu exactitate la care pasaj se referea Matei. Mai mult decât atât, învăţaţii

specializați în studiul Sfintei Biblii au spus: «Nazaret nu a cunoscut o importanță deosebită în timpurile străvechi, de aceea nu a fost menționat în Vechiul Testament, sau în Cărțile lui Iosif, sau în documentele egiptene, asiriene, hitite, feniciene sau aramaice care au existat înainte de naşterea lui Isus; acesta a fost menționat pentru prima dată în Evanghelie»”

● Un alt exemplu de modificare este cea în care Iacov şi Luca au vorbit despre oprirea ploii datorată rugăciunilor Profetului Ilie. Despre aceasta, ei au spus că a durat timp de trei ani şi şase luni, modificând astfel Vechiul Testament care spunea că ploaia s-a oprit în mai puțin de trei ani. Iacov a afirmat:

„Ilie era un om supus aceloraşi slăbiciuni ca şi noi; şi s-a rugat cu stăruință să nu plouă, şi n-a plouat deloc în țară trei ani şi şase luni.” [Iacov, 5:17]

Luca a fost de acord cu el şi a pretins că Isus (Pacea fie asupra lui!) a spus:

„Ba încă, adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani şi şase luni şi când a venit o foamete mare peste toată țara...” [Luca, 4:25]

Ei au copiat şi au modificat povestea, după cum am menționat deja, din Cartea Împăraților, în care se spune:

„Ilie, tişbitul, unul din locuitorii Galaadului, a zis lui Ahab: «... în anii aceştia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu.»” [1 Împărați, 17:1], apoi:

„Au trecut multe zile, şi cuvântul Domnului a vorbit astfel lui Ilie, în al treilea an: «Du-te şi înfățişează-te înaintea lui Ahab, ca să dau ploaie pe fața Pământului.»” [1 Împărați, 18:1]

A plouat în al treilea an, cel mai probabil la începutul anului, ceea ce înseamnă că ploaia s-a oprit în mai puțin de trei ani şi nu a durat trei ani şi jumătate după cum a fost menționat de Iacov şi Luca.

● Lui Pavel îi este atribuită descrierea Raiului, pe care Dumnezeu l-a pregătit petru credincioşi, după cum scrie în cărțile Profeților. El a spus:

„...Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” [1 Corinteni, 2:9]

Un astfel de verset nu se regăseşte în cărțile Profeților din Vechiul Testament.

● În cel de al cincizecilea capitol al Evangheliei, Matei îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra lui!) nişte lucruri care nu se regăsesc în Tora. El a spus:

„... Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău. ~ Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmaşii voştri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc şi rugați-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc." [Matei, 5:43-44]

Matei s-a referit la un verset din Levitic:

„Să nu te răzbuni şi să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți. Eu sunt Domnul." [Levitic, 19:18]

Nici măcar acest verset nu menționează nimic despre a îți urî duşmanii, fapt despre care Matei afirmă că se regăseşte în cărțile vechi (Vechiul Testament), iar aceasta nu este altceva decât o minciună şi o modificare a textului biblic. De aceea, preotul Samuel Yousuf a afirmat:

„Ne-a cerut Dumnezeu să urâm? Cineva ar putea crede că acest fapt s-a cerut în Vechiul Testament, însă nu există o

astfel de poruncă a lui Dumnezeu."[1] (Comparați cu Levitic, 19:18)

Evangheliştii au citat Profeția lui Zaharia, care spune:

„Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit şi biruitor, smerit şi călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe." [Zaharia, 9:9]

Însă, ca de obicei, nu au întâmpinat nicio dificultate atunci când au schimbat cuvintele după propriul plac acolo unde a fost necesar. Matei a spus:

„Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul care zice: ~ «Spuneți fiicei Sionului: „Iată, Împăratul tău vine la tine, blând şi călare pe un măgar, pe un măgăruş, mânzul unei măgărițe."»" [Matei, 21:4-5]

Matei a adus nenumărate schimbări textului, scurtându-l şi ştergând ceea ce nu se potrivea cu persoana lui Hristos. El a şters **„El este neprihănit şi biruitor"**, deoarece el a înțeles că Isus (Pacea fie asupra lui!) nu era regele aşteptat, care era drept şi victorios şi a păstrat doar aceste caracteristici: **„...**

1 „Introducere la Vechiul Testament", pastorul Samuel Yousuf, pg. 367

blând şi călare pe un măgar, pe un măgăruş, mânzul unei măgăriţe.”.

Ioan a făcut la fel şi a şters ceea ce şi Matei a şters şi a adăugat textului faptul că Isus (Pacea fie asupra lui!) a călărit pe un singur animal în loc de două. El a înțeles că acest călărit pe două animale nu se potrivea cu personalitatea lui Isus (Pacea fie asupra lui!). De asemenea, el a schimbat textul biblic de la **„Saltă de veselie, fiica Sionului!”** la **„Nu te teme, fiica Sionului; iată că Împăratul tău vine călare pe mânzul unei măgăriţe.” [Ioan, 12:15]**

Pavel nu a fost drept atunci când a citat fragmente din Cartea lui Isaia:

„Fiindcă este scris: "Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea şi orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.” [Romani, 14:11]

El a modificat textul Vechiului Testament de două ori, prima dată atunci când i-a atribuit lui Dumnezeu anumite cuvinte, spunând că El este Viu şi a doua oară atunci când a spus că limba Îl va slăvi pe Dumnezeu, în timp ce Isaia a vorbit de limba care va jura pe Dumnezeu. Isaia a spus:

„Pe Mine însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea, şi cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea şi orice limbă va jura pe Mine.” [Isaia, 45:23]

Mai mult decât atât, Matei a schimbat originea lui Hristos; el a şters tot ceea ce nu i-a plăcut şi a încercat să îl amăgească pe cititor. Matei a înțeles că fiii regelui Ioiachim nu puteau să stea pe tronul lui David, acest lucru fiindu-le interzis (vedeți Ieremia, 36:30-31), de aceea, el a şters numele lor dintre cele ale predecesorilor lui Hristos, temându-se că cititorii ar putea spune că Isus (Pacea fie asupra lui!) nu a stat pe tronul lui David. El a spus:

„Iosia a născut pe Iehonia şi frații lui, pe vremea strămutării în Babilon." [Matei, 1:11]

Se ştie că Iehonia este nepotul lui Iosia şi nu fiul său, el este fiul regelui uitat Ioiachim, fiul lui Iosia (vezi 1 Cronici, 3:14-15).

Luca a afirmat că Şelah era fiul lui Cainam, fiul lui Arpacşad şi acest lucru este diferit față de Tora:

„... fiul lui Eber, fiul lui Şelah, fiul lui Cainam, fiul lui Arpacşad..." [Luca, 3:35-36]

De asemenea, Cartea Facerii spune: **„Arpacşad a născut pe Şelah..." [Facerea, 10:24]**. Acest lucru este confirmat în următorul capitol, unde se spune că Arpacşad l-a avut pe fiul său, Şelah, la vârsta de 35 de ani: **„La vârsta de treizeci şi cinci de ani, Arpacşad a născut pe Şelah." [Facerea, 11: 12]**. În acest sens, vedeți şi (1Cronici, 1:18) şi (1Cronici 1:24). Numele de Cainam nu a fost niciodată menționat în Tora, iar ceea ce

Luca a spus este o modificare sau a crezut că Evanghelia a fost modificată şi, de aceea, a schimbat-o şi el.

Preotul Samaan Kalhun este de acord cu noi, spunând că, într-adevăr, aici există o modificare, însă nu este de acord asupra persoanei care este responsabilă. El consideră că:

„Numele de Cainam nu a fost niciodată menționat în Vechiul Testament evreiesc; acesta ar fi putut fi adăugat în mod accidental de către unul dintre copişti.”[1]

Astfel, în opinia sa, copiştii au fost responsabili pentru o astfel de modificare şi nu Luca. Cititorul îi poate atribui această modificare oricui doreşte (copistului sau lui Luca), însă va fi de acord cu noi că există o modificare în acest paragraf al textului biblic.

Luca a susținut că Isus (Pacea fie asupra lui!) a deschis cartea şi a citit propoziția din Isaia 61, pe care nu o mai putem găsi astăzi în textul biblic. Luca a afirmat:

„Şi I s-a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: ~ «Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, şi orbilor

1 „Convenţia celor doi evanghelişti”, Samaan Kalhun, pg. 86

căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați ~ şi să vestesc anul de îndurare al Domnului.»” [Luca, 4:17-19]

Spusele sale – **„să propovăduiesc robilor de război slobozirea, şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați”** – nu se află în pasajul din care Isus (Pacea fie asupra lui!) a citit (vezi Isaia, 61:1-3), la fel cum nu se află în cel de al doilea pasaj citat (vezi Isaia, 58:6).

Părintele Matta Al-Miskeen a menționat confuzia învățaților cu privire la acest pasaj şi a spus:

„Învățații au păreri diferite despre această modificare, după cum spun unii: acesta a fost adăugată mai târziu de către un creştin. Alți învățați, precum K. Prott, au spus că această schimbare este rezultatul combinării a două texte biblice din Liturghierul evreiesc. Învățatul B. Rike a spus cu curaj că Mesia însuşi a adăugat acest lucru sub autoritatea sa, ca Profet.”[1]

Cu toții au fost de acord că acest lucru este o adăugire la textul biblic şi că ea nu există în capitolul 61 al Cărții lui Isaia, însă ei nu au fost de acord cu privire la persoana care a făcut adăugirea: Hristos, evreii sau creştinii de mai târziu.

---

1 „Evanghelia după Luca”, Părintele Matta Al-Miskeen, pg. 202

În final, Matei a făcut şi el anumite schimbări atunci când a citat din cartea lui Mica, spunând:

„«În Betleemul din Iudeea», i-au răspuns ei, «căci iată ce a fost scris prin prorocul: ~ «Şi tu, Betleeme, țara lui Iuda, nu eşti nicidecum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; căci din tine va ieşi o Căpetenie, care va fi Păstorul poporului Meu Israel.»” [Matei, 2:5-6]

Profetul Mica nu a negat faptul că Betleemul este unul dintre cele mai mici cetăți evreieşti, însă a ales să îl descrie ca fiind cel mai mic dintre cetățile lui Iuda. El a spus:

„Şi tu, Betleeme Efrata, măcar că eşti prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuşi din tine Îmi va ieşi Cel ce va stăpâni peste Israel şi a cărui obârşie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei.” [Mica, 5:2]

3. Inventarea tiparului şi modificarea Noului Testament

În secolul al al-XVI lea, tiparul a fost inventat şi un nou tip de modificări şi-a făcut apariția. În cartea sa, *Evangheliile, originile şi dezvoltarea lor*, Frederick Grant şi George Caird în interpretarea sa au menționat că în anul 1516 Erasmus a realizat primul tipar.

În timpul domniei lui James I al Angliei şi Scoției, o conferință religioasă a avut loc în anul 1604, având ca rezultat formarea unui comitet al traducerilor format din protestanți. Acest comitet a fost responsabil cu producerea traducerii oficiale a Bibliei în limba engleză şi regele James I şi-a pus ştampila, iar prima ediție a apărut, în acest mod, în anul 1611 e.n. Această versiune, cea mai cunoscută din întreaga istorie a creştinătății, ce a fost tradusă în nenumărate limbi, a fost criticată în mod constant încă de pe timpul domniei regelui James. O petiție prezentată regelui spunea:

„Textele care sunt incluse în cartea noastră de rugăciune sunt mai mult sau mai puțin diferite de versiunea ebraică; cel mai probabil, două sute de subiecte au fost schimbate.”

Breton le-a spus preoților:

„Traducerea voastră englezească faimoasă a modificat cuvintele Vechiului Testament în opt sute patruzeci şi opt de puncte şi a făcut ca oamenii să respingă Noul Testament şi să meargă în Iad.”

În anul 1881, versiunea regelui James a fost revizuită, fiind numită Versiunea standard revizuită. Apoi, treizeci şi doi de teologi asistați de un consiliu consultativ reprezentat de cincizeci de secte religioase, a revizuit apoi în anul 1951, numind-o Versiunea standard revizuită (RSV). A fost revizuită

din nou în anul 1971 şi a primit acelaşi nume (RSV). În introducerea acestei ediții, putem citi:

„Textele versiunii regelui James au nenumărate erori... aceste erori sunt multe şi serioase, care necesită revizuirea."

Versiunea standard revizuită a şters pasajul celebru al lui Ioan cu privire la Trinitate (vezi 1 Ioan, 5:7) şi sfârşitul Evangheliei după Marcu (16:9-20).[1]

Dezvoltarea textului Noului Testament a fost posibilă, conform catolicilor, după cum chiar aceştia au menționat acest lucru în prefața Noului Testament, în care spun:

„Astăzi, putem spune că textul Noului Testament este fixat într-o manieră bună şi nu mai este nevoie ca acesta să fie revizuit, cu excepția cazului în care vom găsi noi documente."[2]

Catolicii au realizat versiunea latină a Bibliei după propriile dorințe şi au numit-o *„Duay"*. Aceasta a fost tipărită pentru prima dată în anul 1582 şi apoi a fost retipărită în anul 1609.

---

1 „Adevărul revelat, Rahmatu Allah Al-Hindi", vol. 2, pp. 572-573; „Dezbaterea modernă", Ahmad Deedat, pp. 133-139; „Este Biblia cuvântul lui Dumnezeu?", Ahmad Deedat, pp. 18-19

2 „Difereneţe în traducerile Sfintei Biblii", Ahmad Abd Al-Wahab, pg. 26

Această versiune este diferită de versiunea contemporană a regelui James în mai multe puncte. Cele mai importante lucruri adăugate au fost cele şapte cărți ale Torei (Apocrife), care nu există în versiunea protestantă a traducerii Bibliei regelui James.

Exemple de modificări ale acestei versiuni

Cei care au modificat Evangheliile au încercat să utilizeze diferite căi: au adăugat în mod deliberat anumite lucruri la textul tipărit, punându-le între paranteze pentru a indica absența acestora din manuscrisele mai vechi şi au spus că acestea sunt adăugiri explicative. Cu toate acestea, în alte versiuni, parantezele dispar şi ceea ce se afla între paranteze devine parte din textul sacru. În alte versiuni, ei au şters textul din paranteze şi parantezele în sine. Care dintre aceste texte reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu?! Cine are dreptul de a adăuga sau de a şterge părți din Biblia cea Sfântă?! Oare acest fapt nu creşte pedeapsa pentru cel care adaugă anumite lucruri în Carte sau care şterge nume din Cartea vieții şi cetatea cea sfântă atunci când şterge o anumită Carte a Bibliei? (vezi Apocalipsa, 22:18-19).

Un exemplu de alterare a acestor versiuni a fost menționată în prima Epistolă a lui Ioan, care spune:

„Trei sunt cei care care înregistrează mărturiile în Paradis: Tatăl, Cuvântul şi Sfântul Duh şi toate acestea trei sunt unul singur. De asemenea, trei sunt cei care primesc mărturia pe Pământ: Duhul, apa şi sângele şi acestea trei sunt adunate într-unul singur.”

Primul pasaj nu se află în primul manuscris şi nici nu a fost menționat în cadrul Consiliului de la Niceea. Acesta se regăseşte în toate traducerile Noului Testament care au fost tipărite după secolul al şaisprezecelea e.n. Este binecunoscut faptul că adăugirile din acest text sunt necesare pentru a asigura credința în doctrina Trinității, căreia îi lipseau aceste evidențe puternice.

Teologii creştini, printre care Crespak, Schulz, Horne, colectorii interpretării lui Henry, Eckstein şi reverendul Fender, au recunoscut că acest text este o adăugire şi că Martin Luther a omis acest fapt din traducerea sa. Isaac Newton a scris o scrisoare de cincizeci de pagini prin care a dovedit modificările survenite asupra acestui verset, care a rămas în toate edițiile şi traducerile realizate în nenumărate limbi până la mijlocul acestui secol.

În anul 1952, comitetul de revizuire a Sfintei Biblii a realizat noua versiune standard revizuită a acesteia; iar acest text este

unul dintre textele şterse din unele traduceri ale Bibliei.[1] În unele versiuni, ei au pus anumite paranteze pentru a arăta că nu există niciun manuscris vechi. Cu toate acestea, aceste paragrafe au devenit parte din text, apărând fără acele paranteze, în multe versiuni din întreaga lume. Alte versiuni au şters acest text considerându-l, în ciuda importanței sale teologice, a fi doar o adăugire în textul biblic.

Învățații au justificat aceste ştergeri din textul biblic spunând: *„Aceste modificări se regăsesc în câteva dinte vechile manuscrise latine.”*, aceasta însemnând că au fost adăugate de către cei care au tradus cartea din greacă în latină. Trebuie menționat că traducerea latină St. Jerome (Vulgata) nu conține acest pasaj. Ei au şters, de asemenea, şi singurele două pasaje care vorbeau despre ascensiunea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) în Ceruri aşa cum apăreau la Marcu (16:19) şi Luca (24:51). Ei au şters aceste pasaje din RSV în anul 1952, dar au rămas în celelalte traduceri.

Evanghelia după Marcu (16:9-20) şi Luca (24:51) au fost revizuite în următoarea ediție, care a purtat acelaşi nume

---

1 „Adevărul revelat”, vol. 2, pp. 497-504; „Adevărata evidenţă a modificărilor din vechile cărţi”, Ahmad Abd Al-Wahab, pp. 34-38; „Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?”, Ahmad Deedat, pp. 26-28

(RSV)[1]. Cu toate acestea, cea mai cunoscută traducere în limba arabă a adăugat concluzia asupra Evangheliei lui Marcu în paranteze şi a indicat pe marginea acesteia că *„Acestea nu apar în vechile manuscrise.”*

De asemenea, există modificări ale Evangheliei lui Marcu care au apărut în câteva copii ale acesteia. Astfel, găsim:

„Şi, dacă în vreun loc nu vă vor primi şi nu vă vor asculta, să plecați de acolo şi să scuturați îndată praful de sub picioarele voastre, ca mărturie pentru ei. Adevărat vă spun că, în Ziua Judecății, va fi mai uşor pentru pământul Sodomei şi Gomorei decât pentru cetatea aceea.” [Marcu, 6:11]

În noua versiune a Noului Testament nu poate fi găsit cel de al doilea pasaj, care începe cu **„Adevărat vă spun”**. În alte copii, apare o notă între paranteze cu o explicație asemeni următoarei: **„Unele copii greceşti continuă cele spuse: «Adevărat vă spun că în Ziua Judecății va fi mai uşor pentru cetățile Sodoma şi Gomora decât pentru oamenii acestei cetăți.»”** Mai mult decât atât, în alte versiuni, aceste paranteze au fost şterse şi ceea ce se găsea între paranteze au fost adăugate textului biblic. Altele au şters de tot parantezele şi conținutul acestora. Este acest pasaj Cuvântul lui Dumnezeu

1 „Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?”, Ahmad Deedat, pp. 26-28; „Două dezbateri în Stockholm”, Ahmad Deedat, pg. 65

sau nu? Aceasta este o întrebare pe care o adresăm celor care încă mai cred că Biblia cea Sfântă este protejată de orice fel de modificare şi că dispariția Cerurilor şi a Pământului este mult mai uşoară decât scrierea unei scrisori.

Acelaşi tip de modificare poată fi observată adesea în mai multe versete biblice, precum următorul: Matei a afirmat: **„... Căci a Ta este Împărăția şi puterea şi slava în veci...” [Matei, 6:13]**, în timp ce la Pavel apare: **„...să nu mâncați, din pricina celui ce v-a înştiințat şi din pricina cugetului; căci al Domnului este Pământul şi tot ce cuprinde el.” [1 Corinteni, 10:28]**

În alte capitole ale Bibliei, teologii ezită să includă anumite pasaje, deoarece ei nu s-au pus de acord cu privire la originalitatea acestora; în timp ce în alte versiuni ei adaugă aceste lucruri între paranteze, iar altele le şterg definitiv. Cu toate acestea, ei nu i-au prevenit pe ceilalți teologi cu privire la aceste pasaje, care, neştiind acest fapt, au adăugat ceea ce era în paranteze ca parte a Cuvântului lui Dumnezeu, despre care afirmă că nu se schimbă!

Matei a spus:

„După ce L-au răstignit, I-au împărțit hainele între ei, trăgând la sorți, (pentru ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul care zice: «Şi-au împărțit hainele Mele între ei,

şi pentru cămaşa Mea au tras la sorţi.»)" [Matei, 27:35; Noul Testament din versiunea Wycliffe]

În versiunea regelui James, precum şi în alte versiuni au şters ceea ce se afla între paranteze şi au adăugat ceea ce se afla în interiorul acestora ca fiind parte din text:

„După ce L-au răstignit, I-au împărţit hainele între ei, trăgând la sorţi, pentru ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul care zice: «Şi-au împărţit hainele Mele între ei, şi pentru cămaşa Mea au tras la sorţi.»" [Matei, 27:35; KJV]

Însă, alte traduceri au şters parantezele şi textul:

„După ce L-au răstignit, I-au împărţit hainele între ei, trăgând la sorţi." [Matei, 27:35, Versiunea Standard, Noua Versiune internaţională – Uk şi Noua Versiune internaţională de astăzi]

Matei a spus:

„Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi mâncaţi casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceţi Rugăciuni lungi; de aceea veţi lua o mai mare osândă." [Matei, 23:14]

În versiunea regelui James, au adăugat o notă şi au specificat pe marginea acesteia următorul paragraf: *„Unele manuscrise nu conţin versetul 14"*.

Teologii creştini au modificat sfârşitul Scrisorii către Evrei, iar acest lucru a fost realizat de către un scriitor necunoscut:

„«L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de îngeri, l-ai încununat cu slavă şi cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: ~ toate le-ai supus sub picioarele lui.» În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuşi, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse." [Evrei, 2:7-8]

Multe ediții au şters această secvență din text: **„... l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale..."** şi l-au înlocuit cu: **„L-au încununat cu slavă şi onoare, supunând toate sub picioarele lui."**.

Acest autor necunoscut al Scrisorii către Evrei a spus:

„Pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: «Chiar un dobitoc, dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre sau străpuns cu săgeata.»" [Evrei, 12:20]

Această frază: **„...să fie ucis cu pietre sau străpuns cu săgeata."** a fost ştearsă din numeroase ediții, în timp ce multe dintre traducerile arabe tind să considere aceste cuvinte ca aparținând lui Dumnezeu, despre care afirmă că vor rămâne neschimbate pentru totdeauna!

Mai mult decât atât, anumiți teologi adaugă sau şterg cuvinte din textul biblic, fără a utiliza paranteze pentru acest lucru aşa cum a fost menționat în Cartea Faptelor Apostolilor în versiunea protestantă şi catolică, în ceea ce priveşte povestea lui Filip şi a servitorului reginei din Abisinia. Astfel, găsim scris:

„Pe când îşi urmau ei drumul, au dat peste o apă. Şi famenul a zis: «Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?» ~ Filip a zis: «Dacă crezi din toată inima, se poate.» Famenul a răspuns: «Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.» ~ A poruncit să stea carul, s-au coborât amândoi în apă, şi Filip a botezat pe famen.” [Faptele Apostolilor, 8:36-38; KJV]

Acest verset: **„Filip a zis: «Dacă crezi din toată inima, se poate.» Famenul a răspuns: «Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.»”** care menționează cuvintele lor după ce au văzut apa, nu se regăseşte în Noua Versiune internațională, Noua Versiune internațională de astăzi şi Noua Versiune internațională a cititorilor, în care apare sub forma următoare: **„... Şi famenul a zis: «Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?» A poruncit să stea carul, s-au coborât amândoi în apă, şi Filip a botezat pe famen.”** Motivul pentru care aceste cuvinte au fost şterse este acela că ele nu apar în vechile manuscrise.

Un alt exemplu este modificarea întrebării lui Isus (Pacea fie asupra lui!) adresată orbului ce a fost vindecat: **„Isus a auzit că l-au dat afară; şi, când l-a găsit, i-a zis: «Crezi tu în Fiul Omului?»” [Ioan, 9:35]** Teologii au modificat aceste cuvinte în multe ediții, spunând: **„Isus a auzit că l-au dat afară; şi, când l-a găsit, i-a zis: «Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?»”**[1]

Şi în Cartea lui Luca, găsim că Isus (Pacea fie asupra lui!) le-a spus evreilor: **„Pe urmă le-a zis: «Cine dintre voi, dacă-i cade copilul sau boul în fântână, nu-l va scoate îndată afară, în ziua Sabatului?»” [Luca, 14:5]**, iar mulți traducători au schimbat cuvântul „bou” cu acela de „fiu”.

Toate aceste lucruri ar putea crea confuzia cititorilor şi aduce o întrebare pe buzele acestora: care dintre toate aceste pasaje reprezintă, cu adevărat, Cuvântul lui Dumnezeu?

---

1 Pentru a putea vedea mai multe despre aceste modificări, vezi şi Matei 18/11, 19/9, 20/16, 23/14, Marcu 7/8, 7/16, 9/44, 10/21, 11/26, 15/28, Luca 1/28, 8/45, 11/11, 17/36, 23/17, 24/42, Ioan 3/13, 11/51, Faptele Apostolilor 9/5-6, 15/34, 24/6-7, 28/29, Romani şi alte părţi din textul biblic

Contrazicerile din Evanghelii

În Coranul cel Glorios găsim scris:

„Oare nu cugetă ei la Coran? Dacă ar fi el de la altcineva decât de la Allah, ar găsi ei multe nepotriviri!” [Coran, Surat An-Nisa’, 4:82]

Acest verset oferă un criteriu valid pentru a verifica autenticitatea oricărei cărți ce îi este atribuită lui Dumnezeu Cel Atotputernic (Allah subhanahu wa ta’ala). Oamenii fac greşeli; ei pot uita şi deveni confuzi odată cu trecerea timpului, fapt pentru care scrierile lor sunt pline de astfel de greşeli de natură umană.

Dacă aplicăm această regulă celor patru Evanghelii şi Epistolelor, vom putea observa efectul acestor incursiuni de natură umană în scrierile evangheliştilor, ei creând diverse contradicții în lucrurile pe care le-au menționat în scrierile lor. Existența acestor contradicții dovedesc că aceste cărți nu reprezintă, de fapt, Cuvântul lui Dumnezeu şi nu pot fi parte a Cuvântului lui Dumnezeu, aşa cum Acesta a fost revelat unora dintre apostolii lui Hristos.

Creştinii admit validitatea acestui criteriu, iar interpreții Noului Testament explică aceste contradicții ce se află departe

de adevărul revelat prin faptul că ei cred că ele sunt parte a greşelilor de natură umană şi nu cărților lui Dumnezeu.

Creştinii cred în cele patru Evanghelii, fiecare dintre acestea spunând povestea lui Hristos; de aceea, fiecare dintre aceste poveşti ar trebui să fie asemănătoare în ceea ce priveşte conținutul şi semnificațiile sau, cel puțin, să se completeze una pe alta astfel încât acestea să constituie o biografie completă a lui Hristos. Cu toate acestea, atunci când sunt comparate textele Evangheliilor cu privire la acelaşi eveniment, nu găsim altceva decât contradicții, ceea ce face imposibil ca mintea să conceapă că este vorba de unul şi acelaşi eveniment.

Luând în considerare aceste contradicții, a fost necesar pentru creştini să aleagă unele dintre aceste Evanghelii sau o parte dintre poveştile pe care acestea le spun şi să le transforme în texte sacre şi să le respingă pe altele. Mai mult decât atât, ei au admis că cele patru Evanghelii sunt scrieri ale oamenilor, fapt pentru care cititorii ar trebui să înțeleagă de unde provin toate aceste contradicții. Noi respingem cu insistență faptul că toate acestea ar fi Cuvântul lui Dumnezeu. Aşadar, se naşte întrebarea: care sunt contradicțiile din interiorul Evangheliilor?

Exemple de contradicții existente în Noul Testament

Învățații au oferit nenumărate exemple de contradicții care se găsesc în cele patru Evanghelii şi în textul Epistolelor; unele dintre acestea relatează poveşti asemănătoare, altele îl fac pe Isus (Pacea fie asupra lui!) să se contrazică el însuşi, în principal în ceea ce priveşte răstignirea sa, iar alții se contrazic cu privire la Vechiul Testament.

1. Contrazicerile evangheliştilor cu privire la înregistrarea evenimentelor

● Originea lui Isus (Pacea fie asupra lui!)

Probabil cele mai puternice şi importante contradicții existente în Noul Testament sunt cele din Cărțile lui Matei (1:1-17) şi a lui Luca (3:23-28), care fac referire la originea lui Iosif, dulgherul. Învățații au descoperit anumite notificații cu privire la această genealogie, incluzând:

♦ Luca şi Matei au fost de acord cu începutul genealogiei lui Iosif dulgherul, apoi s-au diferențiat, după care s-au intersectat din nou prin intermediul lui Zorobabel, fiul lui Salatiel, pe care Matei îl consideră a fi cel de al zecelea

strămoş al lui Iosif dulgherul, în timp ce Luca îl consideră a fi cel de al nouăsprezecelea strămoş. Apoi, cei doi evanghelişti s-au contrazis din nou, deoarece Matei l-a făcut pe Hristos descendent dintre regii lui Israel, Solomon, Roboam, Abia, Asa, Iosafat apoi, iar Luca l-a plasat printre descendenții lui Natan, fiul lui David, iar niciunul dintre fiii acestuia nu se numără printre regii lui Israel.

♦ Este de neconceput ca Isus Hristos să fie descendentul a doi frați, Solomon şi Natan, ambii fiii lui David, iar acelaşi lucru se poate spune şi despre Zorobabel şi tatăl său, Salatiel. Iarăşi nu este clar dacă fiecare dintre aceştia (Hristos, Zorobabel şi Salatiel) este descendentul lui Solomon sau al fratelui acestuia, Natan.

♦ Diferența dintre cele două liste de nume este mult prea mare, mergând până acolo încât face imposibil ca acestea două să poată fi combinate. Sunt diferențe în ceea ce priveşte numărul de generații şi nume; este un dezechilibru între aceste genealogii şi din ele au fost şterşi anumiți strămoşi.

♦Matei a fost tentat să dividă aceste genealogii în trei grupe, care cuprindeau câte paisprezece strămoşi de fiecare. El a spus:

„Deci de la Avraam până la David sunt paisprezece neamuri de toate; de la David până la strămutarea în Babilon

sunt paisprezece neamuri; şi de la strămutarea în Babilon până la Hristos sunt paisprezece neamuri." [Matei, 1:17]

Cu toate acestea, Matei nu a menționat aceleaşi numere, ci a amintit doar doisprezece strămoşi existenți de la Hristos până la strămutarea la Babilon. El a şters un număr important din cea de a doua listă pentru a păstra numărul de 14; el a şters trei nume dintre Iorim şi Ozia. Aceştia sunt Ahazia, fiul lui Ioram, fiul său, Ioaş, şi fiul său, Amaziah, tatăl lui Azaria. Următorul tabel arată în mod clar aceste contradicții. El compară lista aşa cum a fost ea scrisă de către Luca, cu cea scrisă de către Matei, şi cu cea descrisă în 1 Cronici, privind genealogia lui Isus (Pacea fie asupra lui!) între David şi Iosif dulgherul. Astfel, vom putea observa numele pe care Matei le-a şters pentru a face propria sa listă. El a şters o parte din genealogia lui Hristos din dorința de a îşi atinge propriul său scop.

Nr.	Matei [1:1-17]	Cronici [3:10-19]	Luca [3:23-28]	Nr.	Matei [1:1-17]	Cronici [3:10-19]	Luca [3:23-28]
1.	David	David	David	22.	Zorobabel	Zorobabel	Salatiel

2.	Solomon	Solomon	Natan	23.	Abiud		Zorobabel
3.	Roboam	Roboam	Matata	24.	Eliachim		Resa
4.	Abia	Abia	Mena	25.	Azor		Ioanan
5.	Asa	Asa	Melea	26.	Sadoc		Ioda
6.	Iosafat	Iosafat	Eliachim	27.	Achim		Ioseh
7.	Ioram	Ioram	Ionam	28.	Eliud		Semei
8.	...	Ahazia	Iosif	29.	Eleazar		Matatia
9.	...	Ioas	Iuda	30.	Matan		Maat
10.	...	Amația	Simeon	31.	Iacov		Nagai
11.	Ozia	Azaria	Levi	32.	Iosif		Esli

12.	Ioatam	Iotam	Matat	33.			Naum
13.	Ahaz	Ahaz	Iorim	34.			Amos
14.	Ezechia	Ezechia	Eliezer	35.			Matatia
15.	Manase	Manase	Isus	36.			Iosif
16.	Aman	Aman	Er	37.			Ianai
17.	Iosia	Iosia	Elmadam	38.			Melhi
18.	...	Iohanan	Cosam	39.			Levi
19.	Iehonia	Ioiachim	Adi	40.			Matat
20.	Salatiel	...	Melhi	41.			Eli
21.	...	Pedaia	Neri	42.			Iosif

● Cine a cerut Împărăția: mama sau cei doi fii?

Cu privire la acest eveniment, Matei l-a contrazis pe Marcu atunci când a spus:

„Atunci mama fiilor lui Zebedei s-a apropiat de Isus împreună cu fiii ei şi I s-a închinat, vrând să-I facă o cerere. ~ El a întrebat-o: «Ce vrei?» «Porunceşte», i-a zis ea, «ca, în Împărăția Ta, aceşti doi fii ai mei să şadă unul la dreapta şi altul la stânga Ta.» ~ Drept răspuns Isus a zis: «Nu ştiți ce cereți.»...” [Matei, 20:20-22]

Marcu a spus aceeaşi poveste, însă cei doi fii sunt cei care cer Împărăția şi nu mama lor. El a spus:

„Fiii lui Zebedei, Iacov şi Ioan, au venit la Isus şi I-au zis: «Învățătorule, am vrea să ne faci ce-Ți vom cere.» ~ El le-a zis: «Ce voiți să vă fac?» ~ «Dă-ne», I-au zis ei, «să şedem unul la dreapta Ta, şi altul la stânga Ta, când vei fi îmbrăcat în slava Ta.» ~ Isus le-a răspuns: «Nu ştiți ce cereți.»...” [Marcu, 10:35-38]

Despre acest verset, în interpretarea sa cu privire la Evanghelia lui Matei (pag. 324), John Fenton a spus:

„Matei a făcut câteva modificări în Evanghelia lui Marcu. Cel mai important lucru este acela că în Evanghelia lui Marcu

cei doi apostoli cer Împărăția de la Isus, în timp ce în Evanghelia lui Matei mama acestora cere acest fapt de la Isus.”

● Le-a cerut Isus (Pacea fie asupra lui!) apostolilor săi ajutorul sau nu?

Marcu a vorbit despre recomandarea făcută de Isus (Pacea fie asupra lui!) apostolilor săi după ce el le-a oferit puterea asupra spiritului impur. El a spus:

„Le-a poruncit să nu ia nimic cu ei pe drum decât un toiag; să n-aibă nici pâine, nici traistă, nici bani de aramă la brâu; ~ să se încalțe cu sandale şi să nu se îmbrace cu două haine.” [Marcu, 6:8-9]

Însă, acest lucru se diferențiază de cele afirmate în Evanghelia lui Luca. Aici, găsim:

„Apoi i-a trimis să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu şi să tămăduiască pe cei bolnavi. ~ «Să nu luați nimic cu voi pe drum», le-a zis El, «nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici bani, nici două haine.»” [Luca, 9:2-3]

Evanghelia după Matei o contrazice pe cea a lui Marcu, spunând să nu ia cu ei haine sau încălțări, toate acestea fiindu-i atribuite lui Isus (Pacea fie asupra lui!):

„Să nu luați nici aur, nici argint, nici aramă în brâiele voastre, ~ nici traistă pentru drum, nici două haine, nici încălțăminte, nici toiag, căci vrednic este lucrătorul de hrana lui.” [Matei, 10:9-10]

● Au auzit ei Vocea lui Dumnezeu sau Vocea lui Dumnezeu nu poate fi auzită?

Ioan ne-a vorbit despre Dumnezeu Tatăl, atunci când a spus:

„Şi Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El însuşi despre Mine. Voi nu I-ați auzit niciodată glasul, nu I-ați văzut deloc fața.” [Ioan, 5:37]

Astfel, nimeni nu poate auzi Vocea lui Dumnezeu. Însă, ceilalți trei evanghelişti au vorbit despre faptul că Vocea lui Dumnezeu a fost auzită de către oameni după ce botezul pe care Ioan Botezătorul i l-a făcut lui Hristos. Marcu a spus:

„Şi din ceruri s-a auzit un glas care zicea: «Tu eşti Fiul Meu preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea.»” [Marcu, 1:11] şi vezi şi Matei (17:5) şi Luca (3:22).

● Este Ioan Botezătorul, Ilie?

Ioan a spus că preoții şi Leviticul au fost trimişi la Ioan Botezătorul pentru a îl întreba asupra identității sale. Ei l-au întrebat astfel:

„... «Dar cine eşti? Eşti Ilie?» Şi el a zis: «Nu sunt!»...” [Ioan, 1:21]

Cu toate acestea, Matei a menționat că Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a spus lui Ioan Botezătorul că este Ilie:

„Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuşi, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el ~ [...] Şi, dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie care trebuia să vină. Cine are urechi de auzit să audă.” [Matei, 11:11-15]

În alt verset, Isus (Pacea fie asupra lui!) spune cu referire la Ioan Botezătorul: **„Dar Eu vă spun că Ilie a şi venit, şi ei i-au făcut ce au vrut, după cum este scris despre el.” [Marcu, 9:13]**, acestea semnificând că unul dintre aceşti Profeți este mincinos sau că cei are au scris Evangheliile sunt mincinoşi.

● Când s-a ofilit smochinul?

Evangheliile menționează că Isus Hristos a venit la un smochin şi atunci când nu a găsit niciun fruct în acesta s-a rugat ca smochinul să nu mai poată face fructe vreodată:

„«... De acum încolo, în veac să nu mai dea rod din tine!» Şi îndată smochinul s-a uscat. ~ Ucenicii, când au văzut acest lucru, s-au mirat...” [Matei, 21:19-20]

Marcu a contrazis acest fapt, deoarece, atunci când a menționat Rugăciunea lui Isus, el a spus:

„Ori de câte ori se însera, Isus ieşea afară din cetate. ~ Dimineața, când treceau pe lângă smochin, ucenicii l-au văzut uscat din rădăcini. ~ Petru şi-a adus aminte de cele petrecute şi a zis lui Isus: «Învățătorule, uite că smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat.»” [Marcu, 11:19-21]

Aceasta înseamnă că smochinul nu s-a uscat dintr-odată şi că apostolii nu au cunoscut acest lucru până a doua zi.

• A venit sutaşul[1] la Isus (Pacea fie asupra lui!)?

Matei a menționat că atunci când Isus (Pacea fie asupra lui!) a intrat în Capernaum **„s-a apropiat de El un sutaş, care-L ruga ~ şi-I zicea: «Doamne, robul meu zace în casă slăbănog şi se chinuie cumplit.»” [Matei, 8:5-6]**

1 Comandant peste 100 de soldaţi; centurion

Luca a spus aceeaşi poveste, însă a menționat că sutaşul nu s-a apropiat de Isus (Pacea fie asupra lui!), însă **„Fiindcă auzise vorbindu-se despre Isus, sutaşul a trimis la El pe nişte bătrâni ai iudeilor, ca să-L roage să vină să vindece pe robul lui. ~ Aceştia au venit la Isus, L-au rugat cu tot dinadinsul...” [Luca, 7:3-4]**

Astfel, sutaşul a venit sau nu la Isus (Pacea fie asupra lui!)?!

● Când a avut loc povestea aplicării mirului asupra picioarelor lui Isus (Pacea fie asupra lui!)?

Cele patru Evanghelii vorbesc despre femeia cea păcătoasă care a aplicat mir pe picioarele lui Isus (Pacea fie asupra lui!) şi apoi a şters picioarele acestuia cu propriul ei păr. Evangheliştii nu s-au pus de acord cu privire la timpul în care a avut loc această întâmplare; Luca a spus că aceasta a avut loc la începerea predicilor lui Isus (Pacea fie asupra lui!), în timp ce ceilalți spun că acest lucru a avut loc în momentul răstignirii sale, iar ei nu se pun de acord cu privire la momentul exact, dacă aceasta s-a întâmplat cu două sau cu şase zile înainte de presupusa sa moarte. Luca a spus că acest lucru s-a întâmplat în momentul începerii predicării de către Isus (Pacea fie asupra lui!) (vezi Luca, 7:36-50), în timpul vieții lui Ioan Botezătorul. El a menționat că Ioan Botezătorul i-a trimis pe apostoli la Isus (Pacea fie asupra lui!) (vezi Luca, 7:19-23). Cu

toate acestea, Marcu pretinde că această poveste s-a petrecut cu două zile înainte de presupusa moarte al lui Isus (Pacea fie asupra lui!):

„După două zile era praznicul Paştilor şi al Azimelor. Preoții cei mai de seamă şi cărturarii căutau cum să prindă pe Isus cu vicleşug şi să-L omoare. ~ Căci ziceau: «Nu în timpul praznicului, ca nu cumva să se facă tulburare în norod.» ~ [...] a venit o femeie care avea un vas de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump; şi, după ce a spart vasul, a turnat mirul pe capul lui Isus." [Marcu, 14:1-3]

Praznicul despre care Marcu vorbeşte face referire la momentul în care răstignirea lui Isus a avut loc.

Ioan pretinde că această poveste a avut loc cu şase zile înainte de răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra lui!). El a spus:

„Cu şase zile înainte de Paşti ~ [...] Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus şi I-a şters picioarele cu părul ei..." [Ioan, 12:1-3]

El a vorbit despre aceeaşi răstignire pe care şi Marcu o menționase şi atunci când a avut loc această poveste?! Duhul Sfânt a făcut greşeli atunci când i-a vestit pe apostoli despre acest lucru sau evangheliştii au greşit?!

● Diavolul l-a încercat pe Isus (Pacea fie asupra lui!) întâi pe munte sau în interiorul templului?

Evangheliştii au specificat că diavolul l-a încercat pe Isus (Pacea fie asupra lui!) în două locuri, o dată în Ierusalim, la templu, şi a doua oară pe un munte foarte înalt. Cu toate acestea, evangheliştii nu au aceeaşi opinie cu privire la ordinea în care cele două evenimente au avut loc. Matei crede că Isus (Pacea fie asupra lui!) a fost testat întâi la templu şi apoi pe munte:

„Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe streaşina Templului ~ şi I-a zis: «Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos.» ~ [...] Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii şi strălucirea lor...” [Matei, 4:5-8]

Matei îl contrazice astfel pe Luca, care a considerat că primul test s-a petrecut pe munte:

„Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile Pământului ~ şi I-a zis: «Ție Îți voi da toată stăpânirea şi slava [...]»~ Diavolul L-a dus apoi în Ierusalim, L-a aşezat pe streaşina acoperişului Templului şi I-a zis: «Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos de aici.»” [Luca, 4:5-9]

Preotul dr. Ibrahim Said este confuz în ceea ce priveşte ordinea acestor două evenimente; el nu poate găsi nimic care să rezolve confuzia sa şi a cititorilor. El a spus:

„Mulți dintre învățații secolelor trecute tind să accepte ordinea menționată în Evanghelia lui Matei, în timp ce învățații contemporani preferă ordinea menționată în Evanghelia lui Luca.”[1]

Întrebare care se pune este: care dintre cele două evenimente a avut loc primul?! Acesta este unul dintre punctele dificile ale Noului Testament.

● Când s-au arătat Ilie şi Moise în fața apostolilor?

Evangheliştii au menționat faptul că apariția lui Ilie şi a lui Moise în fața apostolilor s-a petrecut după ce ei au mers cu Isus (Pacea fie asupra lui!) pe munte pentru a se ruga, la câteva zile după ce Isus (Pacea fie asupra lui!) părăsise cetatea. Cu toate acestea, ei nu sunt de acord cu privire la durata acestui eveniment: dacă a durat şase sau opt zile. Luca a spus:

---

1 „Interpretarea Evangheliei potrivit lui Luca”, dr. Ibrahim Said, pg. 85

„Cam la opt zile după cuvintele acestea, Isus a luat cu El pe Petru, pe Ioan şi pe Iacov şi S-a suit pe munte să Se roage." [Luca, 9:28]

Matei îl contrazice pe acesta atunci când spune:

„După şase zile, Isus a luat cu El pe Petru, Iacov şi Ioan, fratele lui, şi i-a dus la o parte pe un munte înalt." [Matei, 17:1]

Astfel, se naşte întrebarea: Ilie şi cu Moise au apărut în fața apostolilor după şase sau opt zile?!

Într-o încercare disperată de a rezolva această contradicție, părintele Matta Al-Miskeen a spus:

„Această confuzie este cauzată probabil de faptul că Sfântul Matei nu a numărat ziua de sâmbătă de la mijloc, în timp ce Sfântul Luca a socotit şi ziua în care Sfântul Petru a vorbit despre Isus."[1]

Sperăm că cititorii sunt conştienți de faptul că termenul de „probabil" indică faptul că afirmația sa este o supoziție care nu are nicio bază; ar fi mult mai bine şi mai etic să afirmăm că unul dintre evanghelişti a făcut o greşeală.

---

1 „Evanghelia după Matei", părintele Matta Al-Miskeen, pg. 502

● A fost Avraam motivat doar de credință sau nu?

Una dintre cele mai importante contradicții care există în Noul Testament este diferența dintre importanța faptelor pentru obținerea dreptății cu cea a credinței. Pavel a diminuat importanța faptelor şi a considerat că aceasta nu aduce niciun beneficiu în fața lui Dumnezeu. El a făcut referire la dreptatea lui Avraam (Pacea fie asupra lui!) înainte de a primi credința şi înainte de a îşi lua angajamente în fața lui Allah. El consideră că faptele fac parte din dreptatea pe care Dumnezeu i-a oferit-o. El afirmă:

„Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. ~ Căci ce zice Scriptura? «Avraam a crezut pe Dumnezeu, şi aceasta i s-a socotit ca neprihănire.» ~ Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socoteşte nu ca un har, ci ca ceva datorat; ~ pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socoteşte pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire. ~ Tot astfel, şi David numeşte fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socoteşte neprihănit." [Romani, 4:2-6]

Credința, fără fapte, este calea către dreptate şi putem observa modul în care şi Avraam a fost motivat de către

credință; tot astfel trebuie să acționeze şi dreptcredincioşii, aşa cum spune şi doctrina apostolului Pavel:

„Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.” [Romani, 3:28]

Apostolul Iacov nu a fost de acord cu acesta, ba chiar l-a contrazis, deoarece el consideră că a avea credință fără fapte nu înseamnă nimic; aceasta nu este decât credință moartă. Contrazicându-l pe Pavel, el a făcut referire la dreptatea lui Avraam, afirmând că doar credința nu a fost suficientă pentru a îl face pe Avraam un om drept. Iacov a afirmat:

„ Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? ~ Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, şi, prin fapte, credința a ajuns desăvârşită. ~ Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu, şi i s-a socotit ca neprihănire"; şi el a fost numit "prietenul lui Dumnezeu.» ~ Vedeți, dar, că omul este socotit neprihănit prin fapte, şi nu numai prin credință. Tot aşa, curva Rahav: n-a fost socotită şi ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli şi i-a scos afară pe altă cale? ~ După cum trupul fără duh este mort, tot aşa şi credința fără fapte este moartă.” [Iacov, 2:21-26]

A fost Avraam motivat doar de credință sau credința fără fapte este asemeni unui trup mort?

● Unde a avut loc predica lui Isus (Pacea fie asupra lui!)?

Evangheliştii au menționat predica cea lungă pe care Hristos le-a oferit-o apostolilor săi, prin care el îi compătimea pe cei săraci şi flămânzi şi îi amenința pe cei bogați. Cu toate acestea, apostolii nu s-au pus de acord cu privire la locul în care aceasta a avut loc. Matei a considerat că predica a fost ținută pe un munte:

„Când a văzut Isus noroadele, S-a suit pe munte; şi după ce a şezut jos, ucenicii Lui s-au apropiat de El.” [Matei, 5:1]

Luca a afirmat că predica a fost ținută pe un podiş, şi nu pe un munte:

„S-a coborât împreună cu ei şi S-a oprit într-un podiş unde se aflau mulți ucenici de ai Lui şi o mare mulțime de oameni...” [Luca, 6:17]

2. S-a contrazis Isus (Pacea fie asupra lui!) pe sine însuşi?

Evangheliile arată că Isus (Pacea fie asupra lui!) s-a contrazis pe sine însuşi prin afirmațiile pe care le-a făcut, aceasta reieşind din contradicțiile celor patru evanghelişti.

● Petru a fost diavol sau profet?

Menționând opinia lui Isus (Pacea fie asupra lui!) cu privire la Petru, Matei se contrazice în unele pagini. El spune:

„Isus a luat din nou cuvântul şi i-a zis: «Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea şi sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în Ceruri ~ ... tu eşti Petru... ~ Îți voi da cheile Împărăției Cerurilor, şi orice vei lega pe Pământ va fi legat în Ceruri, şi orice vei dezlega pe Pământ va fi dezlegat în Ceruri.»" [Matei, 16:17-19]

Se contrazice pe sine numai câteva rânduri mai târziu, când spune:

„Dar Isus S-a întors şi a zis lui Petru: «Înapoia Mea, Satano: tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.»" [Matei, 16:23]

Mai târziu, Matei vorbeşte despre Petru negând până şi blestemul pe care Isus (Pacea fie asupra lui!) i l-a aruncat lui

Petru în acea noapte a încercărilor (vezi Matei, 26:74), apoi a spus într-un alt verset:

„Isus le-a răspuns: «Adevărat vă spun că atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al măririi Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți şedea şi voi pe douăsprezece scaune de domnie şi veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.»” [Matei, 19:28]

Care dintre lucrurile afirmate despre apostolul Petru sunt cele adevărate, ținând cont mai ales de faptul că toate aceste cuvinte îi sunt atribuite lui Isus (Pacea fie asupra lui!)?

● Care a fost răspunsul lui Hristos în fața duşmanilor săi?

Luca i-a atribuit lui Hristos două răspunsuri contradictorii în ceea ce îi priveşte pe duşmanii săi. Într-un loc, el a spus că Isus (Pacea fie asupra lui!) a recomandat ca oamenii să îi iubească pe aceştia:

„Dar Eu vă spun vouă care Mă ascultați: Iubiți pe vrăjmaşii voştri, faceți bine celor ce vă urăsc, ~ binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi.” [Luca, 6:27-38]

Cu toate acestea, într-un alt pasaj, el i-a atribuit un răspuns cu totul opus lui Isus (Pacea fie asupra lui!), atunci când acesta

a oferit exemplul epitropilor din regatul său, ca şi în cazul regelui care i-a respins pe propriii oameni. El a spus:

„Cât despre vrăjmaşii mei, care n-au vrut să împărățesc eu peste ei, aduceți-i încoace şi tăiați-i înaintea mea." [Luca, 19:27]

● Ar trebui să îi iubim sau să îi urâm pe părinții noştri?

O altă contradicție care apare în textul biblic este cea în care Luca a pretins că Isus (Pacea fie asupra lui!) a spus:

„Dacă vine cineva la Mine, şi nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viața sa, nu poate fi ucenicul Meu." [Luca, 14:26]

Într-un alt verset, Luca a menționat că un bărbat l-a întrebat pe Isus (Pacea fie asupra lui!) cu privire la viața eternă, iar Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a răspuns: **„...să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta." [Luca, 18:20]**

În Evanghelia lui Marcu, Isus (Pacea fie asupra lui!) a spus: **„... Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți..." [Marcu, 12:31]**

Ar trebui ca cei care îl urmează pe Isus (Pacea fie asupra lui!) să îi iubească sau să îi urască pe părinții săi?

● Este posibil ca Iadul să fie destinul lui Hristos?

Matei a menționat că Isus Hristos a spus că aceia care îi insultă pe frații lor vor fi în Iad. El a spus: **„... oricine va zice fratelui său: «Prostule!» va cădea sub pedeapsa Soborului...” [Matei, 5:22]**

În acelaşi timp, Luca a pretins că Isus Hristos i-a insultat pe doi dintre apostolii săi, care nu l-au recunoscut după Învierea sa:

„Atunci Isus le-a zis: «O, nepricepuților şi zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii!»” [Luca, 24:25]

De asemenea, el i-a spus lui Petru: **„... Înapoia Mea, Satano!...” [Matei, 16:23]**, iar în alt verset i s-a adresat astfel: **„...Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” [Matei, 14:31]**

Oare afirmă creştinii că Focul Iadului este destinul lui Isus (Pacea fie asupra lui!) sau ei judecă aceste pasaje ca fiind contradictorii?

3. Contradicțiile dintre Vechiul şi Noul Testament

Evangheliştii se contrazic, de asemenea, cu cei care au scris Vechiul Testament, diferențiindu-se în mai multe puncte pe care le afirmă, atât istorice, cât şi teologice.

● Contraziceri în ceea ce priveşte Caracteristicile lui Dumnezeu

Ioan a spus: **„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu...” [Ioan, 1:18]** şi a avut dreptate. Cu toate acestea, el a contrazis ceea ce Tora a afirmat în diferite ocazii. Iacov a spus: **„Am văzut pe Dumnezeu față în față...” [Facerea, 32:30]**

Acelaşi lucru se regăseşte şi în Cartea Exodului, atunci când Moise a insistat în a spune că l-a văzut pe Dumnezeu, care i-a spus:

„Domnul a zis: «Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă. ~ Şi când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii şi te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece. ~ Iar când Îmi voi trage mâna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi; dar fața Mea nu se poate vedea.»” [Exodul, 33:21-23]

Ca o adăugire, Ioan a contrazis ceea ce Luca a spus, afirmând că Ştefan este cel care a văzut Măreția şi Slava lui Dumnezeu:

„Dar Ştefan, plin de Duhul Sfânt, şi-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, şi pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; ~ şi a zis: «Iată, văd cerurile deschise, şi pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.»” [Faptele Apostolilor, 7:55-56]

Ioan a spus că nimeni nu a auzit Vocea lui Dumnezeu, Tatăl:

„Şi Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El însuşi despre Mine. Voi nu I-ați auzit niciodată glasul, nu I-ați văzut deloc fața.” [Ioan, 5:37]

Astfel, se poate observa că nimeni nu a putut auzi Vocea lui Dumnezeu, fapt care contrazice ceea ce s-a fost afirmat în Tora, cum că fiii lui Israel au fost cei care au auzit Vocea lui Dumnezeu, care le-a vorbit în Horeb:

„Şi Domnul v-a vorbit din mijlocul focului; voi ați auzit sunetul cuvintelor Lui, dar n-ați văzut niciun chip, ci ați auzit doar un glas.” [Deuteronom, 4:12]

Aşadar, oamenii au auzit sau nu Vocea lui Dumnezeu? Pavel L-a descris pe Dumnezeu cu exactitate, atunci când a spus:

„Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii...” [1 Corinteni, 14:33]

Cu toate acestea, el a contrazis ceea ce poate fi găsit în Cartea Facerii:

„Şi Domnul a zis: «Iată, ei sunt un singur popor şi toţi au aceeaşi limbă... ~ Haidem! să Ne coborâm şi să le încurcăm acolo limba, ca să nu-şi mai înţeleagă vorba unii altora!» ~ Şi Domnul i-a împrăştiat de acolo pe toată faţa pământului; aşa că au încetat să zidească cetatea. ~ De aceea cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ, şi de acolo i-a împrăştiat Domnul pe toată faţa Pământului.” [Facerea, 11:6-9]

● Toate mâncărurile sunt permise?

Tora a menţionat care sunt alimentele permise, pe care le putem mânca, şi care sunt cele interzise. Pentru aceasta, vezi Leviticul (11:1-47). Cu toate acestea, Marcu a spus că Isus (Pacea fie asupra lui!) nu a fost de acord cu afirmaţiile din

această carte, considerând că ele nu sunt altceva decât lucruri ciudate; de aceea, el a permis toate felurile de mâncare:

„În urmă, a chemat din nou noroadele la Sine şi le-a zis: «Ascultați-Mă toți şi înțelegeți. ~ Afară din om nu este nimic care, intrând în el, să-l poată spurca; dar ce iese din om aceea-l spurcă.»” [Marcu, 7:14-15]

A fost dificil pentru apostolii săi să înțeleagă acest lucru, de aceea, l-au întrebat din nou, iar el le-a răspuns:

„«Fiindcă nu intră în inima lui, ci în pântece, şi apoi este dat afară în hazna.» A zis astfel, făcând toate bucatele curate.” [Marcu, 7:19]

Acesta este cel mai ciudat mod de a face mâncarea pură şi ea vine în contradicție cu Legile aduse prin Tora.

● Cine a stăpânit pământul din Sihem?

Este o contradicție între Cartea Faptelor Apostolilor şi Cartea Facerii, cu privire la cine a stăpânit pământul din Sihem dintre membrii familiei Emor: a fost Avraam sau Iacov?

În Cartea Faptelor Apostolilor, găsim:

„Iacov s-a coborât în Egipt, unde a murit el şi părinții noştri. ~ Şi au fost strămutați la Sihem şi puşi în mormântul pe care îl cumpărase Avraam cu o sumă de bani de la fiii lui Emor în Sihem.” [Faptele Apostolilor, 7:15-16]

Însă, în Cartea Facerii găsim:

„La întoarcerea lui din Padan-Aram, Iacob a ajuns cu bine în cetatea Sihem, în țara Canaan, şi a tăbărât înaintea cetății. ~ Partea de ogor, pe care îşi întinsese cortul, a cumpărat-o de la fiii lui Hamor, tatăl lui Sihem, cu o sută de chesita.” [Facerea, 33:18-19]

Greşeala îi aparține celui care a scris Cartea Faptelor Apostolilor, deoarece pământul stăpânit de către Avraam se afla în pământul Hebronului, din Galileea. El a stăpânit zona începând de la Efron şi acesta este locul în care el a înmormântat-o pe Sarah şi unde el însuşi a fost înmormântat. În Cartea Facerii, putem citi:

„Avraam a înțeles pe Efron. Şi Avraam a cântărit lui Efron prețul cumpărării despre care vorbise, în fața fiilor lui Het: patru sute de sicli de argint... ~ După aceea, Avraam a îngropat pe Sara, nevasta sa, în peştera din ogorul Macpela, care este față în față cu Mamre, adică Hebron, în țara Canaan.” [Facerea, 23:16-19]

Aşadar, cine a stăpânit pământul: Avraam sau Iacov?

● Câți ani i-a condus Saul pe fiii lui Israel?

În Cartea lui Samuel, ni se spune că Saul a domnit peste fii lui Israel timp de doi ani:

„Saul era în vârstă de treizeci de ani când a ajuns împărat şi a domnit doi ani peste Israel." [1 Samuel, 13:1]

Acest lucru nu face altceva decât să contrazică ceea ce ni se spune în Cartea Faptelor Apostolilor:

„Ei au cerut atunci un împărat. Şi, timp de aproape patruzeci de ani, Dumnezeu le-a dat pe Saul..." [Faptele Apostolilor, 13:21]

Aşadar, Saul a domnit pentru doi sau pentru patruzeci de ani?

● Cine este fiul lui Dumnezeu, despre care amintea David?

Pavel a menționat în Epistola sa către Evrei că Dumnezeu i l-a promis lui David pe Solomon, dar Pavel l-a transformat într-o prezicere al lui Hristos.

„După ce a vorbit în vechime părinţilor noştri prin proroci, în multe rânduri şi în multe chipuri, Dumnezeu, ~ la sfârşitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moştenitor al tuturor lucrurilor... ~ ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moştenit un Nume mult mai minunat decât al lor. ~ Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: «Tu eşti Fiul Meu; astăzi Te-am născut?» Şi iarăşi: «Eu Îi voi fi Tată, şi El Îmi va fi Fiu?»” [Evrei, 1:1-5]

Pavel a citat un pasaj din Cartea 2 Samuel (7:14) şi a făcut o prezicere asupra venirii lui Hristos. El a spus: **„Eu îi voi fi Tată, şi el Îmi va fi fiu...” [2 Samuel, 7:14]**. Pavel s-a gândit că acest pasaj nu a fost altceva decât o prezicere cu privire la venirea lui Hristos şi a citat acest fapt în Epistola sa. Cu toate acestea, acest citat nu este adevărat, deoarece prin el se vorbea despre David. Dumnezeu i-a cerut profetului Natan să îi spună lui David:

„Acum să spui robului Meu David... ~ Când ţi se vor împlini zilele şi vei fi culcat cu părinţii tăi, Eu îţi voi ridica un urmaş după tine, care va ieşi din trupul tău, şi-i voi întări împărăţia. ~ El va zidi Numelui Meu o Casă, şi voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăţiei lui. ~ Eu îi voi fi Tată, şi el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nuia omenească şi cu lovituri omeneşti... ~ Natan i-a spus lui David toate aceste cuvinte şi toată vedenia aceasta.” [2 Samuel, 7:8-17]

Prezicerea a fost făcută cu referire la cineva care s-a născut din David şi nu pentru succesorii săi de mai târziu, care vor domni peste fiii lui Israel după moartea lui David. Acest pasaj a fost despre cineva care a construit casa lui Dumnezeu şi pe care Dumnezeu îl va pedepsi dacă nu va urma Legile Sale. Toate aceste caracteristici, potrivit Torei, i se potrivesc lui Solomon, după cum a fost menționat în Cartea Cronicilor, unde ni se spune:

„Iată că ți se va naşte un fiu, care va fi un om al odihnei şi căruia îi voi da odihnă, izbăvindu-l din mâna tuturor vrăjmaşilor lui de jur împrejur; căci numele lui va fi Solomon şi voi aduce peste Israel pacea şi liniştea în timpul vieții lui. ~ El va zidi o Casă Numelui Meu. El Îmi va fi fiu, şi Eu îi voi fi Tată; şi voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui în Israel.” [1 Cronici, 22:9-10]

● Cine a fost chemat pentru a conduce Egiptul?

O altă modificare a presupusei profeții este ceea ce Matei a afirmat cu referire la întoarcerea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) din Egipt, în timpul copilăriei sale. Matei a spus:

„Acolo a rămas până la moartea lui Irod, ca să se împlinească ce fusese vestit de Domnul prin prorocul care zice: «Am chemat pe Fiul Meu din Egipt.»” [Matei, 2:15]

El a pretins că aceasta îndeplineşte predicția care apărea în Cartea lui Osea (vezi Osea, 11:1-2).

Cu toate acestea, pasajul care se regăseşte în Cartea lui Osea nu spune nimic despre Hristos; este despre întoarcerea fiilor lui Israel alături de Moise, care veneau din Egipt. De asemenea, este despre Iacov, apoi despre fiii săi care s-au întors din Egipt, la fel ca despre adorarea idolilor şi ignorarea chemării lui Dumnezeu:

„Când era tânăr Israel, îl iubeam şi am chemat pe fiul Meu din Egipt. ~ Dar cu cât prorocii îi chemau, cu atât ei se depărtau: au adus jertfe Baalilor şi tămâie chipurilor idoleşti.” [Osea, 11:1-2]

Textul nu are nimic de a face cu Hristos, deoarece adorarea idolilor s-a practicat înainte de venirea acestuia. Pasajul nu se aplică celor care au trăit în timpul lui Hristos, deoarece evreii s-au căit şi s-au oprit din adorarea idolilor cu cinci sute treizeci şi şase de ani înainte de naşterea lui Isus (Pacea fie asupra lui!), aceasta petrecându-se după ce au fost eliberați din Babilon. Ei nu s-au întors la adorarea idolilor după ce s-au căit, după cum le este clar cititorilor Sfintei Biblii şi după cum a fost dovedit prin intermediul cărților de istorie.

4. Creştinii aflați între recunoaşterea acestor contradicții şi aroganță

Învățații creştini au făcut încercări disperate şi naive pentru a combina aceste contradicții şi a le prezenta ca fiind compatibile şi complementare. Cu toate acestea, încercările au fost adeseori făcute în van, deoarece toate aceste combinații nu au avut nicio evidență. De aceea, criticul şi filosoful evreu Espinoza a avut dreptate atunci când a spus despre Tora anumite lucruri, care foarte bine pot fi aplicate şi Noului Testament:

„Oricui consideră că vorbesc într-o formă generală, fără a avea evidențe suficiente, îi vor cere să caute şi să aducă dovezi concrete asupra acestor fapte, care pot fi observate şi în scrierile istoricilor, fără a săvârşi erori grave. Cineva, în încercarea de a reconcilia interpretările tuturor acestor fapte, ar trebui să țină cont de termeni şi metode şi de modalitățile prin care pot lega cuvintele între ele şi explica, astfel încât să putem să urmăm explicațiile lor în scrierile noastre. Mă voi înclina în fața celor care vor reuşi să facă acest lucru şi voi fi gata să îl descriu ca fiind Apollo însuşi. Trebuie să recunosc: nu am reuşit să găsesc nicio persoană care să dorească să încerce acest lucru, în ciuda lungii mele căutări. Cu toate acestea, încă din copilărie am fost saturat cu viziunile comune ale Bibliei şi

mi-a fost imposibil să nu fiu influențat de toate acele lucruri care mi-au fost prezentate. În orice caz, nu trebuie să risipim timpul cititorului aici şi să îi oferim lui/ei, ca o provocare, o încercare din start fără speranță."[1]

Sunt puțini cei care recunosc acest adevăr, iar printre aceştia se află şi editorii unei reviste creştine – *„Adevărul simplu"*. Astfel, în interiorul unui număr al acestei reviste din iulie 1975 putem citi:

„Sunt multe afirmații pline de inconsistență în Biblie, pe care învățații nu au reuşit să le rezolve până acum. Acest fapt mulțumeşte orice necredincios sau ateist. Învățații încă se confruntă cu anumite dificultăți în zilele noastre. Nimeni nu neagă acest fapt cu excepția celui care este ignorant cu privire la Biblie."

---

1 „Cărţile Sfinte între acurateţe şi modificare", Yahya Rabee, pg. 325

Impactul legislativ şi moral al Noului Testament

Hristos a spus:

„Păziţi-vă de prorocii mincinoşi! Ei vin la voi îmbrăcaţi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt nişte lupi răpitori. ~ Îi veţi cunoaşte după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini? ~Tot aşa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. ~ Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. ~ Orice pom care nu face roade bune este tăiat şi aruncat în foc. ~ Aşa că, după roadele lor îi veţi cunoaşte." [Matei, 7:15-20]

Musulmanii au prezentat acest pasaj biblic şi i-au întrebat pe creştini dacă ei consideră acest fapt a fi o judecată, şi dacă acesta va conduce la cunoaşterea a ceea ce este corect sau greşit.

Realitatea societăţilor creştine

Urmărind societăţile creştine în general, învăţaţii au înregistrat un număr de vicii existente în interiorul acestora, precum adulterul, homosexualitatea, suicidul, crimele,

discriminarea rasială, dezintegrarea familiilor şi relațiile sociale precare, alcoolul şi drogurile, înstrăinarea de religie, răspândirea ateismului şi brutalitatea în relațiile cu alte comunități.

„Ponte” o revistă germană, a publicat anumite statistici cu privire la credințele germanilor şi rezultatul acestora a fost că 65% dintre germani cred în Dumnezeu, iar 50% cred în viața şi judecata de după moarte. În Africa de Sud, unde numărul creştinilor este de 98%, incestul în rândurile albilor este de 8%, în timp ce numărul persoanelor alcoolice din Statele Unite, conform preotului Jimmy Swegart, este de patruzeci şi patru de milioane, adăugându-se celor peste zece milioane de băutori din lume.

Cum priveşte Noul Testament această situație?

Cineva ar putea să se întrebe ce anume ar trebui Evangheliile să schimbe sau să corecteze pentru a evita toate aceste dezastre? Au Evangheliile vreo legătură cu toate aceste lucruri? Răspunsul este oferit de inabilitatea legislației evanghelice de a vindeca aceste situații în societățile lor creştine. Acest fapt nu este nicidecum fals, dacă luăm în considerare faptul că Sfânta Biblie este una dintre cauzele acestor denaturări în astfel de societăți, fie că acest fapt se

întâmplă direct sau indirect.[1] Responsabilitatea pe care această carte o are cu privire la aceste vicii variază în funcție de nivelul de impact, însă, corelată, ea conține rădăcina tuturor acestor probleme. Acest lucru indică faptul că ea nu este deloc Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a trimis profeți cu Cărțile Sale pentru a îi călăuzi pe oameni şi pentru a îi scoate din întuneric şi a-i ghida spre lumină.

1. Noul Testament este contrar naturii umane

Există nenumărate texte evanghelice care prezintă lucruri ce sunt împotriva firii umane, care au avut un impact negativ din punct de vedere moral şi social asupra cititorilor, incluzând următoarele:

♦ Noul Testament îndeamnă oamenii să părăsească instituția căsătoriei, ca oamenii să rămână celibatari. Pavel a spus:

„Celor neînsurați şi văduvelor le spun că este bine pentru ei să rămână ca mine.” [1 Corinteni, 7:8]

---

1 Aceasta nu înseamnă că Biblia cea Sfântă nu conţine anumite învăţături nobile, aşa cum sunt lumina şi călăuzirea profeţilor. Cu toate acestea, ele sunt amestecate cu modificări false, care a făcut ca învăţăturile bune să fie greu de identificat

În alt verset, el spune: **„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu...” [Romani, 8:7]**

Aşadar, conform lui Pavel, oamenii beau, mănâncă, dorm, se căsătoresc şi îndeplinesc alte nevoi omeneşti, fiind astfel ostili lui Dumnezeu. Pavel a afirmat toate aceste lucruri pornind de la ideea greşită care îl domina, conform căreia există o învrăjbire între trup şi spirit:

„Căci firea pământească pofteşte împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pământeşti: sunt lucruri potrivnice unele altora, aşa că nu puteți face tot ce voiți.” [Galateni, 5:17]

Aceasta presupune existența unui conflict între spirit şi trup, care distorsionează viața umană, care nu poate aduce fericirea, deoarece aceasta nu există decât dacă este integritate între nevoile trupului şi dorințele sufletului.

Apostolul Iacov a exagerat în momentul în care a dorit să îi avertizeze pe oameni cu privire la iubirea acestei lumi, fără a face distincția dintre bine şi rău:

„Suflete preacurvare! Nu ştiți că prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu? Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu.” [Iacov, 4:4]

Cum pot fi spre exemplu dragostea de părinți sau de alte lucruri lumeşti, precum căsătoria, mâncarea sau altele asemenea, vrăjmaşe lui Dumnezeu?!

Matei a menționat că Isus Hristos i-a îndemnat pe oameni să renunțe la această lume, incluzând şi nevoile de bază pentru o viață umană decentă. Un bărbat care a venit la Hristos a memorat toate poruncile sale:

„Tânărul I-a zis: «Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipseşte?» ~ «Dacă vrei să fii desăvârşit», i-a zis Isus, «du-te de vinde ce ai, dă la săraci şi vei avea o comoară în cer! Apoi vino şi urmează-Mă.» ~ Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe avuții. ~ Isus a zis ucenicilor Săi: «Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția Cerurilor. ~ Vă mai spun iarăşi că este mai uşor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.» ~ Ucenicii, când au auzit lucrul acesta, au rămas uimiți de tot şi au zis: «Cine poate, atunci, să fie mântuit?»” [Matei, 19:20-25]

Acest pasaj, ca şi altele asemenea lui, sunt împotriva elementelor esențiale ale vieții, care au condus la existența civilizației. ***În mod similar, ne punem întrebarea: unde ar fi ajuns umanitatea dacă ar fi urmat acest îndemn?!***

Luca a spus:

„Isus a zis apoi ucenicilor Săi: «De aceea vă spun: nu vă îngrijorați cu privire la viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, nici cu privire la trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. ~ Viața este mai mult decât hrana, şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea. ~ Uitați-vă cu băgare de seamă la corbi: ei nu seamănă, nici nu seceră, n-au nici cămară, nici grânar; şi totuşi Dumnezeu îi hrăneşte... ~ Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii: ei nu torc, nici nu țes... ~ Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea şi nu vă frământați mintea... ~ Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” [Luca, 12:22-31]

Un alt conflict cu natura ființei umane este idea ciudată pe care o regăsim în Noul Testament, pe care Matei a afirmat-o atunci când la citat pe Hristos:

„Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmaşii voştri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă...” [Matei, 5:44]

Mai mult decât atât, în sprijinul afirmației că a îți iubi vrăjmaşul este împotriva naturii umane şi ceva imposibil, pe care societățile creştine nu o respectă, este faptul că dacă ar urma acest îndemn, ar trebui să îl iubească pe Satana, cel mai mare duşman al umanității. Putem afirma acelaşi lucru şi cu privire la toți demonii umanității, pe care Dumnezeu nu îi iubeşte şi care sunt imposibil de iubit de către oameni. Este ciudat că Biblia le cere credincioşilor să îşi iubească duşmanii,

indiferent de ceea ce fac aceştia, în timp ce, într-un alt pasaj, dreptcredincioşilor li se cere să îi urască pe cei care le fac bine, aşa cum sunt părinții, frații sau fiii lor. Ura este o cerință obligatorie pentru a deveni unul dintre apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!), după cum însuşi Luca a afirmat:

„Dacă vine cineva la Mine, şi nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viața sa, nu poate fi ucenicul Meu." [Luca, 14:26]

2. Deficitul legislativ al Noului Testament

Legile evanghelice nu sunt capabile să indice factorii unei vieți drepte şi este imposibil ca acest fapt să fie cunoscut de către oameni. Matei i-a atribuit lui Hristos următoarele cuvinte:

„...Ci, oricui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt." [Matei, 5:39]

Acest text menționează o alternativă la impunitate[1], de aceea, este o abolire a Legii pedepselor sau un plus de moral

1 Nepedepsire a unui infractor, determinată de anumite împrejurări prevăzute de lege

ca lipsă de rezonabilitate, cerându-le astfel oamenilor să accepte răutatea şi nedreptatea, care sunt, în mod indiscutabil, motivele apariției corupției şi răutății. De asemenea, Luca a spus:

„Dacă te bate cineva peste o falcă, întoarce-i şi pe cealaltă. Dacă îți ia cineva haina cu sila, nu-l opri să-ți ia şi cămaşa. ~ Oricui îți cere, dă-i; şi celui ce-ți ia cu sila ale tale, nu i le cere înapoi.” [Luca, 6:29-30]

Ar face vreodată acest lucru un om înțelept? Dacă oamenii ar face astfel, ar mai exista nedreptate, opresiune şi rău? Nu putem să nu ne întrebăm: dacă aceste cuvinte îi aparțin lui Hristos, de ce le-a încălcat el atunci când servitorii unui mare preot l-au bătut? El nu le-a oferit şi celălalt obraz, ba mai mult, Isus (Pacea fie asupra lui!) le-a spus:

„Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău; dar, dacă am vorbit bine, de ce mă bați?” [Ioan, 18:23]

De asemenea, apare şi o altă întrebare atunci când ne dorim să răspundem la cele afirmate mai sus: biserica aplică această morală în orice împrejurare sau acest lucru nu este utilizat din cauză că este imposibil?

Dacă ajungem la această ultimă concluzie, unde până şi biserica şi Hristos au eşuat în aplicarea acestei Legi, cum poate ea fi aplicabilă pentru alții?!

Noul Testament interzice divorțul, cu excepția cazului în care unul dintre soți comite adulter:

„Aşa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă." [Matei, 19:6]

Această lege este ea însăşi cauza răspândirii adulterului între oameni, deoarece este unica soluție şi singura cale de urmat pentru cei a căror căsnicie are probleme în viața de zi cu zi şi pentru cei care diferă ca natură umană, ca personalitate; deoarece altfel, Noul Testament nu le oferă posibilitatea de a îşi construi o viață fericită odată căsătoriți. Această lege ciudată nu poate crea o viață dreaptă, fiind multe lucruri care fac astfel ca viața între cei doi soți să devină imposibilă. Şi atunci, dacă adulterul este singura modalitate prin care poate fi obținut divorțul, ce ar putea face aceştia pentru a evita multe dintre lucrurile rele care apar între ei din cauza neînțelegerilor existente. Aceasta este cauza pentru care biserica protestantă a permis divorțul şi pentru care şi alte biserici se străduiesc să facă acest lucru posibil, tocmai din dorința de a aboli această lege bizară.

Afirmația lui Matei cu privire la motivul pentru care divorțul nu este permis **„Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă." [Matei, 19:6]** nu este adevărată, deoarece căsătoria nu este o combinație Divină existentă între două persoane. Este un angajament realizat între două

persoane, care doresc să se căsătorească în conformitate cu Legile lui Dumnezeu, aşa cum îşi doresc să urmeze şi toate celelalte Legi Divine.

Un alt deficit legislativ care se regăseşte în Noul Testament este interzicerea de a te căsători de mai multe ori, aşa cum putem înțelege din textul biblic, 1 Corinteni (1-7-5), fapt care este aprobat de majoritatea bisericilor creştine. Statisticile arată o creştere continuă a numărului femeilor. Spre exemplu, în Anglia, femeile îi depăşesc pe bărbați cu patru milioane, în Germania, numărul lor este mai mare cu cinci milioane, iar în America, cu opt milioane. Cum ar putea Noul Testament să rezolve această problemă, care va creşte dacă toți creştinii vor dori să urmeze ceea ce a Pavel a afirmat cu privire la părăsirea căsătoriei şi la a rămâne celibatar? Pavel a spus:

„Celor neînsurați şi văduvelor le spun că este bine pentru ei să rămână ca mine. ~ Dar, dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească; pentru că este mai bine să se căsătorească decât să ardă." [1 Corinteni, 7:8-9]

Rezultatul unei astfel de educații se poate observa în certurile şi scandalurile existente permanent în cadrul bisericilor, ce dovedesc faptul că oamenii nu pot să îşi depăşească natura şi că toate aceste cuvinte nu sunt o Călăuzire de la Dumnezeu, deoarece Dumnezeu cunoaşte dinainte ceea ce se potriveşte pentru creația Sa.

3. Rolul anulării Legii în răspândirea corupției şi a dezintegrării

Cu toate acestea, tot ceea ce am menționat anterior nu reprezintă decât o parte a efectelor care provoacă toată această nenorocire. Principala problemă experimentată de comunitățile creştine este doctrina salvării şi a spăşirii. Aceasta face ca răstignirea lui Hristos să fie de ajuns pentru mântuirea persoanei şi pentru a o elibera pe aceasta de blestemul Legii şi a poruncilor. Pavel a anulat interzicerea unor vicii precum adulterul, alcoolul, crima sau corupția, precum şi pedeapsa oferită celor care comit aceste lucruri. Conform lui, credința în Hristos, care s-a sacrificat pentru noi, este o ispăşire pentru toate păcatele, indiferent cât de mari sunt acestea. În consecință, credincioşii care citesc aceste texte pot face orice fel de păcate fără a se teme de primirea vreunei pedepse din partea lui Dumnezeu.

Pavel a numit Legea lui Dumnezeu, care perfecționează comportamentul uman, ca fiind blestem, atunci când a afirmat:

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii...” [Galateni, 3:13]

El a spus că nu mai este nevoie de aceasta după răstignirea lui Isus:

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. ~ După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.” [Galateni, 3:24-25]

Mai mult, el s-a asigurat că această Lege va fi abolită atunci când a spus:

„Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul şi a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, ~ şi, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmăşia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei...” [Efeseni, 2:14-15]

De asemenea, el a mai spus:

„Totuşi, fiindcă ştim că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut şi noi în Isus Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți...” [Galateni, 2:16]

Pavel considera că cei care insistă în a urma Legea îl insultă pe Hristos:

„Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har.” [Galateni, 5:4] mai

mult, el îi asigură pe oameni că nu este nevoie să facă nicio faptă bună, deoarece:

„... căci, dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.” [Galateni, 2:21]

De asemenea, a mai spus:

„Unde este, dar, pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței. ~ Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.” [Romani, 3:27-28]

Pavel considera astfel că această credință în Hristos este calea spre dreptate şi mântuire, fără a mai fi nevoie de Lege şi de fapte bune:

„El ne-a mântuit şi ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui şi după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veşnicii, ~ dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea şi a adus la lumină...” [2 Timotei, 1:9-10]

A susținut acest mesaj ciudat şi într-o altă afirmație, când a spus:

„Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, şi dragostea Lui de oameni, ~ El ne-a

mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt." [Tit, 3:4-5]

Astfel, el se opune Torei şi a susținut că orice aliment este permis. Pentru aceasta, vezi Deuteronomul (14:1-24). De asemenea, el a spus:

„Eu ştiu şi sunt încredințat în Domnul Isus, că nimic nu este necurat în sine şi că un lucru nu este necurat decât pentru cel ce crede că este necurat." [Romani, 14:14]

A mai spus: **„Totul este curat pentru cei curați; dar pentru cei necurați şi necredincioşi, nimic nu este curat: până şi mintea şi cugetul le sunt spurcate." [Tit, 1:15]** şi, de asemenea: **„Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună, şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumiri." [1 Timotei, 4:4]**

Pavel a definit dreptatea în acord cu doctrina sa atunci când a spus:

„Şi sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. ~ Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispăşire, ca să-Şi arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; ~ pentru ca, în vremea de

acum, să-Şi arate neprihănirea Lui în aşa fel, încât să fie neprihănit, şi totuşi să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus." [Romani, 3:24-26]

Vorbind despre noile condiții pentru mântuire, el a spus:

„Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Isus ca Domn şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit." [Romani, 10:9] şi la fel a făcut-o şi Marcu: **„Cine va crede şi se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit." [Marcu, 16:16]**

În alt verset, el a declarat că mântuirea este pentru întreaga umanitate. Astfel, el a spus:

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți..." [Romani, 8:32], iar Ioan a explicat acest lucru:

„... avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel Neprihănit. ~ El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi." [1 Ioan, 2:1-2]

El ne-a asigurat asupra acestui lucru spunându-ne: **„Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii." [1 Ioan, 4:14]**

Astfel a făcut ca mântuirea să fie pentru toți oamenii, indiferent de păcatele pe care aceştia le-au comis. De

asemenea, în conformitate cu doctrina sa, persoanele care vor intra în Paradis (Împărăția lui Dumnezeu) sunt cele mai rele şi lipsite de morală. Acest pasaj a avut un mare impact asupra creştinilor, care au înțeles, astfel, că totul le este permis. Martin Luther, fondatorul Bisericii protestante, a spus:

„Evanghelia nu ne cere să facem anumite lucruri pentru a ne salva, ba din contră, ea respinge faptele noastre bune.”

În cartea sa, *„Locul Divinității”*, Mila Nekton a afirmat:

„Nu te îngrijora dacă eşti hoț, adulterin sau păcătos. Nu uita că Dumnezeu este foarte Blând şi că El te-a iertat cu mult înainte ca tu să comiți aceste lucruri.”[1]

Astfel, aflăm că tot ceea ce se petrece în Europa şi în toate societățile creştine se datorează, în general, acestei cărți, despre care creştinii insistă că este – în ciuda negativismului său măreț – Cuvântul lui Dumnezeu care conduce la dreptate şi la Paradis.

1„Păcatul originar între iudaism, creştinism şi Islam”, Omayma Shaheen, pg. 148; „Hristos în Coran, Torah şi Evanghelie”, Abd Al-Kareem Al-Khateeb, pg. 374

Acesta este Hristos?

Ultima modalitate prin care ne dorim să dovedim că Noul Testament nu este Cuvântul lui Dumnezeu este aceea prin care evidențiem acele caracteristici pe care Noul Testament i le atribuie lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Acestea nu pot fi atribuite oamenilor nobili şi înțelepți. ***Cum ar putea acestea să îi fie atribuite lui Isus (Pacea fie asupra lui!), pe care Dumnezeu Cel Atotputernic l-a trimis ca un exemplu demn de urmat pentru întreaga umanitate?***

Noul Testament are nenumărate pasaje prin care Isus (Pacea fie asupra lui!) este insultat, iar slăvirea lui din alte pasaje nu va ajuta la clarificarea acestor lucruri. Printre aceste pasaje, se află următoarele:

♦ Marcu a pretins că lui Isus (Pacea fie asupra lui!) nu îi păsa să îi învețe religia pe oamenii care erau slabi în credință, ci doar pe apostolii săi. El a spus:

„Când a fost singur, cei ce erau în jurul Lui împreună cu cei doisprezece L-au întrebat despre pilde. ~ «Vouă», le-a zis El, «v-a fost dat să cunoaşteți taina Împărăției lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru, toate lucrurile sunt înfățişate în pilde ~ pentru ca, măcar că privesc, să privească şi să nu vadă, şi măcar că aud, să audă şi să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu şi

să li se ierte păcatele.» ~ El le-a mai zis: «Nu înțelegeți pilda aceasta? Cum veți înțelege atunci toate celelalte pilde?» ~ [...] Isus le vestea Cuvântul prin multe pilde de felul acesta, după cum erau ei în stare să-l priceapă. ~ Nu le vorbea deloc fără pildă; dar, când era singur la o parte, lămurea ucenicilor Săi toate lucrurile." [Marcu, 4:10-34]

Conform lui Marcu, Isus (Pacea fie asupra lui!) obişnuia să îşi explice învățăturile doar apostolilor săi, iar celorlalți le vorbea doar în parabole **„... pentru ca, măcar că privesc, să privească şi să nu vadă, şi măcar că aud, să audă şi să nu înțeleagă..."** şi a făcut aceasta pentru a îi induce în eroare: **„...ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu şi să li se ierte păcatele..."**.

Evangheliile menționează sfatul lui Isus (Pacea fie asupra lui!) cu privire la părinți. Mai mult decât atât, evangheliştii au menționat că el şi-a insultat mama în timp ce se afla la nunta din Cana, când i-a spus: **„...Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul." [Ioan, 2:4]**; acestea au fost aceleaşi cuvinte pe care el le-a folosit şi în legătură cu o femeie păcătoasă, pe care a pedepsit-o prin lapidare: **„...Isus i-a zis: «Femeie!»" [Ioan, 8:10]**

Atunci când unul dintre apostolii săi a venit la Isus (Pacea fie asupra lui!) şi i-a spus că mama şi frații săi doresc să vorbească cu el, Isus (Pacea fie asupra lui!) nu s-a ridicat

pentru a îi întâlni sau pentru a le ura bun-venit. În schimb, conform lui Matei, el a spus:

„«Cine este mama Mea şi care sunt frații Mei?» ~ Apoi Şi-a întins mâna spre ucenicii Săi şi a zis: «Iată mama Mea şi frații Mei! ~ Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în Ceruri, acela Îmi este frate, soră şi mamă.»” [Matei, 12:48-50]

Cum este posibil ca Isus (Pacea fie asupra lui!) să îşi ignore mama într-un asemenea mod: nu este ea Virgina cea pură, căreia îngerul i s-au arătat?

Isus (Pacea fie asupra lui!) nu a fost ceea ce Evangheliile au pretins, el a fost blând şi bun cu mama sa, aşa cum putem găsi în Coranul cel Sfânt:

„Şi bunăcuviință față de mama mea! Şi nu m-a făcut pe mine trufaş, nici ticălos!” [Coran, Surat Maryam, 19:32]

În alt verset. Evangheliile îl acuză pe Isus (Pacea fie asupra lui!) că ar fi băut vin. Matei susține că Isus (Pacea fie asupra lui!) le-a spus evreilor:

„A venit Fiul omului mâncând şi bând, şi ei zic: «Iată un om mâncăcios şi băutor de vin un prieten al vameşilor şi al păcătoşilor!...»” [Matei, 11:19]

Aceasta este ceea ce Evangheliile au menționat despre Isus (Pacea fie asupra lui!) şi despre mama sa. Ioan îi atribuie Mariei, mama lui Isus (Pacea fie asupra lor!), oferirea de vin oaspeților de la nuntă. În mod contrar, Coranul cel Sfânt menționează că ea a fost cea mai curată şi pură femeie dintre toate femeile:

„... O, Maria! Allah te-a ales şi te-a făcut curată. El te-a ales peste femeile lumilor!" [Coran, Surat 'Al-'Imran, 3:42]

Pavel a completat aceste fapte atunci când a afirmat că Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a invitat şi pe ceilalți oameni să bea vin. El a spus:

„Să nu mai bei numai apă, ci să iei şi câte puțin vin, din pricina stomacului tău şi din pricina deselor tale îmbolnăviri." [1 Timotei, 5:23]

Mai mult decât atât, în Cartea Proverbelor ni se spune că băutul vinului era un remediu utilizat pentru a rezolva problemele de sănătate ale oamenilor săraci; acesta îi făcea să uite de necazurile şi de durerea lor:

„Dați băuturi tari celui ce piere, şi vin, celui cu sufletul amărât; ~ ca să bea să-şi uite sărăcia şi să nu-şi mai aducă aminte de necazurile lui." [Proverbe, 31:6-7]

Cu toate acestea, societățile creştine nu au folosit doar o cantitate mică de vin, după cum a afirmat Pavel, ci ei au ajuns la peste zece milioane de alcoolici. Este un alt impact pe care îl are Biblia cea Sfântă asupra oamenilor.

Luca a menționat un lucru ciudat cu privire la Isus (Pacea fie asupra lui!), despre care a afirmat că le-a spus celor care se aflau în jurul său:

„Dacă vine cineva la Mine, şi nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viața sa, nu poate fi ucenicul Meu." [Luca, 14:26]

După aceasta, el a continuat cu aceste condiții imposibile:

„Tot aşa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu." [Luca, 14:33]

Aceste condiții impuse de către Isus (Pacea fie asupra lui!) nu doar că sunt împotriva firii umane, după cum am menționat anterior, însă sunt şi imposibil de îndeplinit. Mai mult decât atât, a îți urî propriile rude este lipsit de etică şi este prea puțin probabil ca Isus (Pacea fie asupra lui!) să le fi cerut oamenilor să îşi urască părinții şi să îşi iubească duşmanii, aceştia incluzându-l şi pe Satana. Este de asemenea imposibil ca toate acestea să îi fie spusele lui Isus (Pacea fie asupra lui!), care a fost un profet al păcii, ce nu putea să spună

asemenea lucruri oribile. Citându-l pe Isus (Pacea fie asupra lui!), Matei a spus:

„Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. ~ Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa şi pe noră de soacra sa. ~ Şi omul va avea de vrăjmaşi chiar pe cei din casa lui.” [Matei, 10:34-36]

Aceasta este o insultă deosebit de mare pentru un profet atât de măreț, şi indică faptul că cei care au scris aceste texte au mințit, iar ei sunt cei despre care creştinii afirmă că ar fi fost cei care au scris Cuvântul lui Dumnezeu.

În mod similar, Luca a spus:

„Eu am venit să arunc un foc pe pământ. Şi ce vreau decât să fie aprins chiar acum!... ~ Credeți că am venit să aduc pace pe Pământ? Eu vă spun: nu; ci mai degrabă dezbinare. ~ Căci, de acum înainte, din cinci care vor fi într-o casă, trei vor fi dezbinați împotriva a doi, şi doi împotriva a trei. ~ Tatăl va fi dezbinat împotriva fiului, şi fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei, şi fiica împotriva mamei; soacra împotriva nurorii, şi nora împotriva soacrei.” [Luca, 12:49-53]

Oare aceşti evanghelişti au spus adevărul cu privire la Isus (Pacea fie asupra lui!), cum că el ar fi fost un astfel de profet al imoralității?!

Conform lui Matei, un bărbat l-a urmat pe Isus (Pacea fie asupra lui!), dorindu-şi să aibă onoarea de a îl urma şi apoi el i-a cerut lui Isus (Pacea fie asupra lui!) să îi dea permisiunea de a îşi înmormânta tatăl înainte, însă Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a spus:

„Vino după Mine... şi lasă morții să-şi îngroape morții." [Matei, 8:22]

Oare oamenii blânzi şi buni sunt capabili să facă astfel de lucruri? Care sunt impactul şi influența acestui verset asupra cititorilor din secolul douăzeci şi unu? Oare acest verset ciudat are vreo legătură cu relațiile existente în sânul familiilor din societățile creştine?

Un alt apostol i-a cerut lui Isus (Pacea fie asupra lui!) permisiunea de a îşi lua la revedere de la familia sa, însă Isus (Pacea fie asupra lui!) nu i-a permis acest lucru şi l-a avertizat, după cum a afirmat Luca:

„Un altul a zis: «Doamne, Te voi urma, dar lasă-mă întâi să mă duc să-mi iau rămas-bun de la ai mei.» ~ Isus i-a răspuns: «Oricine pune mâna pe plug, şi se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.»" [Luca, 9:61-62]

Astfel, apostolul nu merita să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce fel de religie este aceasta şi ce fel de învățături

sunt aduse; sunt acestea exact Cuvintele lui Dumnezeu şi reprezintă ele exact ceea ce El ne-a cerut să facem?! Nu este nicio îndoială că aceste versete şi altele asemenea lor sunt responsabile pentru dezintegrarea familiei din societățile vestice.

O altă insultă la adresa lui Isus (Pacea fie asupra lui!) este ceea ce Matei a afirmat:

„Când au ajuns la norod, a venit un om care a căzut în genunchi înaintea lui Isus şi I-a zis: ~ «Doamne, ai milă de fiul meu, căci este lunatic şi pătimeşte rău: de multe ori cade în foc şi de multe ori cade în apă. ~ L-am adus la ucenicii Tăi, şi n-au putut să-l vindece.» ~ «O, neam necredincios şi pornit la rău!» a răspuns Isus. «Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-l aici la Mine.» ~ Isus a certat dracul, care a ieşit afară din el. Şi băiatul s-a tămăduit chiar în ceasul acela.” [Matei, 17:14-18]

Astfel, nu este niciun motiv şi niciun fel de dorință pentru a îi ajuta pe cei aflați la nevoie.

Evangheliile continuă să îl jignească pe Isus (Pacea fie asupra lui!), atunci când se menționează povestea femeii canaanite:

„Şi iată că o femeie canaanită a venit din ținuturile acelea şi a început să strige către El: «Ai milă de mine, Doamne, Fiul

lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac.» ~ El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Şi ucenicii Lui s-au apropiat şi L-au rugat stăruitor: «Dă-i drumul, căci strigă după noi.» ~ Drept răspuns, El a zis: «Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.» ~ Dar ea a venit şi I s-a închinat, zicând: «Doamne, ajută-mi!» ~ Drept răspuns, El i-a zis: «Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci la căţei!» ~ «Da, Doamne», a zis ea, «dar şi căţeii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.» ~ Atunci Isus i-a zis: «O, femeie, mare este credinţa Ta; facă-ţi-se cum voieşti.» Şi fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela." [Matei, 15:22-28]

Astfel, se poate observa că el nu a avut deloc milă de ea şi nici nu a ajutat-o până când ea nu a recunoscut că este asemeni căţeilor, adică ariană:

„...Pentru vorba aceasta, du-te; a ieşit dracul din fiica ta." [Marcu, 7:29]

Nu există niciun fel de motiv pentru această îngreunare a situaţiei femeii.

Cum şi de ce Isus (Pacea fie asupra lui!) nu a ajutat-o pe această sărmană femeie şi cum a putut el să spună că ea, asemeni tuturor arienilor, este asemeni câinilor?

În alt verset, conform Evangheliilor, el a spus că arienii sunt asemeni porcilor. Matei a afirmat:

„Să nu dați câinilor lucrurile sfinte şi să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor...” [Matei, 7:6]

Este inacceptabil faptul că aceşti scriitori i-au atribuit aceste caracteristici rasiste lui Isus (Pacea fie asupra lui!), care, după cum afirmă ei, a fost trimis pentru a mântui întreaga lume.

În cartea sa – *„Povestea unei civilizații”* – Will Duncan a spus:

„Unele persoane ar putea considera că anumite pasaje din Evanghelii, care se opun cu ceea ce ştiau ei despre Isus din alte pagini, ca fiind dure şi amare. De aceea, unii dintre ei par a se afla departe de justiție, iar alții includ, pe lângă aceasta, un pic de bârfă amară şi de ură.”

Printre întrebările pe care le stârneşte Noul Testament este acela că îl numeşte pe Isus (Pacea fie asupra lui!) a fi cel blestemat. A fi blestemat înseamnă a te afla în afara Milei Divine şi este o pedeapsă pentru infractori, păcătoşi şi pentru cei care nu urmează Poruncile lui Dumnezeu. Pentru aceasta, vezi Deuteronomul (27:15-26). Cu toate acestea, Pavel a găsit de cuviință să îl plaseze pe Isus (Pacea fie asupra lui!) printre păcătoşi şi nelegiuiți atunci când a spus:

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi - fiindcă este scris: «Blestemat e oricine este atârnat pe lemn.»” [Galateni, 3:13]

El nu a găsit o altă modalitate prin care să realizeze o legătură între cel blestemat care a fost spânzurat conform Legii lui Moise şi afirmațiile cu privire la răstignirea lui Isus. El l-a numit pe Hristos a fi cel blestemat cu o filosofie, acela că el a fost blestemat dinainte pentru toți nelegiuiții şi păcătoşii.

Ioan a menționat că Isus (Pacea fie asupra lui!) a mințit, fapt despre care se ştie că este departe de a fi adevărat. El a menționat că apostolii i-au cerut lui Isus (Pacea fie asupra lui!) să meargă la Ierusalim în timpul unei festivități, pentru a le arăta oamenilor miracolele sale. Apoi, Isus (Pacea fie asupra lui!), conform lui Ioan, a spus:

„«Suiți-vă voi la praznicul acesta; Eu încă nu Mă sui la praznicul acesta, fiindcă nu Mi s-a împlinit încă vremea.» ~ După ce le-a spus aceste lucruri, a rămas în Galileea.” [Ioan, 7:8-9]

El le-a spus că nu va merge, însă a mers apoi în secret, astfel încât aceştia să nu îi descopere minciuna.

Dacă Evangheliile îi atribuie minciuni celui care este considerat a fi reîncarnarea lui Dumnezeu, ce putem să aşteptăm de la oameni?

Acestea sunt doar nişte minciuni evidente pe care creştinii nu ar trebui să i le atribuie lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Nu este aşadar nicio surpriză dacă toți creştinii vor deveni mincinoşi după ce vor citi şi vor crede în aceste minciuni.

Cineva ar putea fi surprins de nuditatea societăților vestice, însă, aceasta nu stârneşte nicio mirare celui care citeşte povestea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) din Evanghelia după Ioan. Acesta a spus:

„S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ştergar şi S-a încins cu el. ~ Apoi a turnat apă într-un lighean şi a început să spele picioarele ucenicilor şi să le şteargă cu ştergarul cu care era încins... ~ După ce le-a spălat picioarele, Şi-a luat hainele, S-a aşezat iarăşi la masă şi le-a zis: «Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu?»" [Ioan, 13:4-12]

Cei care îi atribuie nuditatea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) nu se vor simți ruşinați atribuind acelaşi lucru şi apostolilor săi. Conform lui Ioan, apostolii au mers să înoate, iar Simon era dezbrăcat total, iar Isus (Pacea fie asupra lui!) nu l-a putut recunoaşte. Apoi:

„... ucenicul pe care-l iubea Isus a zis lui Petru: «Este Domnul!» Când a auzit Simon Petru că este Domnul şi-a pus haina pe el şi s-a încins, căci era dezbrăcat, şi s-a aruncat în mare." [Ioan, 21:7]

Mai mult decât atât, Evangheliile îl citează pe Isus (Pacea fie asupra lui!) care îi blesteamă pe evrei, fapt bine-meritat de aceştia după opinia sa. Însă, toate aceste lucruri nu ar trebui să provină de la un profet, pe care Dumnezeu l-a trimis pentru a îi călăuzi pe oameni şi pentru a îi învăța bunătatea şi moralitatea; acestea nu ar trebui să vină de la cineva care spune:

„Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmaşii voştri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc şi rugați-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc.” [Matei, 5:44]

Cum ar putea să fie posibil aşa ceva după ce el a afirmat:

„Vai de voi, cărturari şi farisei fățarnici!... ~ Vai de voi, povățuitori orbi... ~ Şerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa Gheenei?” [Matei, 23:14-33]

Este normal pentru cel care cere ca până şi duşmanii să fie binecuvântați să spună: **„Nebunilor...” [Luca, 11:40]** şi să considere că unii oameni sunt asemeni câinilor şi porcilor?

„Să nu dați câinilor lucrurile sfinte şi să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor...” [Matei, 7:6]

Potrivit Evangheliilor, Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a jignit şi pe apostolii săi. La doi dintre aceştia, care nu l-au recunoscut, le-a spus:

„... O, nepricepuților şi zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii!” [Luca, 24:25] şi lui Petru i-a spus: **„...Înapoia Mea, Satano!...” [Matei, 16:23]**

Potrivit lui Matei, Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a amenințat chiar şi pe cei care făceau mult mai puțin de atât. Matei a spus:

„...oricine-i va zice (fratelui său): «Nebunule!» va cădea sub pedeapsa Focului Gheenei.” [Matei, 5:22]

Pavel i-a blestemat şi le-a spus oamenilor ceva similar cu aceasta:

„Păziți-vă de câinii aceia; păziți-vă de lucrătorii aceia răi...” [Filipeni, 3:2]

Apoi, el a menționat că bețivii, defăimătorii şi certăreții nu vor moşteni Împărăția lui Dumnezeu:

„...nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moşteni Împărăția lui Dumnezeu.” [1 Corinteni, 6:10]

S-a inclus oare pe el şi pe Isus (Pacea fie asupra lui!) în această categorie sau ei amândoi erau o excepție, ori era o adevărată decepție să oferi astfel de atribute lipsite de sens unuia dintre cei mai măreți mesageri? Şi ei încă pretind în că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu!

Evangheliile au continuat să îl jignească pe Isus (Pacea fie asupra lui!), care nu are nicio genealogie, tocmai prin menționarea acesteia. În mod surprinzător, ei au făcut din genealogia lui Iosif dulgherul genealogia lui Isus (Pacea fie asupra lui!), care nu are tată. Nu există nicio legătură de rudenie între Isus (Pacea fie asupra lui!) şi Iosif dulgherul. Poate aceasta ar fi căpătat un sens dacă pentru Isus (Pacea fie asupra lui!) se urma genealogia Mariei (Pacea fie asupra ei!).

Evangheliştii au menționat în mai multe locuri că Iosif dulgherul a fost tatăl lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Spre exemplu, Luca a spus:

„Apoi, după ce au trecut zilele praznicului, pe când se întorceau acasă, băiatul Isus a rămas în Ierusalim. Părinții Lui n-au băgat de seamă lucrul acesta. ~ Au crezut că este cu tovarăşii lor... ~ « Fiule, pentru ce Te-ai purtat aşa cu noi? Iată că tatăl Tău şi eu Te-am căutat cu îngrijorare.»” [Luca, 2:43-48][1]

---

1 Comennd asupra acestui verset, preotul Samaan Kalhuun a spus: „Nu este nicio îndoială a cunoscut încă din copilărie că Iosif este tatăl său, iar mama sa nu i-a spus că Iosif nu era tatăl său real; ea nu i-a spus lui despre naşterea sa miraculoasă.” – „Acordul dintre cei doi evanghelişti”, Samaan Kalhoon, pp. 77-78

Legându-l pe Isus (Pacea fie asupra lui!) de Iosif, chiar dacă acest lucru nu este adevărat, se confirmă ceea ce au afirmat în Talmudul lor legat de Fecioara Maria şi de fiul său.

Atunci când citim genealogia lui Isus (Pacea fie asupra lui!) aşa cum apare la Matei, vom observa că acesta a vorbit despre patru bunici: Tamar, soția lui Urie hititul, Rahav şi Rut. Cineva ar putea să îşi pună întrebarea: care este secretul menționării tuturor acestor bunici? Au fost ele femei extraordinare? Sunt anumite învățături ce pot fi învățate cu privire la arătarea respectului față de Isus (Pacea fie asupra lui!) prin legăturile sale cu aceste femei? Ei bine, Vechiul Testament a menționat câte un păcat pentru fiecare dintre acestea. Tamar a fost mama unui copil din flori, Fareş, pe care l-a conceput cu tatăl soților ei, care s-au căsătorit cu ea unul după altul (vezi povestea ei în Geneza, 38:2-30). Bat-şeba, soția lui Urie hititul, este una dintre femeile despre care Tora spune în mod calomniator că ar fi fost una dintre țiitoarele lui David. Ea era soția lui Urie, comandatul armatei lui David, iar Bat-şeba a făcut un copil cu acesta. Apoi, David l-a ucis pe soțul acesteia şi s-a căsătorit cu ea. Printre copiii lor a fost şi Solomon, unul dintre bunicii lui Isus (vezi povestea ei în 2 Samuel 11:1-4). Rahav a fost soția lui Solomon şi mama lui Boaz şi amândoi, conform lui Matei, se află printre strămoşii lui Isus. Ea este una dintre femeile despre care Iosua a spus: **„...au ajuns în casa unei prostituate, care se chema Rahav...”**

[Iosua, 2:1], iar el a menționat povestea sa în cartea lui. Rut moabita a fost soția lui Boaz şi mama lui Obid. Tora spune: **„Amonitul şi moabitul să nu intre în adunarea Domnului, nici chiar al zecelea neam, pe vecie.” [Deuteronomul, 23:3]** Din fericire, Isus (Pacea fie asupra lui!) nu a fost inclus în această nenorocire; el a fost cea de a treizeci şi doua generație după Rut. Cu toate acestea, bunica sa moabită a fost mai bună decât celelalte trei, deoarece Biblia nu menționează că ea ar fi comis adulter, însă ea l-a sedus pe Boaz urmând sfatul soacrei sale, care i-a spus:

„«Spală-te şi unge-te, apoi îmbracă-te cu hainele tale şi coboară-te la arie... ~ Şi când se va duce să se culce, însemnează-ți locul unde se culcă. Apoi du-te, descoperă-i picioarele şi culcă-te. Şi el însuşi îți va spune ce să faci»... ~ Rut s-a coborât la arie şi a făcut tot ce poruncise soacra sa.” [Rut, 3:3-6]

Cineva ar putea să se întrebe care este secretul cu aceste patru bunici? Nu pot găsi niciun fel de explicație cu excepția faptului că ei au dorit să distrugă onoarea şi reputația profeților, începând cu Noe şi terminând cu Isus (Pacea fie asupra lor!). În interpretarea sa asupra Evangheliei lui Matei şi dorindu-şi să justifice greşelile lui Matei şi toate aceste grele insulte aduse la adresa lui Isus (Pacea fie asupra lui!) preotul Tadros Yakoob Malaty a spus:

„Hristos a pus aceste relații impure în genealogia sa pentru a se purifica prin ele; el a dorit să spună: «Cel care a venit pentru păcătoşi a fost născut dintre păcătoşi pentru a curăța toate păcatele lor.»”

Părintele Matta Al-Miskeen consideră că cele patru bunici sunt:

„Patru bijuterii luate din mizeria comunității pentru a înfrumuseța pieptul lui Isus, care a venit ca mântuitor al păcătoşilor; provenit din nume acuzate de adulter, acest colier din perle poate fi observat şi poate bucura inimile care sunt deschise.”

Cred că nu sunt dintre cei cărora le place acest colier al adulterului care înfrumusețează pieptul luI Hristos şi nu sunt sigur dacă şi cititorii consideră la fel ca mine sau dacă ei sunt dintre cei cu inimile deschise, cărora le place că numele acestor adulterine înfrumusețează pieptul lui Hristos.

Nu trebuie să vă pară rău că ați citit toate aceste lucruri despre Isus (Pacea lui Allah fie asupra sa!), acest măreț mesager, care nu a fost deloc aşa cum au menționat autorii textelor biblice. Pentru a vă consola, da-ți-mi voie să îl citez pe Ernest Renan, acest mare istoric, care în cartea sa – *Viața lui Isus* – a spus:

„Dacă am lua în considerare numai acele lucruri din viața lui Isus pe care le ştim cu siguranță, atunci nu am scrie decât câteva paragrafe.”

Sper că sunteți de acord cu mine atunci când consider că evangheliştii nu au făcut altceva decât să abuzeze de numele lui Isus (Pacea fie asupra lui!) şi să insulte numele acestuia, iar textele lor nu sunt altceva decât o dovadă în plus că ele nu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este departe de folosirea unor astfel de lucruri despre profeții şi mesagerii Săi cei credincioşi, printre aceştia fiind inclus şi Hristos (Pacea fie asupra lui!).

Concluzii

Vom termina această lungă călătorie prin a afirma că noi, musulmanii, credem în Evanghelia pe care Dumnezeu Cel Atotputernic i-a oferit lui Isus (Pacea fie asupra lui!), care sunt o adevărată călăuzire şi lumină pentru întreaga omenire şi o vestire a profetului Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Însă, creştinii au pierdut această Carte:

„Şi am încheiat noi legământ cu aceia care au zis: «Noi suntem creştini.» dar au uitat ei o parte din ceea ce li s-a reamintit (Mesajul trimis la ei prin Evanghelie)...” [Coran, Surat Al-Ma'ida, 5:14]

Ceea ce cuvintele Noului Testament afirmă, pretinzând că acestea sunt Cuvintele lui Dumnezeu fără a exista nicio dovadă în acest sens, se dovedeşte a fi modificat, de aceea, este lipsit de valoare. De asemenea, am putut observa că Noul Testament nu poate fi atribuit apostolilor, acestea fiind scrierile unor scriitori necunoscuți, care au împrumutat toate aceste poveşti de la nişte păgâni străvechi. Mai mult decât atât, putem observa că aceştia au copiat unul de altul.

Examinarea Cărților din Noul Testament a dovedit că aceşti scriitori nu au fost inspirați divin din cauza numărului mare de greşeli pe care le-au făcut. Mai mult decât atât, ei nu au pretins că ar fi fost inspirați divin, însă bisericile şi consiliile

ecumenice au pretins acest lucru. Decizia preoților din biserici a făcut ca aceste cărți să fie sfinte, în timp ce aceşti preoți consideră că citirea altor Cărți este un păcat ce va fi pedepsit prin blestem şi moarte.

Noul Testament a continuat să eşueze chiar şi cu privire la moralitate. Acesta oferă o etică ce nu face altceva decât să distrugă umanitatea şi civilizațiile. Mai mult decât atât, în el Isus (Pacea fie asupra lui!) este insultat, fapt care dovedeşte, din nou, că acesta nu este Cuvântul lui Dumnezeu. El, Preaînaltul şi Preaslăvitul, a spus:

„Dar vai acelora care plăsmuiesc Scriptura cu mâinile lor şi spun: «Aceasta este de la Allah.», pentru a dobândi prin aceasta o mică simbrie! Vai pentru ceea ce mâinile lor au scris şi vai lor pentru ceea ce agonisesc!" [Coran, Surat Al-Baqara, 2:79]

Multe persoane au ajuns la aceeaşi concluzie cu privire la Noul Testament şi aceştia sunt cei care nu urmează cuvântul acestuia orbeşte, dar care acceptă dovezile primite. Printre ei, s-a aflat Philsian Chali, care a spus:

„Rareori scrierile pe care bisericile le aduc sunt originale şi aparțin cu adevărat celor cărora ele le sunt atribuie. De cele mai multe ori, acestea sunt cărți lucrate în comun, modificate

prin nenumărate adăugiri; ele sunt, în orice caz, munca omului şi este imposibil ca acestea să fie Cuvintele lui Dumnezeu."[1]

În concluzie, vreau să le mulțumesc celor care au citit această carte şi îi cer lui Allah subhanahu wa ta'ala să ne călăuzească pe Calea Sa cea Dreaptă! Amin!

الحمد لله رب العالمين

وصل اللهم على نبينا محمد وعلى آله وصحبه وسلم

Toată lauda I se cuvine lui Allah, Stăpânul lumilor, şi toate binecuvântările lui Allah fie asupra Profetului Său, Mohammed, asupra familiei sale, a companionilor săi şi asupra tuturor celor care urmează Calea Sa cea Dreaptă; fie ca Allah Atotputernicul să aibă milă de ei în Ziua Judecății!

Dacă doriți să cunoaşteți şi să primiți mai multe informații despre Islam, nu ezitați să ne contactați la adresele:

1 „Rezumatul Istoriilor religioase", Philsian Chali, pg. 234

www.islamhouse.com